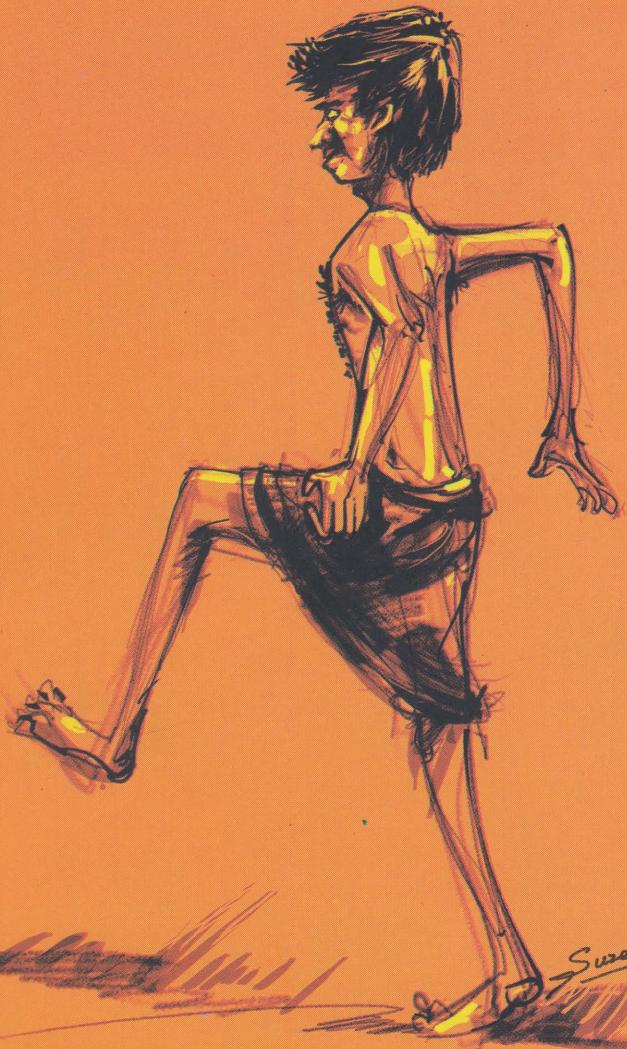

பாடுச்சிள்ளை

Suresh

நீர்வைபான்னனயன்

இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம்

പാഠ്ചാണ്ട്

നീറ്റിവേദ പൊൻഡ്രാം

വെளിയീட്

ഇലങ്കൈ മുൻപോക്കുക കലെ ഇലക്കിയ മന്ത്രം

நூல்: பாஞ்சான்

ஆசிரியர்: நீரவை பொன்னையன்

வெளியீடு : இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம்
18, 6/1, கொலிங்வூட் பிளேஸ்,
கொழும்பு 06
இலங்கை

விநியோகஸ்தர் விற்பனையாளர்:

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
202, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு - 11
தொலைபேசி இல. 011 2422321

வெளியீட்டுத் திகதி: 19.06.2016

அச்சுப் பதிப்பு ஆர்.எஸ்.ரி. என்டர்பிரைஸ்ஸஸ்
(பிறைவேட்) லிமிட்டெட்
114, டபின்யூ. ஏ. சீல்வா மாவத்தை
கொழும்பு 6.
தொ.இல. 0777878772

ISBN No.: ISBN 978-955-1810-27-6

விலை. 300/=

சமர்ப்பணம்
உலகத் தொழிலாளர், விவசாயிகளுக்கு.

முன்னீடு

கிராமத்தின் இயல்பும், பிறழ்வும், முரண்பாடுகளும், மோதல்களும், அவற்றிலிருந்து எழுகோலம் பெற்று நிமிரும் பாத்திரக்குறியீடுகளும் நீர்வைக்குரிய தனித்துவமான புலக்காட்சியின் வழியாகச் சிறுக்கதை என்ற ஆக்கவெளிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன.

சமூகம், கருத்தியல், ஆக்கத்திறன் உளவியல், குறியீடுகளின் இயக்கம், முரண்பாடுகளை அழகியல் வெளிக்குக் கொண்டுவருதல் முதலாம் உறுப்பாருட்களின் சமநிலையில் மிதக்கும் சிறுக்கதை வடிவம் பற்றிய பிரக்கஞ் கொண்டவர் நீர்வை பொன்னையன். வீழிம்பு நிலையினரது போராட்டங்களுடன் கலந்த பட்டறிவும், ஆங்கிலமோழிவழியான வாசிப்பின் வழியாகக் கிடைக்கப்பெற்ற அறிகைத் திரட்டல்களும் அவருக்குரிய ஆக்கப் பலமாகின்றன.

(அ) வாழ்க்கை நெருடல்கள், (ஆ) சிந்தனை, (இ) கற்பனை, (ஈ) எடுத்தியம்பல் என்கின்ற நான்கு செயற்பாடுகளுடன் உருவாக்கம் பெறுவதுதான் சிறுக்கதை என நான்கு காரணிக் கோட்பாடு விளக்குகின்றது. அவற்றுள் ஏதாவது ஒரு காரணி ஏனையவற்றைவிட அதீதநிலையில் மேலோங்கும்பொழுது, சிறுக்கதையின் அழகியல் பாதிக்கப்படுவது உண்டு. அத்தகைய பாதிப்பை ஏற்படுத்தாது, தொகுதியின் முதலாவது கதையாகிய ‘பாஞ்சான்’ புனையப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமத்தின் சாதிய உளவியலின், நீட்சி சுலோகக் குறியீடுகள் அற்ற கலைச் செழுமையுடன் மேலெழுந்துள்ளது.

இளமைக் காலத்து அனுபவப் பதிவுகளும் அவற்றில் ஊறிய பொருண்மிய முரண்பாட்டு வேதனைத் துண்டங்களும், சொத்துரிமையின் படிமங்களும்’ நாய்வால்’ என்ற கதையிலே மீட்புக் கொள்கின்றன. பொருண்மிய ஏற்ற இறக்க முரண்பாடுகள் போர்க்குணவியல்லபைத் தோற்றுவிக்கும் தருக்கம் நீர்வையின் கதைகள் பலவற்றில் நீட்சியற்றுச் செல்வதையும் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

சமூக அடுக்கமைவுடன்(hierarchy) தொடர்புடைய விழுமியம் அல்லது திரள்பெறுமானம் தொடர்பான மோதல்களும் இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகளில் எழுகோலம் பெற்றுள்ளன. ‘பூமநாங்’ என்ற கதை அதனோடு தொடர்பு பட்ட ஒரு புனைவு.

புலம்பெயர் குழலில் நிகழும் வாழ்கைக் கோலங்களும், புதிய நடத்தை உருவாக்கங்களும் சமகாலத்தைய தமிழ்ப் புனைகதைச் குழலில் பரவலாக எடுத்தாளப்பட்டு வருகின்றன. குழலியல் நோக்கில் இலக்கியங்களை ஆராயும் “குழலியல் திறனாய்வு” தமிழ்ச் குழலில் தனித்துவமான கருத்தாடல்களுக்கு வழியமைத்துள்ளது. புதிய குழல் உருவாக்கும் விசைகளினுடே ஞீர் இசைவாக்கத்தோடு இணைந்த புரிதலும் புனையமாக ‘பக்குவம்’ என்ற கதை அமைந்துள்ளது.

இராணுவ நடவடிக்கையும், வறுமையும், நோயும் நீட்சியும் என்ற அழுத்தங்களினுடே நிகழும் மனவெழுச்சியுடன் குழலும் துடிப்பாக ‘அஸ்தமனத்தில் ஜனனம்’ என்ற கதை பின்னப்பட்டுள்ளது.

முதலாளிய அரச இயந் திரத் தில் நிகழும் வெளித் தோன்றா விணைப்பாடுகளையும், தனிமனிதருக்கு வாய்ப்பாக அமையும் சுரண்டல் கோலங்களையும் ‘கான்சர்’ என்ற கதை நடப்பியலை பதிவுவெளிக்குக் கொண்டுவந்துள்ளது.

நீர்வை பொன்னையனது கல்கத்தா உயர்கல்வி வாழ்கையும், மார்க்சியர்களுடன் அவர் கொண்டிருந்த தொடர்புகளும், பட்டப்படிப்பின் சவாசித்த அனுபவ மேற்கிளம்பல்களும் பல்வேறு சிறுகதைகளில் ஊறியிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

அவ்வாறே அவரின் தொழிற்சங்க ஈடுபாடும், தொழிற்சங்கத்தில் “பச்சோந்திகள்” ஊடுருவி சங்கங்களுக்கு இருக்கவேண்டிய போராட்டக் குணவியல் புகளைப் பின்னடையச் செய்துவிடுதலுமான நடப்பு நிலைவரங்களைப் புனைவு வெளிக்குக் கொண்டுவந்துள்ளமை நீர்வையின் முக்கியமான எழுத்துப் பங்களிப்புக்களில் ஒன்றாக உராய்ந்து எழுகின்றது.

கிராமிய வாழ்வின் சிக்கலான கோலங்களைக் கதை வெளிக் கொண்டுவருகையில், தனிச் சொத்துரிமையின் கோரமான வெளிப்பாடு களையும், அவற்றினுடே இந்திய மற்றும் இலங்கை இராணுவ நடவடிக்கைகளோடு இணைந்த மக்களின் இருப்பு அவலங்களையும் ‘பந்தபாசம்’ முதலாம் கதைகளில் வெளியரும்பச் செய்துள்ளார். விழிம்புறிலை மக்களிடத்து ஆழந்து நிறைந்திருக்கும் நன்றிக்கடன் என்ற தளராத விழுமியம் அந்தக் கதையின் முக்கிய கவனக்களம் பலாகியுள்ளது.

சமகால வாழ்விலே குடும்ப உறவுகளில் நிகழ்ந்து வரும் நிலைமாற்றங்கள், உணர்வுச் சிக்கல்கள், முதலியவற்றைச் சித்தரிக்கும் பொழுது, நீர்வைக்குரிய அரசியலும், தலையெழுந்து நிற்றல் குறிப்பிடத்தக்கது. தனிமனிதக் குழந்தைகள், குடும்ப நெருக்குவாரங்கள், சமூக உறவுகள் என்ற பஸ்வேறு தளங்களிலே நிகழும் கதைப்பின்னல்களினுாடே நீர்வையின் அரசியல் பார்வையும் நிழலாடுகிறது.

சமூக மாற்றங்களோடும், அண்மைக் காலத்தைய சமூக எழுகோலங் களோடும் நீர்வையின் கதைகள் நீண்டு பிரதிபலித்துச் செல்கின்றன. தமக்குரிய கருத்தியலை வாய்பாடுக்யாக கதைகளிலே செருகாது, பாத்திரங்களை இயல்பாகவே நீட்சி கொள்ளச் செய்யும் கதை அனுபவப் புனைவுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் நீர்வை பொன்னையன்.

அவரது கதைத் தெரிவுகளில் இடம்பெறும் பன்மைத் தளங்களும், கருப்பொருள்களும் கதைத் தொகுதியின் உள்ளடக்க ஒப்புமையில் வெளிப்பாடு கொள்கின்றன.

சுற்றிவளைக்காது நேர் வெளிப்பாடுகளாக அமையும் புனைவுகள் சிறுகதைக்குரிய சிக்கனத்தோடு உறவாடுகின்றன. கதைமுழுவதும் நீட்சி கொள்ளும் சிக்கன அனுபவச் செழுமையுடன் ஒன்று சேர்ந்துள்ளது.

தமது நீண்டகால எழுத்தாக்க வளர்ச்சியில், ஒரு புள்ளியில் மட்டும் தரித்து நிற்காது, மாற்றங்களோடும் வளர்ச்சிகளோடும் நீட்சி கொள்ளும் அவரது புனைவுகள் இத்தொகுதியிலே பதிவு கொண்டுள்ளன.

நடப்பு நிலைவாரங்களிலிருந்து அனுபவங்களைத் திரட்டுதல், அற்றுக்கு கலைச் செழுமையுட்டி கதை வடிவாக்கல் என்ற நீர்வையின் செயற்பாடுகள் புனைவுக்கும் நடப்பியலுக்குமின்னும் இணைப்பை மீளவலியறுத்துகின்றன. அந்த வகையில் சமூக இருப்பை நிராகரித்து, சிறுகதைப் பரிசோதனைகளில் மட்டும் ஈடுபடுவோரிலிருந்து அவர் வேறுபடுகின்றார்.

அவரது எழுத்துக்கள் பாடநால் பதிவுகளாக வருதல், அவற்றின் முக்கியத்துவத்தைப்பற்றி பிறிதொரு வகையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. அவரது எழுத்தும் வாழ்க்கையும் ஒன்றையொன்று தழுவியவை. எழுத்தில் ஒன்று வாழ்க்கையில் வேறொன்றாக அவர் இருந்ததில்லை. அதுவே அவரது எழுத்துக்களுக்குரிய அறவழிப்பலம். நீர்வை மேலும் எழுத இனிய நல்வாழ்த்துக்கள்.

என்னுரை

1961 ஆம் ஆண்டில் ‘மேடும் பள்ளமும்’ என்ற எனது முதலாவது சிறுக்கைத்தொகுதி வெளிவந்தது. இத்தொகுதியின் 1500 பிரதிகள் மக்கள் பிரசுராலயத்தினால் அச்சிடப்பட்டன. ஒரு வருடத்திற்குள் அந்த 1500 பிரதிகளும் விற்பனையாகிவிட்டன. மாத்தறையிலுள்ள மக்கள் பிரசுராலயத்தின் கிளை புத்தகசாலையில் ‘மேடும் பள்ளமும்’ நூலின் 23 பிரதிகள் மூன்று மாதங்களில் விற்பனையாகி இருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 2003 ம் ஆண்டில் இச் சிறுக்கைத்தொகுதியின் இரண்டாம் பதிப்பு மீரா பதிப்பகத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலின் ஜந்நாறு பிரதிகளும் ஒரு வருடத்திற்குள் விற்பனையாகிவிட்டன.

‘விடிவு’ என்னும் எனது சிறுக்கைத்தொகுதி 2014 ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் இதனை வெளியிட்டது. இதில் 300 பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டன. இதுவரை 145 பிரதிகள் மட்டுமே விற்பனை ஆகியுள்ளன. பூபாலசிங்கம் புத்தக நிறுவனத்தினர், எனது சிறுக்கைத்தொகுதிகள் ஒவ்வொன்றிலும் வழமையாக 200 பிரதிகள் கொள்வனவு செய்வார். இப்பிரதிகளின் பெரும்பகுதி மூன்றுமாத காலத்திற்குள் விற்பனையாகி நிறுவனத்திற்கு சேரவேண்டிய தொகையை எடுத்துக்கொண்டு, இலங்கை முற்போக்குக் கலை இலக்கிய மன்றத்திற்கு சேரவேண்டிய பணத்தை நிறுவனத்தின் உரிமையாளர் ஸீதர்ச்சிங் அவர்கள் தந்துதவுவார். ‘விடிவு’ என்ற சிறுக்கைத்தொகுதியில் இருபத்தெந்து பிரதிகளை மட்டுமே அவர் விற்பனைக்காக எடுத்துக்கொண்டார். இதிலிருந்து நூல் விற்பனை பாரிய வீழ்ச்சி கண்குள்ளதென நாம் உணரலாம். இதற்குக் காரணம் நூல் வாசிப்பில் ஏற்பட்ட பெரும் வீழ்ச்சி எனக் கூறலாம்.

1961 ல் கொழும்பில் வெளிவந்த நூல்களில், இரண்டேயிரண்டு சிறுக்கைத்தொகுதிகள் மாத்திரம்தான் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒன்று காவலுார் இராசதுறையின் ‘குழந்தை ஒரு தெய்வம்’, மற்றையது எனது ‘மேடும் பள்ளமும்’. ஆனால் இப்பொழுது கொழும்பில் மாத்திரம் மாதாமாதம் நான்கு ஜந்து நூல்கள் வெளிவருகின்றன. இவற்றில் பெரும்பகுதி சிறுக்கைத்தொகுதிகள் ஆகும்.

கொழும்பில் ஒவ்வொரு மாதமும் நடைபெறுகின்ற நூல் வெளியீடுகளில், பெரும்பாலானவை பெரும் எடுப்பில் நடாத்தப்படும். இந்த விழாக்களுக்கு ஒரு அமைச்சர் அல்லது எம்.பி அல்லது ஒரு புரவலர் விருந்தினராக அழைக்கப்படுவார். அல்லது ஒரு பெரும் வர்த்தகப் புள்ளி பிரதம

விருந்தினராக அழைக்கப்படுவார். இவர்களுக்குப் பொன்னைடைகள் மற்றும் பூமாலைகள் சிலருக்கு பூச் சென்றுகொண்டு வழங்கிக் கொள்விக்கப்படும். நூலின் முதலாம் பிரதி, இரண்டாம் மூன்றாம் பிரதிகள் பெறுபவர்களின் பெயர்கள் கொட்டை எழுத்துக்களில் போடப்பட்டிருக்கும். அத்துடன் சிறப்புப் பிரதிகள் பெறும் முப்பது அல்லது நாற்பது பெயர்கள் அழைப்பிதழ்களில் போடப்பட்டிருக்கும்.

எப்படியாவது நூலை ஒவ்வொருவர் கையிலும் திணிப்பது வழமையாகி விட்டது. அப்புத்தகத்தை அவர்கள் வாசிக்கிறார்களோ தெரியாது. பேச்சாளர்கள் நூலைப்பற்றியில்ல நூலாசிரியரைப்பற்றி நீட்டி முழக்கிப் பேசுவார்கள்.

சில விழாக்களில் கலந்து கொண்ட அனைவருக்கும் நூல்கள் இலவசமாகவும் வழங்கப்படும். நூல் வெளியீட்டு விழாவுடன் நூலாசிரியர் பிரபலமான எழுத்தாளராகி விடுவார். அவர் சாகித்திய விருதையும் பெறும் அங்கலாய்ப்புடன் இருப்பார். இதுதான் இன்றைய நிலை.

‘ஒரு கதையை எழுதி இரண்டு மூன்றுபேரிடம் கொடுத்து சரிபார்த்து அல்லது வெகுஜன ஊடகங்களில் பிரசரத்துக்காக அனுப்பி, வெளிவிந்தும் சிலவேளைகளில் வெளிவராமலும் இருக்கும் நிலையில், அதை நூலாக்கி அறிமுகத்திற்குட்படுத்தி, வாசிப்புக்கு விட்டு, வியர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கி ஒரு மீனுட்டத்தைப் பெறும் பொறிமுறை உண்மையில் பிரசவம்தான். காலமும் பொறுமையும் அந்த இலக்கியக்காரரின் சிந்தனைக்கே சிறைவைத்து விடுகிறது. அடுத்த படைப்பிற்கு வெகுகாலமெடுக்கும்’ என ‘இணையமும் இலக்கியமும்’ பற்றிக்குறிப்பிடுகையில் எம்.எஸ். தேவகேளரி கூறியுள்ளார்.

‘பேய்களும் பிசாக்களும்’ என்ற எனது சிறுகதைத்தொகுதியின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல் ஆய்வரங்கம் முயிந்தபிள்ளை, தினக்குரல் வாரமஞ்சரி ஆசிரியர் திரு. பாரதி அவர்களும் நானும் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது ‘நீர்வை எமது சிறுகதை படைப்பாற்றல்துறையில் பாரிய படைப்புத்தர வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. படைப்பாற்றலை மேம்படுத்துவதற்கு உங்களது அமைப்பால் ஏதாவது முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுமானால், எமது ஞாயிறு வாரமஞ்சரியினால் அனுசரணை வழங்கமுடியும் எனக்கூறினார். இதற்கு எமது மன்றும் தயாராக உள்ளது என நான் வாக்குறுதியளித்தேன். இதனடிப்படையில் பன்னிரண்டு இலக்கிய ஆர்வலர்கள் இணைந்து ஒரு

ஆலோசனைக் கூட்டத்தை வெள்ளவத்தை 36° ஒழுங்கை, 39° இலக்கத்தில் அமைந்துள்ள குமரன் புத்தக இல்லத்தில் நடாத்தினோம். இந்த ஆலோசனைக்கூட்டத்தில், முதலில் கொழும்பு மாவட்டத்திலுள்ள ஆரம்ப சிறுகதை எழுத்தாளர்களுக்கு சிறுகதை ஆக்கம்பற்றிய தொடர் செயலமர்வு ஒன்றை ஞாயிறு தினங்களில் ஜந்து நாட்களுக்கு நடாத்துவதென முடிவெடுக்கப்பட்டது. இதனடிப்படையில், ஞாயிறு தினங்குரல் வாரமஞ்சரியில் தொடர்ந்து மூன்று ஞாயிற்றுக் கிழமைகள் விளம்பரம் செய்யப்பட்டது. இந்த விளம்பரத்தின் பிரகாரம் ஒன்பது விண்ணப்பங்கள் மாத்திரமே பெறப்பட்டன. கொழும்பு மாவட்டத்திலுள்ள முப்பது வயதுக்குட்பட்டவர்கள் என விளம்பரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஒரு விண்ணப்பம் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த நாற்பத்தெட்டு வயதுடைய விண்ணப்பதாரியிடமிருந்து கிடைக்கப்பெற்றது, இரண்டு கண்டி மாவட்டத்திலிருந்தும், இரண்டு விண்ணப்பங்கள் பதுளை மாவட்டத்திலிருந்தும், மிகுதி நான்கு விண்ணப்பங்கள் மாத்திரம் கொழும்பு மாவட்டத்திலிருந்தும் கிடைத்தன. இதனால் நாம் இந்த சிறுகதை செயலமர்வை பிற்போடவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இன்று இலக்கியத்துறையில் இணையத்தின் ஆக்கிரமிப்பு அதிகரித்துள்ளது. இதனால் நூல் வெளியீடுகள் பெருகியுள்ளன. ஆனால் இலக்கிய ஆக்கத்தின் தரத்தில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. அதேவேளை வாசிப்புப் பழக்கத்திலும் பாரிய தேக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த வீழ்ச்சியிலிருந்து இலக்கியத்தை மீட்டெடுக்க இலக்கிய ஆர்வலர்களும், இலக்கிய அமைப்புக்களும் சீர்த்தையெடுத்து செயல்படுவது அவசர அவசியமாக உள்ளது.

“பாஞ்சான்” எனது பதினெட்டாவது சிறுகதைத்தொகுதி. இத்தொகுதியில் பதினாறு சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன. ‘இந்திரா’ என்னும் சிறுகதை அறுபது வருடங்களுக்குமுன் கிழக்குப் பாகிஸ்தானிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து வந்த அகதிகளால் நடாத்தப்பட்ட போராட்டத்தை மையமாகக்கொண்டு புனையப்பட்ட கதையாகும். ‘பக்குவம்’, ‘பந்தபாசம்’ ஆகிய இரு கதைகளும் எமது தாய் மண்ணிலிருந்து புலம் பெயர்ந்த மக்களைப்பற்றிய கதைகள். ஏனைய கதைகள் எமது மண்ணின் மைந்தர்கள்பற்றிய புனைவுகள்.

பொருளடக்கம்

பாஞ்சான்	13
சங்கமிப்பு	24
காத்திருப்பு	34
பிணைப்பு	39
சிதைவு	46
வட்டத்திற்கஞ்ள வட்டம்	57
பக்குவம்	60
பச்சோந்தி	73
வாரிசு	78
காண்சர்	86
பூமறாங்	92
பந்தபாசம்	98
அஸ்தமனத்தில் ஜனனம்	104
நாய்வால்	110
இந்திரா	117
அம்பியுலன்ஸ்	122

பாஞ்சான்

ப.சி.

அவனுக்கு அகோரப் பசி.

முண்டு நாட்களாய் அவனுக்கு ஆன
சாப்பாடில்லை.

முண்டு முறி அவிச்ச மரவள்ளிக்
கிழங்குதான் முந்தநாள் அவனுக்கு
இராச்சாப்பாடு.

நேற்று முழுவதும் ஒரு பருக்கை
சோறுதானுமில்லை.

உறவினர் வீடுகளில் மாத்திரம்தான்
அவன் கை நனைப்பான்.

அவனுக்கு ஜந்தாறு நெருங்கிய
உறவினர்கள்.

காலையில் எந்த உறவினர் வீட்டில்
வேலை செய்கின்றானேனா அந்த
வீட்டில்தான் அவனுக்கு காலைச்
சாப்பாடு.

மதியம் மற்றோரு சொந்தக்காரர் வீட்டில் வேலை செய்வான். அங்கு அவனுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு.

மாலையில் எந்த வீட்டில் வேலை செய்கின்றானோ அங்கு இராச்சாப்பாடு. அவன் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்பவனல்ல. சாப்பாட்டுக்காகத்தான் அவன் வேலை செய்வான்.

தண்ணீர் இறைப்பு, விறகு கொத்தல், வீடுவளவு கூட்டித் துப்பரவு செய்தல், ஆடுமாடுகளுக்குத் தீன் போடுதல், கடைகண்ணிகள், சந்தைக்குப்போதல் போன்ற சில்லறை வேலைகள்தான் அவனது தினசரி கடமைகள்.

மாறிமாறி வேலை, மாறிமாறிச் சாப்பாடு.

அவனுக்கு இரண்டு சொந்த வீடுகள். ஆனால் கோயில்மடம், வாசிகசாலை விறாந்தை, சங்கக்கடை விறாந்தை போன்ற பொது இடங்களில் தான் அவனுக்கு இரவுப் படுக்கை.

அவன் தன்னுடைய சொந்த வீடுகளை விட்டு வெளியேறி இல்லையில்லை பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்டு நான்கைந்து வருடங்களாகின்றன.

அவனுக்குத் தாய் தந்தை இல்லை. ஒரே ஒரு தங்கை மாத்திரம் தான். தங்கை கல்யாணம் கட்டி பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகின்றது.

அவனும் கட்டியவன்தான். ஆனால் கல்யாணம் கட்டி ஆறு மாதங்களில் அவனது மனைவி அவனை வீட்டிலிருந்து பலாத்காரமாக வெளியேற்றி விட்டாள்.

அவன் கலியாணம் செல்வச் செழிப்பான தம்பர் குடும்பத்தின் வாரிசு. தம்பர் குடும்பம் அவ்வுரில் பண்பலம், ஆட்பலம், காணிபூமியுள்ள நாட்டாமைக்குடும்பம். சண்டியெடுத்த வெள்ளாளர்.

தம்பர் குடும்பத்துக்கென்று குடிமக்கள் குடும்பங்களுண்டு. கோவியன், வண்ணான், அம்பட்டன், பறையன், நளவன் போன்ற ஜந்து குடிமக்கள் குடும்பங்களுமுண்டு.

இந்த ஊரிலை எங்கட குடும்பம் மாத்திரம்தான் நாலு குடிமக்களை பரம்பரை பரம்பரையாக வைத்திருக்கிற ஒரேயொரு குடும்பமென்று அடிக்கடி பாஞ்சான் பெருமையாகக் கூறுவான்.

எங்கடை ஏழெட்டுக் குடும்பங்களைத் தவிர வேறை எந்த வீட்டிலையும் நாங்கள் தண்ணீர் செம்பெடுத்து கை அலம்ப மாட்டம் என்று பெருமையாகச் சொல்லித்திரிவான் பாஞ்சான்.

தோட்ட வேலைகளுக்கு மாத்திரம்தான் நாங்கள் நளம் பள்ளுகளைக் கூலிக்குப் பிடிப்பம்.

தேங்காய் புடுங்க, வேலி அடைக்க, செத்தவீட்டு சவம் ஏரிக்கிற விறகு தறிக்க மாத்திரம்தான் நாங்கள் நளங்களை எங்கட வளவுக்கை வர விடுவம் என்று பாஞ்சான் அடிக்கடி பெருமையாகச் சொல்லித் திரிவான். பாஞ்சானுடைய ஊரில்தான் பெயர்பெற்ற பிள்ளையார் கோயில் இருக்குது. பிள்ளையார் கோயில் மணியகாரர் பாஞ்சானுடைய குடும்பத்துப் பரம்பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். பாஞ்சான் பிள்ளையார் கோயில் திருத்தொண்டு இளம் பராயத்திலிருந்தே செய்துவருகின்றான்.

பிள்ளையார் கோயில் உள்வீதி நான்கையும் கூட்டிக் கழுவுவது, பூஞ்சோலையிலுள்ள பூரங்களுக்குத் தண்ணீர் பாச்சுவது, பூசைநூரங்களில் சட்ட விளக்குகளில் எண்ணைவிட்டு விளக்கேற்றுவது, கோயில் கண்டா மணியை அடிப்பது போன்ற திருத்தொண்டுகளைத்தான் இளம்பராயத் திலிருந்தே பாஞ்சான் செய்துவருகின்றான்.

தினசரி கோயில் பூசை முடிந்ததும் கோயில் குருக்கள் பாஞ்சானுக்கு அமுது, மோதகம், வடை, வாழைப்பழம், பிரசாதம் என்பவற்றைக் கொடுப்பார். பாஞ்சானுடைய உறவினர் குடும்பங்கள் திவசம், மாசியம், கல்யாணம் போன்ற வைபவங்கள் நடக்கும் வேலைகளில் சாப்பாட்டுப் பந்திகள் வைப்பாகள்.

பாஞ்சான் ‘தலைப்பந்தியில்’ உட்கார்ந்தான் என்றால் மூன்றாவது பந்தி முடிவில் பாயாசம் வடை சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் சபையை விட்டு எழுந்து கைகழுவுவான். பாஞ்சானுக்கு சாரைக் குடல்.

சாப்பாட்டுப் பந்தி வைக்கும் வீட்டுக்காரர்கள் மூண்டு சபைகளிலும் பாஞ்சான் தொடர்ந்து இருந்து சாப்பிடுவதை பெரிதும் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். காரணம் சமையலுக்கான விறகு முழுவதையும் பாஞ்சான் துண்டுதுண்டாகக் கொத்தி அடுக்கிவிடுவான். சாப்பாடு முடிந்ததும் சமையல் செய்த கிடாரங்கள், அண்டாக்கள் அனைத்தையும் செம்மையாகக் கழுவி சுத்தம் செய்து விடுவான்.

பாஞ்சான் இப்படி பொறுப்பில்லாமல் சொந்த பந்தங்களுக்கு தொட்டாட்டு வேலைகள் செய்துகொண்டு திரிவது தன்குடும்பத்திற்கு கெளரவக் குறைவென்று அவனுடைய தந்தை செல்லப்பர் பலதடவை சொல்லி கண்டித்து தடுக்க முற்பட்டார். அவருடைய முயற்சி பயனளிக்கவில்லை. இவனுக்குப் பொறுப்பான வேலைகள் செய்யக் குடுத்தால் வழிக்கு வருவான் என்று முடிவுக்கு வந்தார்.

“பொடியா இன்டைக்கு சண்ணாகம் சந்தைக்குப் போகவேணும்”. செல்லப்பர் மகனுக்கு கூறுகின்றார்.

“ஏனனை அப்பு”

“எங்கடை வாழையுக்கை மூண்டு வாழைக்குலையள் முத்திக் கிடக்கு”.

“அதுக்கென்னனை அப்பு”.

“வெள்ளையப்பரவையின்ற வண்டில் சண்ணாகம் சந்தைக்குப்போகுது. அதிலை நீ எங்கடை மூண்டு வாழைக்குலையளையும் கொண்டுபோய் வித்துப்போட்டு வா”.

பாஞ்சானுக்கு தலைகால் தெரியாத புழகம்.

“சரியனை அப்பு நான் போறன்” பாஞ்சான்.

“எழுபத்தைஞ்சு ரூபா கேட்டால் மூண்டு குலையளையும் குடு”.

“ஓமனை அப்பு”

சண்ணாகச் சந்தைக்கூடி களைகட்டி விட்டது. வியாபாரம் உச்சத்தில்.

வாழைக்குலைகள் விற்பனை செய்யும் பகுதி. ஆயிரக்கணக்கான வாழைக்குலைகள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில்லறை வியாபாரம் ஒருபக்கம், மொத்த விற்பனை மறுபக்கம்.

பாஞ்சான் சில்லறை வியாபாரப்பகுதியில் குந்தி இருக்கின்றான். அவன்முன் மூன்று கதலி வாழைக்குலைகள்.

“மூண்டு குலையளைக்கும் அறுபது ரூபா தாறன்”. ஒரு வியாபாரி கேட்கின்றான்.

“இல்லை தரேலாது”. பாஞ்சான் மறுக்கின்றான்.

“சரி, அறுபத்திரண்டு”

“அறுபத்தைஞ்சு”

“இல்லை”. இண்டைக்கு வாழைக்குலை சரியான மலிவு”. தரகன் தந்திரமாக பாஞ்சானை மடக்கப் பாக்கிறான்.

“தரேலாது என்றன் நீயேன் என்னைத் தொந்தரவு செய்யிறாய்? உனக்கு நான் வாழைக்குலை தரமாட்டன். போ உன்ற பாட்டிலை”. எரிச்சலுடன் கத்துகின்றான் பாஞ்சான்.

“இண்டைக்கு நீ இஞ்சை உன்ற குலையை வித்துப்பார் பாப்பம். உன்னை நான் ஒரு கை பார்த்துத் தாறுன்”. தரகன் பாஞ்சானை மிரட்டிவிட்டுச் செல்கின்றான்.

“எழுபது ரூபா”. இன்னெரு வியாபாரி.

“எழுபத்திரண்டு”

இல்லை

“எழுபத்து மூண்டு”

“தரமாட்டன் போ”.

“எண்பது ரூபா”. வேநோரு வியாபாரி.

“எண்பத்தைஞ்சு” இன்னொருவர்.

“இல்லை எண்பது ரூபா”. அடுத்த வியாபாரி.

“ஏன். ஏழுபது ரூபாய்க்கு கேளன்”. ஏளனத்துடன் பாஞ்சான் வியாபாரியை கேலி பண்ணுகின்றான்.

‘இவன் சரியான உலுத்தனாப்க்கிடக்கு. இவனிலை எங்கடை பயறு அவியாது போல கிடக்கு’. அந்த இடத்தைவிட்டகல்கின்றான் வியாபாரி. நேரம் சென்றுகொண்டிருக்கின்றது. சந்தை கலையும் நேரம் கிட்டுகிறது. “அறுபது ரூபா”. ஒரு வியாபாரி.

“என்ன அறுபதோ? ஏன் ஜூம்பது கேளன் தாறுன்”. பாஞ்சான் கேலியாய்.

“அறுபத்தைஞ்சு”. அதே வியாபாரி.

“இல்லை”.

“எழுபது”.

“தரமாட்டன்”. பாஞ்சான்.

“எழுபத்தைஞ்சு”

பாஞ்சானுக்கு நல்ல சந்தோசம்.

“எடு குலையை. காசைத் தா”.

வியாபாரி காசைக் கொடுத்துவிட்டு குலைகளின் தாரை வெட்டி அடையாள மிடுகின்றான்.

பாஞ்சான் வெற்றி வீரனைப் போல தன் தகப்பனாரின் முன்னால் நிற்கிறான். “பொடியா வந்திட்டியே? வாழைக்குலையை முண்டையும் வித்திட்டியே? என்ன விலை?”.

அவசர அவசரமாய்க் கேட்கின்றார்.

“அப்பு நீ சொன்னமாதிரி எழுவத்தைந்து ரூபாய்க்கு வித்தனான்”. பெருமையாய்ச் சொல்லுகிறான் பாஞ்சான்.

‘கெட்டிக்காரன் இன்டைக்குத்தான் நீ உருப்படியாய் ஒரு வேலை செய்திருக்கிறாய். இனி பொறுப்பெல்லாத்தையும் உன்னிட்டை ஒப்படைத்து விட்டு நான் நிம்மதியாய் இருப்பன்.’. தகப்பன் கூறுகின்றார்.

“அப்பு அவங்கள் தொண்ணுாறு ரூபா கேட்டவங்கள் நான் குடுக்கேல்லை. நீ சொன்ன மாதிரி எழுவத்தஞ்சு ரூபாய்க்குத்தான் குடுத்தன்”.

“எடே பாழ்படுவானே” கோபாவேசமாய் கத்தியபடியே துள்ளி எழுகின்றார். கிடுகுச் செத்தையில் செருகியிருந்த துவரங் கட்டையை எடுக்கின்றார். “எழுவத்தைஞ்சு ரூபா வந்தால் குடு என்னு நீதானே சொன்னனி? அதுதான் குடுத்தன்”.

தகப்பனாரின் கையிலுள்ள துவரங் கம்பு பாஞ்சானுடைய முதுகைப் பதம் பாக்கிறது. பாஞ்சான் ஓலமிட்டபடி அவருடைய பிழியிலிருந்து கடுமையாகப் போராட தன்னை விடுவித்தக்கொண்டு தப்பி ஒடுகின்றான். இரவு நடுச்சாமம் மெதுவாய் சத்தம் செய்யாமல் வந்து விட்டுத்தின்னையில் படுத்திருந்தான்.

மகன் சுருண்டு படுத்திருப்பதைக் காலையில் எழுந்து பாக்கின்றார். மகனுடைய முதுகெல்லாம் அடித்தழும்புகள்.

“என்றை பிள்ளை பாவம். அது வேணுமென்டு செய்ததே? நான்தான் ஈனிருக்கமில்லாமல் மோட்டுத்தனமாய் அடிச்சுப்பேர்ட்டன். அதுவும் தாயில்லாப் பிள்ளை”.

அவரது மனம் வெம்புகிறது.

“அதை நாங்கள் எவ்வளவு சொகுசாய் வளர்த்தம்? என்றை அண்ணார் அம்பலவானார் என்றை மகனிலை சரியான வாரப்பாடு”.

“என்றை பிள்ளை எங்கை போனாலும் கோயில் குளம், திருவிழா, சூத்துக்கள் எது எங்கை நடந்தாலும் அண்ணார் தான் அவனைக் கூட்டிச்செல்வார். விளையாட்டுச் சாமான்கள், உடுப்புக்கள் என்டு அவன் கேட்ட எல்லாத்தையும் வாங்கிக் குடுப்பார்.”

“ஓரு நாள் மூண்டாம் வகுப்பு வாத்தியார் அவனை அடிச்சுப்போட்டார். அண்ணன் அந்த வாத்தியாரைக் கண்டபடி பேசி சண்டை பிடிச்சதோட், கோபத்திலை என்றை மகனை பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகாமல் மறிச்சுப் போட்டார்.

என்ற அண்ணார் கல்யாணம் கட்டேல்லை. என்றை மகனை அவர் தன்ற சொந்த மகனாய்த்தான் வளர்த்தார். அவர் தன்ற வீடுவளவு பத்துப் பரப்பு, தோட்டக்காணி பதினாறு பரப்பு, வயல்நிலம், பனங்காணி ,வாழைத்தோட்டம் எல்லாவற்றையும் என்ற மோன்றை பேரிலை எழுதி வச்சிட்டு செத்துப் போனார்.

“என்றை மோனுக்கும் சரியான கவலை. மூண்டு நாலு மாதங்களாய் அவன் இரவு பகலாய் பெரியப்பா பெரியப்பா எண்டு பிதற்றிக் கொண்டு திரிஞ்சான்.

“நானும் அவனைச் செல்லமாய்த்தான் வளர்த்தன். தாயில்லாப் பிள்ளை எண்டு அவனைப் பாசமாய் வளர்த்தன். விளையாட்டுச்சாமான்கள், உடுபுடைவைகள் உட்பட அவன் கேட்டதெல்லாம் தாரளமாய் வாங்கிக் கொடுத்தன். ஒருநாளும் நான் அவனை ஏசியதோ அடிச்சதோ இல்லை. ஆனா இண்டைக்கு கோவத்திலை மோட்டுத் தனமாய் அடிச்சுப்போட்டன்”.

பாஞ்சானுடைய தகப்பன் மனம்குமுறிக் கவலைப்படுகின்றார்.

பாஞ்சான் ஒரு குறையுமில்லாமல் செல்லமாய் வளர்ந்தான்.

ஒரு வேலையும் செய்யாமல் அந்தக் குறிச்சியிலுள்ள இளவட்டங்களோடை எந்த நேரமும் அலைந்து திரிந்தான். எந்த ஊரில் திருவிழா நடந்தாலும் அங்கு பாஞ்சானைக் காணலாம். நல்லூர் கந்தசாமி கோயில், வல்லிபுரக் கோயில், சன்னதி முருகன் கோயில், மாவிட்டபுர கந்தசாமி கோயில் திருவிழாக் களில் எல்லா இடங்களிலும் அவன் நிற்பான். இந்த இடங்களுக்கெல்லாம் அவன் கால்நடையாகத்தான் சென்று வருகின்றான். பாஞ்சானுக்கு நீண்ட கைகள், நீளமான கால்கள். அவன் கால்களை நீட்டி பாய்வதுபோல நடப்பான். அதனால் அவனுடைய நண்பர்கள் அவனைப் பாஞ்சான் என்றுதான் அழைப்பார்கள்.

பாஞ்சானுடைய ஊரின் வடமேற்கில் ஒதுக்கப்புறமாய் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரின் குடியிருப்பு. இங்குள்ள இளவட்டங்கள் சிலர் ஒரு வாசிகசாலை யைக் கட்டினார்கள்.

பாஞ்சானின் தலைமையில் அக்குறிச்சியிலுள்ள இளசுகள் பட்டப்பகலில் நெருப்புவைத்து எரித்துச் சாம்பலாக்கினர். இரண்டாம் தடவை அங்கு வாசிக் சாலையைக் கட்டிய பொழுது அதையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கினர். காலகதியில் அரசாங்கத்தின் நிதியதவியுடன் நாவலாடி சனசமுக வாசிகசாலை நிர்மாணிக்கப்பட்டு அப்பகுதியிலுள்ள இளைஞர்களால் திறமையாக நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது. பாஞ்சானுக்கும் அவனுடைய நண்பர்களுக்கும் மனதிற்குள் இது பெரும் நெருடலாக இருக்கின்றது. ஆனால் அவர்களால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை.

பாஞ்சானுடைய தந்தை திடீரென மாரடைப்பால் இறந்துபோனார். எதுவித குடும்பப் பொறுப்புமில்லாமல் விட்டேத்தியாய் திரிந்த பாஞ்சானுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

எப்போ சந்தர்ப்பம் வருமென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சகோதரியின் கணவன் செல்லையாவின் கைக்கு வீட்டு நிர்வாகம் சொத்துப் பராமரிப்பு செல்கின்றது.

பாஞ்சானுக்குக் கால்கட்டு போட்டுவிட்டு அவனுடைய சொத்து எல்லாவற்றையும் அபகரிக்கத் திட்டமிடுகின்றார் செல்லையா வாத்தியார்.

செல்லையர் ஜங்கு சிறி வாத்தி. ஜந்து லட்சம் கட்டி வாத்தி வேலை எடுத்தவர்களில் இவர் முன்னோடி.

செல்லையா வாத்திக்கு படிப்பித்தலில் எள்ளளவும் அக்கறையில்லை. கலைமகள் சனசமூக நிலைய தலைவர் பதவி, பலஞ்சோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்க தலைவர் பதவி, ஜக்கிய நாணய சங்க செயலாளர் பதவிபோன்ற பல பொது ஸ்தாபனங்களின் தலைமையைக் கைப்பற்றி அதிகாரத்தை முழுமையாகத் தன்கையில் வைத்துக்கொண்டு பண்மோசஷிகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றார்.

தற்பொழுது பிரதேச சபைத் தலைவர் பதவியைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார் ஜஞ்சு சிறி வாத்தி.

பாஞ்சானுடைய அனைத்துச் சொத்துக்களையும் கையகப்படுத்துவதற்கு நொத்தாரிச் சிற்றம்பலத்தின் உதவியை நாடுகின்றார். நொத்தாரிசின் கிளாக்கர் நொண்டிக்கால் முருகேசன். கள்ள உறுதி எழுதி நொத்தாரிசின் உதவியோடு உறுதியைப் பதிவு செய்வதற்கு கிடைக்கும் கொமிசனில் நொண்டிக்காலுக்கும் கணிசமான பங்கை கையகப்படுத்தி வருகின்றார்.

பாஞ்சானுக்கு ஆசை வார்த்தை கூறி அவனுடைய சொத்தெல்லாவற்றையும் பராமரிக்கும் பொறுப்பை எடுப்பதாகக் கூறி, முருகேசரின் உதவியுடன் இரகசியமாகக் கள்ள உறுதி எழுதி அதைக் கச்சேரியில் பதிவு செய்து பாஞ்சானின் சொத்துக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஏக உரிமையாளராகி விட்டார். விபரம் எதுவும் தெரியாமல்தான் பாஞ்சானும் உறுதியில் கையொப்பிட்டான். காலம் செல்லத்தான் இந்த விசயம் அம்பலத்துக்கு வந்தது. உறவினர் களுக்கும் ஊரவர்களுக்கும் தெரியவந்தததும் செல்லையனைத் திட்டித் தீர்த்ததேயொழிய அவனை அவர்களால் ஒன்றும் செய்யமுடிய வில்லை. பாஞ்சானின் சொத்துக்கள் அனைத்தும் சட்டபூர்வமாக அவனுடைய சகோதரியினுடையதாக மாறி ஆறு மாதங்களில் அவன் வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றப்படுகின்றான்.

பாஞ்சானின் உறவினர்களும் அவ்வூரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களும் அவனுக்காக அனுதாபப்பட்டத்தான் செய்தனர். ஆனால் வெளிப்படையாக செல்லையரை எதிர்த்து எதுவும் செய்ய முன்வரவில்லை. காரணம் அவரது பண்பலம், ஆட்பலம், அதிகாரபலம்.

ஊரில் பெரும் பிரமுகராகிவிட்ட செல்லையா வாத்திக்கு பாஞ்சான் ஊரிலிருப்பது அவமானமாகப் பட்டது. பாஞ்சானின் உறவினர்களை அணுகுகின்றார்.

பாஞ்சானுக்கு வயிற்றிலடி.

பாஞ்சானுக்கு இரகசியமாக உணவு கொடுத்த உறவினர்களை நேரடியாக மிரட்டுகின்றார் செல்லையா வாத்தியார்.

நேற்றிலிருந்து பாஞ்சானுக்கு வேலையுமில்லை சாப்பாடுமில்லை. கோயில் குருக்கள் கூட மணியகாரனின் மிரட்டலினால் முந்த நாளையிலிருந்து பாஞ்சானுக்கு பிரசாதம் கொடுக்கவில்லை. அவர் பாஞ்சானுடைய அவல நிலையை எண்ணி பெரும் கவலை கொள்கின்றார்.

பாஞ்சான் கோயில் கிணற்றில் நன்றாகக் குளிக்கின்றான். வயிறு நிறைய தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு மடத்தில் சாய்கின்றான். நல்ல நித்திரை.

மாலை ஆறு மணியளவில் பாஞ்சான் நித்திரைவிட்டு எழுகின்றான். வயிற்றில் பசித் தீ.

“இப்பெண் செய்யு?”.

பாஞ்சானின் மனதில் கேள்வி. நாவலடி சனசமுக நிலையத்தின் பத்தாவது ஆண்டு நிறைவு. விழாக் கொண்டாட்டம் முடிவுக்கு வர இருக்கின்றது. நாவலடிச் சனசமுக நிலையம் பிள்ளையார் கோவிலிலிருந்து கல்லெறி தூரத்தில்.

சனசமுகநிலைய விழாவில் என்ன நடக்கின்றது என்று அறிவதற்கு பாஞ்சான் வருகின்றான்.

இப்பொழுது எல்லாருக்கும் சிற்றுண்டி வழங்கப்படும்”. ஒலிபெருக்கியில் கூறப்படுகிறது.

கிராமசபைத் தலைவர் செல்லையரும் நான்கு உயர் வெள்ளாளச் சாதிப் பிரமுகர்களும் சனசமுக நிலைய மண்டபத்திலிருந்துவெளியே வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

கிராம சபையின் நான்காம் வட்டார உறுப்பினர் மாணிக்கவாசகர், சரஸ்வதி மகாவித்தியாலய அதிபர் சண்முகசுந்தரம், பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்க செயலாளர் சுந்தரமூர்த்தி, ஐக்கிய நாணய சங்கப் பொருளாளர் விநாயகமூர்த்தி ஆகிய சுண்டி எடுத்த வெள்ளாளப் பிரமுகர்கள் சனசமுக

நிலைய மண்டபத்திலிருந்து செல்லையருடன் வெளியே வந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

பாஞ்சான் மண்டபத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கின்றான்.

“எங்கையடா போறாய்?”.

பாஞ்சானின் மைத்துனர் கேட்கின்றார்.

பாஞ்சான் பதிலேதும் கூறாமல் நிதானமாய் நடந்துகொண்டிருக்கின்றான். “நில்லடா”.

கிராமத்தலைவர் செல்லத்துரையர் பாஞ்சானுடைய கையைப் பிடித்து இழுக்கின்றார்.

“விட்டா என் கையை”.

உரத்துக்கத்தியபடியே உதறித் தன்கையை விடுவிக்கிறான் பாஞ்சான். மைத்துனர் செல்லையர் அவனைத் தடுத்து நிறுத்த முயற்சிக்கின்றார். ரெளத்திருமரத்தியாய் எரித்து விடுவதுபோல செல்லையரை பாஞ்சான் பாக்கின்றான்.

திகைத்தவராய் நிற்கின்றார் தலைவர் செல்லத்துரையர்.

அங்கு கூட நின்றவர்கள் இருவரையும் அதிர்ந்துபோய் பார்க்கின்றனர்.

பாஞ்சான் மண்டபத்திற்குள் நிதானமாகச் செல்கின்றான்.

சங்கமிப்பு

“அவள் வருவாளா?”

“வருவா. நிச்சயமாய் வருவா.”

“அதை எப்பிடி நம்பிறது? “

“ஜேயோ செல்லம் அவதான் கட்டாயம் வாழதெண்டு சொன்னா. நிச்சயமாய் வருவா. நீ இருந்து பார்.”

“என்னால் நம்பேலாமல் கிடக்கு.”

“செல்லம் என்னை நந்தா அடையாளம் கண்டபொழுது அவ துடிச்சதுடிப்பைப் பார்க்கவேணும்”

“நான் இப்பவே என்ற அக்காவையும் இரண்டு பெட்டைக்குஞ்சுகளையும் பாக்கவேணுமென்டு துடிச்சதுடிப்பை நான் என்னெண்டு சொல்ல? “

“நீ சொல்லுறோய். ஆனால் என்னாலை இதை நம்பேலாமல் கிடக்கே.”

“நந்தா எங்கட முகவரியைக் கேட்டு துடிச்ச துடிப்பை, அவஸ்த்தைப் பட்டதை நீ நேரில் பார்த்தால்தான் உனக்குப் புரியும்.”

நீர்கொழும்பு எல்லைப்புறத்தில் தன்னந்தனியணாய் ஏகாந்த நிலையில் நான் நிற்கின்றேன்.

கொழும்பு பல்லை நான் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நிற்கின்கின்றேன்.

மாலை மயக்கம்.

இயற்கை எழில்கோலம் கண்ணாழுச்சி விளையாடுகின்றது. வானத்தின் அடிவயிற்றில் செவ்வொளி மெதுமெதுவாய்ப் படர்ந்து ஆகாயத்தையும் பூமியையும் விழுங்கி ஏப்பமிடுவதுபோல தோன்றுகிறது.

நெடுஞ்சாலையில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் இரு சிறிய கரும்புள்ளிகள். கரும்புள்ளிகள் வரவரப் பெரிதாகி இரு மனித உருவங்கள். ஒன்று நெட்டை, மற்றது குட்டை.

இரண்டு உருவங்களும் வரவர என்னை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. கிட்ட வந்ததும் நெடிய உருவம் என்னை உற்றுநோக்கு கிறது. அந்த நெடிய பெண் உருவத்தின் விழிகளில் ஆச்சரியம்!

பெண் உருவத்தைப் பார்த்ததும் எனக்கு வியப்பு!

“நீங்கள் என்றை செல்லமக்காவின்ற கணவர்தானே?”

அந்தப் பெண்.

“நீங்கள் எங்களின்றை நந்தா அக்காவா?”:

எங்கள் இருவருக்கும் பேராச்சரியம்.

எங்களால் நம்பேலாமல் கிடக்கு.

“எனக்கு இப்பவே என்றை செல்லா அக்காவைப் பாக்க வேணும் போல கிடக்கு.”

நந்தா துடிக்கின்றாள்.

நந்தாவடன் நின்ற அந்தச் சிறுமி ஆச்சரியத்துடன் எங்கள் இருவரையும் பார்த்தபடியே நிற்கின்றாள்.

இருபது வருடங்களுக்குப்பிறகு அவள் தாழித்ததுடிப்பைப் பாக்க வேணுமே. இப்ப என்னாலை ஒண்டும் சொல்லேலாமல் கிடக்கு.

“நாளைக்கு காலமைக்கு என்றை அருமை அக்காவையும் உங்கடை இரண்டு பெட்டைக்குஞ்சுகளையும் பார்க்க கட்டாயம் வருவன்.”

“மறந்து போனன் உங்கடை முகவரியைத் தாங்கோ. நீங்கள் இப்பவும் கொழும்பிலைதானே?”.

“நாங்கள் கொழும்பிலைதான் புதிய முகவரியிலை இருக்கிறும்.”

நான் சொல்ல எங்கடை முகவரியை அவ தன்னுட டயறியில எழுதினா.

“நீங்கள் அவவடை முகவரியை கேட்டு எழுதினியளா?”

“இல்லை செல்லம்”

“ஏன்”

அதட்டலாய் செல்லம்.

“நான் அவவின்றை முகவரியைக் கேட்டெழுதிறதுக்கிடையில பஸ் வந்திட்டுது. நான் என்ன செய்ய?”

பஸ் புறப்படுகிறது.

“நாளைக்குக் காலையிலை ஒன்பது மணிக்கு முந் தி என்றை செல்லமக்காவைப் பாக்க கட்டாயம் வருவன், ஒடோடி வருவன்.” அவள் உரத்துக் கத்துகிறாள்.

பஸ் புறப்படுகிறது.

“இப்ப எட்டு மணியாகப் போகுது. என்ற நந்தாவை இன்னும் காணேல் வையே?”

என்றை மனைவி செல்லம் நெருப்பில் மிதித்தவளாய் அவஸ்த்தைப் படுகின்றாள்.

“செல்லம் இப்ப எட்டுமணிதானே. ஒன்பது மணிக்கிடையிலை தான் வாறுனெண்டுதானே நந்தா சொன்னா. நீ கொஞ்சம் பொறுமையாய் இரு.” நான் என்றை செல்லம்மாவை அமைதிப்படுத்திற்ன

“ நந்தா நீர்கொழும்பிலையிருந்து வரவேணும்தானே? நேரமெடுக்கும்தானே”.

செல்லம் நந்தாவைப் பார்க்க ஏங்கித் தவித்து தடிதுடிக்கின்றா.

“ இருபது வரியங்களுக்குப் பிறகு நான் என்றை நந்தாவைப் பார்க்கப் போறன். ஆவள் எப்ப வரப்போறானோ? என்றை செல்ல நந்தா எப்படிருப் பானோ?”

என்ற செல்லம்மா தவியாய் தவித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள்.

தெஹ்ரிவளை காலி வீதியிலிருந்து சென் மேரிஸ் சேர்ச்சிற்கு வடக்குப்பக்க மாய் மிருகக் காட்சிச் சாலைக்குப் பின்புறமாய் செல்கின்றது குவாறி ரோட்.

குவாறி ரோட்டின் முதலாவது வளைவில் சந்தி. ஜெந்து ரோட்டுக்கள் சங்கமிக்கும் ஜெந்து சந்தி. சந்தியின் நட்டநட்டுவே இளம் அரசமரம் ஒன்று செழிப்பாய் நிற்கிறது.

மூன்று மாதங்களுக்குமுன்னர்தான் இந்த அரச மரத்தின் கீழ் புத்தர் சிலையொன்று முளைத்திருக்கின்றது.

புத்தர் சிலைக்குப் பாதுகாப்பாய் அரசமரமா அல்லது அரசமரத்திற்குப் பாதுகாப் பாய் புத்தர் சிலையா?

அரசமரத்திற்கெதிரே தென்புறமாய் எங்கள் வீடு.

வீட்டுவிறாந்தைக்கு முன்னால் நான்கு சதுர அடி கொங்ரீட் சீமெந்துப்படி. படிக்கு இருபுறமுமாய் குறோட்டன் வேலி.

“இஞ்சேருங்கோ, கெதியாய் வாங்கோ.”

செல்லம் என்னை அவசரமாய் அழைக்கின்றாள்.

நான் விரைகின்றேன்.

“அங்கை பாருங்கோ”.

“என்ன?”

“அம்மன்.”

மேற்குத்திசையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறா.

“ஒரு பெண் வந்துகொண்டிருக்கிறது “ என்று நான் கூறுகின்றேன்.

“நல்லாய்ப் பாருங்கோ. அது அம்மன்”.

செவ்வானம் பின்புலமாய், பச்சை உடையில் அப்பெண்.

அப்பெண் எம்மை நெருங்குகின்றாள். இருபது அல்லது இருபத்தைந்து வயதிருக்கும். கண்ண உச்சி புரித்து நீண்ட கருங்கூந்தல் இரட்டைப்பின்னல் நீளமாய் அசைந்தாடிக்கொண்டிருக்கிறது. தலையில் இடதுபுறமாய் வெள்ளைப்படு.

செந்தழலாய் நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு. ஓயிலாய் நடந்து கொண்டிருக்கின்றாள். அவள் எம்மைக் கடந்து செல்லும்பொழுது உதட்டின் இடதுபுறமாய் சிறுமுழுவல். விழிகளில் நேசப்பிரவாகம்.

நாட்கணக்காய் மாதக் கணக்காய் என் மனைவியினதும் அப் பெண்ணினதும் சந்திப்புத் தொடர்கிறது. பேச்சல் பறங்கலில்லை. வெறும் புன்முழுவல் பரிமாற்றம்தான் இருவரும்

இவள்தான் முறையான தமிழ்ப் பெண் என்ற எண்ணம் செல்லத்திற்கும் எனக்கும்.

திடிரென ஒருநாள் அவள் என்மனைவியின் முன் வந்து நிற்கின்றாள்.

“அக்கா எனக்கு ஒரு உதவி செய்வீர்களா?”

ஆங்கிலத்தில் அவள்.

தமிழ் தெரியாத தமிழ்ப்பெண்ணா?

என் மனைவியின் மனதில் ஒரு சின்னக் கீறுல். செல்லத்தின் மனோரதக் கோட்டை தகர்வு. முகபாவத்தில் சிறுமாற்றம்.

செல்லத்தின் முகபாவத்தின் மாற்றத்தைப் புரிந்துகொள்கின்றாள்.

“அக்கா நான் தமிழில்லை சிங்களாம்”.

என் மனைவிக்கு வியப்பு.

சிங்களப்பெண்ணாயிருந்தும் தமிழ்ப் பெண்ணின் சாயலில் தன்னை உருவகித்துக்கொண்டு வாழுகின்ற இப் பெண்மீது என் மனைவிக்கு ஆதர்சம் ஏற்படுகிறது.

“உனக்கு என்ன உதவி வேணும்?”

செல்லம் கணிவாய்.

“நான் ஒரு தமிழ் கலியாண வீட்டுக்குப் போகவேணும் இந்த சாறியை நன்கு உடுத்தி இந்தப் பூ மாலையையும் என்ற கொண்டையில் வைத்து விடு கின்றீர்களா?” மன்றாட்டமாய் அவள் கேட்கின்றாள்.

செல்லம் மனப்பூர்வமாய் சம்மதிப்பு.

இருவரும் அறைக்குள் செல்கின்றனர்.

அரைமணிநேரத்தில் இருவரும் வெளியே வருகின்றனர்

அவள் அசல் தமிழ்ப் பெண்ணாய் மிளிர்கின்றாள்.

எங்களுக்குப் பிரமிப்பு.

“அக்கா கலியாண வீட்டிலை எல்லாரும் என்னை தமிழ்ப் பெண் எண்டு நம்பிட்டினை எனக்கும் சரியான சந்தோசம்.”

முகப்புரிப்புடன் அவள் அகமகிழ்ந்து கூறுகின்றாள்.

“அக்கா என்ற நிஜ வாழ்கையிலும் இப்பிடி நடந்திருந்தால்....” மேற்கொண்டு அவளால் பேச முடியவில்லை. கலங்கிய கண்களுடன் அவள் எம்மை விட்டகலுகிறாள்.

தினமும் அவள் எங்களைப்பார்க்கின்றாள், எங்களுடன் பேசுகின்றாள். ஆனால் அவள் தன் சோகக் கதையை எங்களுக்கு கூற முனையவில்லை.

நாங்களும் அதுபற்றி அவளைக் கேட்டு அவள் மனதைப் புண்படுத்த விரும்பவில்லை.

“அக்கா என்ற ஜெயம் என்னிட்டை இருந்து பறிக்கப்பட்டு பதின்மூண்டு வரியங்கள். இன்றுதான் அவற்றை நினைவுதினம்.”

கண்கலங்கியபடி திடீரென வந்து கூறுகின்றாள்.

எங்களுக்குத்திகைப்பு.

“இனிமேலும் அந்த சோகக்கதையை உங்களுக்கு என்னால் சொல்லாமல் இருக்கேலாது”.

எதுவித பீடிகையுமில்லாமல் அவள் சொல்லுகின்றாள்.

“நான் கொழும்பு அரசாங்க பொது வைத்தியசாலையில் வேலை செய்கின்றேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்தானே?”

“ஆமாம் தெரியும்.”

“ஜெயசிங்கமும் என்னுடன்தான் வேலை செய்தார். நான் அவரை ஏழு வருடங்களாய் நேசித்து வந்தேன். அவரும் என்ன மன்பூர்வமாய் விரும்பினார்.

ஜெயசிங்கமும் நாம் எமது உள்ளத்து உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவில்லை.

என் பெற்றோர் எனக்கு கலியானம் செய்து வைக்கும் முயற்சியில் இறங்கினார். இனிமேலும் தாமதிக்கமுடியாதநிலை எமக்கு.

நாம் இருவரும் ஏக காலத்தில் எமது காதலை முதலில் ஒருவருக்கொருவர் வெளிப்படுத்தினோம்.

என்னுடன் வேலை செய்கின்ற ஜெயவீரசிங்கம் என்பவரை நான் விரும்புவதாக பெற்றோருக்குச் சொன்னேன். ஆரம்பத்தில் அவர்கள் என் காதலை எதிர்த்தனார். ஆனால் எனது உறுதியான நிலைப்பாட்டால் அவர்கள் எனது விருப்பத்திற்கு விட்டுக்கொடுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

எங்கள் திருமண நாளும் குறித்தாகிவிட்டது. இன்னும் ஏழு நாட்களில் எங்களுக்குத் திருமணம்.

எழுபத்தி மூன்ன்டாம் ஆண்டு எங்கட சிங்கள இனவெறுபிடித்த அசரனால் இனக்கலவரம் தூண்டிவிடப்பட்டது.

அப்பாவித் தமிழர் அனேகர் கொல்லப்பட்டனர். கொல்லப்பட்டவர்களில் என் அன்பிற்கினியவனும் ஒருவன். எனக்கு வாழ்கையே வெறுத்துவிட்டது. நான் எனது தொழிலிருந்து ஓய்வு பெறுகின்றேன்.

சிறிது காலத்தின்பின் எனது பெற்றோர் திருமணப்பேச்சை மீண்டும் ஆரம்பிக்கின்றனர்.

எங்கையாவது கண்காணாத இடத்திற்குப் போகவேண்டும்போல் இருக்கிறது. எனது சக ஊழியர் ஒருத்தி நீர்கொழும்பில் இருக்கின்றாள். எவருக்கும் தெரியாமல் நான் நீர்கொழும்பிற்குச் செல்கின்றேன்.

இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பத்துவயதிற்குப்பட்ட ஏழு சிறுவர்களுடன் ஒரு சிறுவர் பராமரிப்பு இல்லத்தை ஆரம்பிக்கின்றேன். நீர்கொழும்பிலுள்ள சில சிங்கள தமிழ் நலன் விரும்பிகளால் எமது சிறுவர் பராமரிப்பு இல்லம் வளர்ச்சிகண்டது.

பத்து வயதிற்குற்பட்ட எமது சிறுவர் இல்லத்தில் இப்போ முப்பது சிறுவர்கள். எங்கள் நிலையத்திலிருந்தவர்களில் இப்பொழுதும் அனேகர் பணமாகவோ பொருளாகவோ தங்கள் இயல்பிற்கேற்ற வகையில் உதவிக்கொண்டுதானிருக்கின்றனர்.

நேற்று நீர்கொழும்பு எல்லைப்புற்றிலுள்ள பஸ் நிலையத்தடியால் நான் எங்கள் நியைத்தைச் சேர்ந்த சிறுமியொருத்தியுடன் சென்று கொண்டிருக்கின்றேன். அதிலுடைவசமாக எதிர்பாராமலே என் செல்லம் அக்காவின் கணவரைச் சந்திக்கின்றேன். இன்று காலை அவர் கொடுத்த முகவரி யிலுள்ள என்னருமைச் செல்லமக்காவிடம் விரைந்து கொண்டிருக்கின்றேன். என்னருமை நந்தாவிற்குப் பிடித்தமான ரவா தோசையும் உருளைக் கிழங்குப் பிரட்டல்கறியும் தாழித்த பச்சைமிளகாய் சட்னியும் செய்து வைத்திருக்கின்றேன்.

தோசை குடாறப் போகுதே - என்னாசை நந்தாவை இன்னும் காணேல் வையே.

இருபது வருடங்களுக்குப்பின், எனதருமை செல்லமக்காவைப் பார்க்கப் போகின்றன என்கின்ற தவிப்படிடன் விரைந்து கொண்டிருக்கின்றாள் நந்தா. எட்டரை மணியாகப்போகிறது.

செல்லம்மாக்காளின் தொடர்மாடி வீட்டு வாசலில் நந்தா.

தான் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த நந்தா வந்துகொண்டிருக்கின்றாள்.

இருவரும் பேராவலுடன் ஓடிச்சென்று ஒருவரையொருவர் ஆரத்தழுவு கின்றனர்.

எவ்வளவு நேரம்தான் அப்படி நின்றார்களோ? அவர்களிருவரது இதயங்களிலும் தவிப்பு, பேரானந்தமிருதம் பொங்கிப்பரவாகிக்கின்றது. சன்று நேரத்தில் இருவரும் தங்களை ஆகவாசப்படுத்துகின்றனர். சிறுமிகளாயிருந்த செல்வத்தின் பெண்கள் இருவரும் பொங்கிப்பரவாகிக்கும் பருவ எழிலுடன் நிற்கின்றனர்.

நந்தா அவர்களிருவரையும் தன் சொந்தப் புதல்விகளாய் ஆரத்தழுவிப் பூரிப்படைகின்றாள்.

“கொஞ்சிக்குலாவினது போதும் நந்தா றவா தோசை குடாறப்போகுது வா சாப்பிட”

செல்வம் நந்தாவை இங்கிதமாய் அழைக்கின்றாள்.

நந்தாவிற்கு வியப்பு.

எனக்கு என்ன சாப்பாடு விருப்பமெண்டதை செல்லம்மாக்கா இருபது வருடங்களாய் உள்ளனதில் புதைத்து வைத்துள்ளாயே, உன் இதய தாகத்தை நான் என்னவென்று சொல்வது?”

எல்லோரும் அகமகிழ்வுடன் காலையுணவை சுவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

“செல்லமாக்கா. எனக்கொரு மகனிருந்தால் உன்ற தேவதைகள் இரண்டிலை ஒன்றை கட்டிக் கொடுத்திருப்பேனே. என்ன செய்யிறது? எனக்கு அந்தக்கொடுப்பனவு இல்லையே!.”

ஆதங்கப்பட்டு கூறுகிறாள் நந்தா.

“நந்தா, உனக்குப்பிடித்தமான பிரியாணிதான் மத்தியானச் சாப்பாடு. இரவுக்கு இடியப்பம், கத்தரிக்காய் பொரிச்சகுழம்பும், பால்சொதியும்.”

“போதும்போதும், இந்தமாதம் முழுவதும் எனக்கு என்ன சாப்பாடு என்று பட்டியலிடுவாய் போலகிடக்கு”

எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்.

“செல்லம்மாக்கா நீ குடுத்து வச்சவள். அன்புக் கணவன், இரண்டு தேவதைகள் கல்யாண வயதில். ஆனால் நான்?”

நீண்ட பெருமுச்ச விடுகின்றாள் நந்தா.

கூடியிருந்த எல்லோருக்கும் ஆதங்கம்.

“செல்லம்மாக்கா”

“என்ன நந்தா தயங்காமல் சொல்லு.”

“ என்ற அன்புக்கினிய ஜெயாவைப்போல ஒருவர் முன்வந்தால்.....”

“வந்தால் என்ன சொல்லுறாய்?”

செல்லம்மா வியப்படன்.

“ நான் அவரை என்ற வாழ்கைத் துணைவனாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறேன்.

காத்திருப்பு

“**ஓபாய்** வா மகன். பத்திரமாய்
போய்வா”.

வழியனுப்பி வைக்கின்றாள்
செல்லம்மா.

மகன் தவபாலன்மீது தாய்
செல்லம்மாவிற்கு
சொல்லொண்டப் பற்று,பாசம்.

தவமாய் தவமிருந்து மகன்
தவபாலனைப் பெற்றவள்ளவா
செல்லம்.

ஜந்து பெண்பிள்ளைகளைப்
பெற்றின்.

ஆறு நாட்கள் ஒரு சொட்டுத்
தண்ணீர் கூடக் குடிக்காமல்
கந்தசட்டி விரதம் தொடர்ந்து
ஜந்து வருடங்களாய் பிடித்து
கந்தன்றை கருணையால்

தவபாலனைப் பெற்றவள்ளவா செல்லம்.

மகன் தவபாலனைப் படிப்பில் சாதனை வீரனாய்ப் பார்க்க பேராவல் செல்லம்மாவிற்கு.

அன்புச் சகோதரிகள் ஜவரும் தம்பி தவபாலன் மீது சொல்லொணாப் பாசம்.

அன்புச் சகோதரிகள் ஜவருக்கும் தவத்தைப் பாசத்துடன் வழியனுப்பி வைக்கின்றனர்.

தவபாலனின் தந்தை தலைசிறந்த சிற்ப ஆசாரி.

ஆசாரியார் செல்லத்துரையர் தேர் செய்வதில் தலைசிறந்ததோர் சிற்பி. யாழ் பிரதேசத்திலுள்ள ஜந்தாறு சித்திரத்தேர்கள் செய்து பெரும் புகழிட்டியவர், செல்வாக்குள்ளவர்.

இலந்தைப்பழும் போன்ற பேரழகி செல்லம்மா. ஆசாரியார் செல்லத்துரையின் அன்பு மனவை. செல்லத்துரை தம்பதியருக்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஜந்து பெண்குழந்தைகள்.

தங்களுக்கு கொள்ளி போட ஒரேயொரு மகன் தேவையெண்டு வேண்டாத தெய்வங்களில்லை, பிடிக்காத விரதங்களில்லை.

ஜந்து வருடங்கள் தொடர்ந்து ஆறு நாட்களும் தண்ணீர்களுக்கு குடிக்காமல் கந்தசஷ்டி உபவாசமிருந்து பெற்றவர்கள்லவா புதல்வன் தவபாலனை.

தவம் தங்களுடன்தான் இரவில் நித்திரை கொள்ளவேண்டும் என்று ஜந்து சகோதரிகளும் அடம்பிடிப்பு தவத்தை யார் குளிப்பாட்டுவது, யார் சாப்பாடு தீத்துவது என்ற போட்டி அவர்களுக்கு.

தந்தை செல்லத்துரையார் ஜந்தாம் வகுப்புவரை தன் தோனில் பாடசாலைக்கு தூாக்கிச் செல்வார். பாடசாலைக்குச் சென்ற தன் தவப்புதல்வன் எப்போ வீடுதிரும்புவான் என்று வழிமேல்விழிவைத்துக் காத்திருப்பாள் செல்லம்மா.

தவபாலன் படிப்பில் சாதனையாளன். அவனுடைய ஆசிரியர்கள் அவன்மீது அளவுகடந்த கரிசனை. ஜந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில்

யாழ் மாவட்டத்தில் திறமைச்சித்தி பெற்ற மூன்று மாணவர்களில் முதல்வன் தவபாலன். பாடசாலைக்கும், ஊருக்கும் பெருமை தேடித்தந்த தவபாலனை ஆசிரியர்களும் ஊர்மக்களும் பாராட்டிக் கௌரவித்தனர்.

விளையாட்டுத்துறையிலும் தவபாலன் சாதனையாளன் தடகளப் போட்டியிலும், உயர்ம் பாய்தல் போட்டியிலும் தொடர்ந்து ஜந்து ஆண்டுகள் தவபாலன் முதலாம் இடத்தைத் தட்டிக்கொண்டு பெருமை தேடியுள்ளான்.

பாடசாலை இல்லாத நாட்களில் தவபாலன் தந்தையாருடன் தேர் வேலை நடக்கும் கோவில் தலங்களுக்குச் செல்வான். தேரிலுள்ள சிற்பங்களை அவன் சிருஷ்டித்திறனுடன் வரைவான்.

மகனுடைய சிருஷ்டித்திறனையும், படைப்பாற்றலையும் பார்த்து தகப்பன் திகைப்படைவார்.

ஏ. எல். தேர்வில் தவபாலன் நான்கு பாடங்களிலும் ‘ஏ’ எடுத்தான் ஆசிரியர்களினதும், பெற்றோரினதும் எதிர்பார்ப்பை பூர்த்தி செய்து அவர்களது பாராட்டுக்களையும் ஆசியையும் பெற்று சாதனையாளனானான்.

கணிதவியலில் உயர் கல்வியைத் தொடர்வதற்கு தவபாலன் தனது மூன்று நண்பாகளுடன் யாழ் நகரிலுள்ள ஒரு பிரசித்தி பெற்ற உயர்கல்வி நிலையத்திற்கு கல்விகற்கச் சென்று வருகின்றான்.

இன்றும் தவபாலன் கல்வி நிலையத்திற்கு புறப்படுகின்றான்.

“மகனே தவம் அவதானமாய் சென்றுவா”.

அன்புச் செல்வத்தை வழியனுப்பி வைக்கின்றனர், அன்புத் தாய் செல்லம்மாவும், தந்தை செல்லத்துறையரும், ஜந்நு சகோதரிகளும். குடாநாட்டில் யுத்தம் உக்கிரம்.

குண்டுத் தாக்குதல்கள், ஷெல் அடிகள், சுற்றி வளைப்புக்கள் தேடுதல்கள், கைதுகள் சர்வசாதாரணம்.

யாழ் மக்கள் பழக்கப்பட்டு விட்டனர். யுத்தக் காற்றைச் சுவாசித்தபடியே பதற்ற நிலையிலும் மக்கள் தங்கள் நாளாந்த வேலைகளை செய்த வண்ணமேயிருக்கின்றனர். மாணவர்களும் பாடசாலைகளுக்கும், தனியார் கல்விநிலையங்களுக்கும் சென்று கல்வி கற்று வருகின்றனர்.

“மகனே அவதானமாய்ப் போய்வா”.

தவபாலனும் அவனது நண்பர்கள் மூவரும் யாழ் நகரத்திலுள்ள பெயர்பெற்ற தனியார் கல்வி நிலையத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

யாழ் ஆரியகுளம், நாற்சந்தி.

சந்தியின் வடமேற்குப் பக்கமாய் புகழ்பெற்ற நாகவிகாரை. விகாரைக்கு எதிர்ப்புறமாய் இராணுவ முகாமும், சோதனைச் சாவடியும்.

பகலில் சோதனைச் சாவடியில் கடுமையான உடல் சோதனை.

குறிப்பாக மாணவ மாணவிகளும், இளைஞர்களும் கடும் உடற்சோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு, சிலர் தடுத்து வைக்கப்படுவர்

பகலில் சோதனையும் கைதும். இரவில் சித்திரவதை, கூக்குரல், மரண அவஸ்ததை அலற்றல், மரணிப்பு.

இராணுவமுகாமுக்கு எதிராயுள்ள பிரமாண்டமன புத்தபகவான் சிலை கண்மூடித் தியானிப்பில்.

சோதனைச் சாவடியிலும். இராணுவமுகாமிலும் நடைபெறுகின்ற அக்கிரமங்களையும், அட்டேழியங்களையும் பாாக்கக்கூடாது என்ற தோரணையில் புத்தபகவான் கண்மூடித் தியானிப்பில் இருக்கின்றாரோ?. அன்று தனியார் கல்வி நிலையத்திற்கு சென்றுகொண்டிருக்கின்ற தவபாலனையும் அவனது சகாக்கள் மூவரையும் ஆரியகுளச் சந்தியிலுள்ள சோதனைச் சாவடியில் தடுத்துவைக்கப்பட்டு உடற்சோதனைகு உட்படுத்தப் படுகின்றனர்.

காலை எட்டு மணிக்கு தங்கள் வீடுகளிலிருந்து புறப்பட்ட நான்கு மாணவர்களும், இரவாகியும் அடுத்தநானும், மாதங்களாகியும், பல வருடங்களாகியும் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பி வரவேயில்லை.

மகனே போய்வா என்று வழியனுப்பிவைத்த தாய்தந்தையர், அன்புச் சகோதரிகள் அனைவரும் தவபாலனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கின்றனர். தவபாலனின் தகப்பனார் செல்லத்துரையர் தனது அன்பு மகனைப் பாக்க முடியவில்லையே என்ற கவலையில் தீராத நோயாளியாகி இறுதியில்

தன் அண்புச் செல்வத்தைப் பாக்காமலே இவ்வுலகை விட்டுச் சென்று விட்டார்.

தாயார் புத்தி பேதலித்து தான் ஈன்ற தவப்புதல்வனைப் பாக்கமுடியாத சடமாய் இருக்கின்றாள்.

ஜிந்து சுகோதரிகளும் கன்னி கலையாமலே கிழமாகிவிட்டனர். தவபாலனும் மூன்று நண்பர்களும் எப்போ தங்களது வீடுகளுக்குத் திரும்புவார்கள்?

தர்மில்டரும் போய்விட்டார்.

சிந்தனையாளரும் வெற்றியாளராய் வந்து போய்விட்டார்.

நல்லாட்சியாளரும் இப்போ வந்துள்ளார்.

காணாமல் போன தவபாலனும் மூன்று நண்பர்களும் இனியாவது தங்கள் வீடுகளுக்கு திரும்பி வருவார்களா?

புத்தங் சரணம் கச்சாமி!

பிணைப்பு

ஆரம்பத்தில் அந்த அம்மாமீது
எங்களுக்கு வெறுப்பு.

எங்களுக்குப் பின்முன் தெரியாத
அந்த அம்மா ஒரு நோயாளி.

ஒரு கையும் காலும் செயலிழந்த
அம்மாவால் நடமாடமுடியாது.
படுத்த படுக்கையாய் கிடப்பு.

குளிப்பு, முழுக்கு, வலசலம்
போவது எல்லாமே எங்களுக்குப்
பெரும் பிரச்சனை. எங்கள் மடத்தி
வுள்ள சிற்றுாழியருக்கும்.

ஒரு நாளா? இரண்டுநாளா? மாதக்
கணக்கில் அந்த அம்மாவைப் பரா
மிப்பது எங்கள் சிற்றுாழியர் களுக்கு
பெரும் தொல்லையா யிருந்தது
ஆரம்பத்தில். போகப் போக அந்த
நோயாளி அம்மாவிற்கு சேவை
செய்வது எமது கடமை என்று

உணர்ந்து சேவை செய்து வருகின்றோம். சேவையல்ல அது எங்கள் கடமை என்று சேவையாற்றி வருகின்றார்கள் எமது சிற்றுாழியர்கள்.

அந்த அம்மாவின் கபாவழும், அவரது நன்றி உணர்வும், அவர் எம்மீது காட்டும் அன்பும், பாசமும் எம்மை அவர்மேல் நெருக்கமான பந்த பாசத்தையும், ஆழமான பரிவையும் எமக்கு ஏற்படுத்திவிட்டது. அது மாத்திரமல்ல அந்த அம்மா எங்களில் ஒருவர் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தி விட்டது.

யோகம்மா என்ற அந்த நோயாளிக்கு ஒரேயொரு மகள். தன் மகனுக்கு கொழும்பில் ஒரு பெரிய வீட்டை தனது பெறுமதிமிக்க நல்லாரிலுள்ள வீடுவளவு விற்ற பணத்தைக் கொண்டு, கொள்வனவு செய்து நன்கொடையாகக் கொடுத்தனளார். வீடுமாத்திரமல்ல, ஒரு பெரிய மேட்டா வாகனத்தையும் வாங்கிக் கொடுத்தனளார். அதுமாத்திரமல்ல அந்த வீட்டுக்குத் தேவையான விலையுயர்ந்த ‘செற்றி’, மேசை கதிரைகள். கட்டில்கள், மெத்தைகள் போன்றவற்றையும் கொள்வனவு செய்து கொடுத்தனளார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, கடந்த ஜெந்து வருடங்களாக உணவு தயாரிக்கும் சமையல் வேலையையும், வீடுவளவைக் கூட்டி சுத்தமாக வைத்திருக்கும் பொறுப்பையும் தானே ஏற்று நிறைவேற்றி வருகின்றார்.

யோகம்மாவின் கணவர் ஒரு பெரிய தொழிலதிபர். வெளிநாடு களிலிருந்து ஆடும்பரப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்யும் இறக்குமதியாளர்களில் முதன்மையானவர். தொழில்துறையில் மாத்திரமல்ல அரசியல் அரங்கிலும் அவருக்கப் பெரும் செல்வாக்கு.

யோகம்மா பரம்பரைப் பணக்காரரான சிற்றும்பலத்தாரின் அன்பு மனைவி. ஒரு கீழ் மத்தியதர குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் யோகம். அவனுக்கு இரண்டு சகோதரிகளும், ஒரு சகோதரனும் உடன் பிறப்புக்கள். வீட்டு நிர்வாகத்தை யோகம் பொறுப்பேற்று திறமையாக நடத்தி வருகின்றாள்.

சிற்றும்பலத்தார் யோகத்தின் தகப்பனாருடன் நெருங்கிய நண்பர். அடிக்கடி யோகத்தின் தகப்பனாரைச் சந்திக்க அவனுடைய வீட்டக்குச் செல்வார். யோகத்தின் ஆழுகும் அவளின் பொறுப்புணர்வுள்ள செயற்பாடுகளும் சிற்றும்பலத்தாரை பெரிதும் கவர்ந்தது.

எதுவித சீதனபாதனமில்லாமல் சிற்றம்பலத்தார் தன் நெருங்கிய நண்பனின் மகள் யோகத்தைக் கல்யாணம் கட்டினார்.

சிற்றம்பலத்தார் யோகத்தைக் கல்யாணம் கட்டிக் குறுகிய காலத்தில் அவரது செல்வம் உச்சத்துக்குப் பெருகியது. யோகம் சிற்றம்பலத்தாருக்கு கிடைத்த யோகம். வீட்டு நிர்வாகத்தைப் பொறுப்பேற்று திறம்பட நடத்தியும், சிற்றம்பலத்தாரின் பாசமிகு மனைவியாகவுமிருந்து வந்தாள்.

சிற்றம்பலத்தீற்கும் யோகத்தீற்கும் ஏக புத்திரி செல்வநிதி.

செல்வநிதி பிறந்து ஜந்து வருடங்களில் சிற்றம்பலத்தார் மாரடைப்பால் இறந்துவிட்டார்.

யோகம்மா செல்வநிதியை பாசத்துடன் வளர்த்து, பெரிய இடத்தில் கல்யாணம் கட்டி வைத்தாள்.

தொழில்நிமித்தம் யோகத்தின் கணவர் கொழும்பு வெள்ளவத்தையில் ஒரு பெரிய நிலத்துடன் வீட்டை பெரும்தொகை பணம் கொடுத்து கொள்வனவு செய்து கொடுத்தார். மேலும் கடந்த ஏழுவருடங்களாக செல்வநிதியின் வீட்டு நிர்வாகத்தையும் திறம்பட நடாத்தி வந்தாள்.

யாழ்ப்பாணம் நல்லாரிலுள்ள யோகத்தின் சொத்தை, சிற்றம்பலத்தாரின் தம்பியார் பொறுப்பேற்று நிர்வகித்து வந்தார். யோகம்மாவிற்கு திடீரென உயர் இரத்த அழுத்தம் ஏற்பட்டு ஒரு கையும் காலும் உணர்வெற்று செயலிழந்து போயிற்று. யோகம்மா மூன்று மாதங்களாய்ப் படுத்தபடுக்கை.

செல்வநிதிக்கு தாயார் யோகம்மா பெரும் சுமையாகிவிட்டார் என்ற உணர்வு மேலோங்கியது.

யோகம்மாவை அவளது மகளும் கணவரும் மன்னார் திருக்கேதீஸ்வர ஆலயத்திற்கு நேர்த்திக்கடன் நிறைவேற்றப் போவதாகக்கூறி அழைத்துச் செல்கின்றனர்.

அன்று இரவு திருக்கேதீஸ்வர ஆலயச்சுழலில் உள்ள ஒரு மடத்தில் இரவு தங்குகின்றனர். அடுத்தநாள் காலை நேர்த்திக்கடன் நிறைவேற்று வத்தற்கான ஏற்பாடுகளாச் செய்யப்போவதாக யோகத்திடம் கூறிவிட்டு புறப்பட்டனர்.

அவர்கள் புறப்பட்டது புறப்பட்டதுதான். திரும்பவேயில்லை. புறப்பட்ட அன்றும் மடத்திற்கு திரும்பிவரவில்லை, அடுத்தநாளும் வரவில்லை.

மடத்து நிர்வாகிகள் யோகத்தின் மகஞ்ஞன் தொடர்பு கொள்ள முயற் சித்தனர். அவர்களது முயற்சியில் எதுவித பயனும் கிடைக்கவில்லை. காரணம் அவர்கள் கொடுத்த கொழும்பு முகவரியும், தொலைபேசி எண்ணும் போலியானவை.

நாட்கள் மாதங்களாகியும், மாதங்கள் வருடங்களாகியும் யோகம்மாவின் மகஞ்ஞம் அவருடைய கணவரும் மடத்திற்கு திரும்பி வரவேயில்லை.

யோகம்மாவைப் பராமரிப்பது மடத்தின் நிர்வாத்திற்கு பெரும் சிரமமா யிருந்தது. குளிப்பு, முழுக்கு, உடைமாற்றுவது, உணவு கொடுப்பது போன்ற வேலைகளைச் செய்வதற்கு ஒரு பெண் ஊழியரை ஈடுபடுத்த வேண்டியிருந்தது மடத்தினருக்கு.

யோகம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த காலத்தில் அவளிடம் உதவிகேட்டு வந்த எவரையும் வெறும் கையுடன் அனுப்பியிருக்கமாட்டாள். உதவி கேட்டு வந்த ஏழைகளுக்கு உணவு, உடை, பண்கூட கொடுத்தனுப்புவாள். எவருக்கும் அவள் இல்லை என்று சொன்னது கிடையாது.

யோகம்மாவிடம் ஏராளமான நிலபுலங்கள், சொத்துப்பத்து, நகைநட்டு இருந்தது. வங்கியில் பெரும்தொகைப் பணத்தையும் வைப்பிலிட்டு இருந்தாள்.

தன்னிடமிருந்த சொத்தில் அரைவாசியையும் பணத்தையும் தனது ஏக புத்திரிக்குக் கொடுத்துவிட்டாள். மிகுதியை தனக்குப்பின் தன் மகஞ்ஞருச் சேரும்வகையில் ஏற்பாடு செய்திருந்தாள்.

யோகம் தன் மகஞ்ஞன் சென்றபின்னர், அவளது கணவனின் சொந்தத் தம்பி மோசடி செய்து கள்ள உறுதி எழுதி, யோகத்தின் நிலபுலம் காணிப்பு அனைத்தையும் அபகரித்தது எவருக்கும் தெரியாது.

இன்று யோகம்மா வெற்றுக் கையுடன். சொத்துக்கள் அனைத்தையும் இழந்தாலும், அன்பு, பரிவு, பாசம் என்ற வற்றாத செல்வம் இருக்கத்தான் செய்தது.

அன்று ஆரம்பத்தில் யோகத்திற்கு கருணை காட்டத் தயங்கிய மடத்தின் நிர்வாகத்தினரும் ஊழியர்களும், இன்று வெற்றுக்கையுடன் படுத்தபடுக்கை

யாய்க் கிடக்கின்ற யோகத்தை தாங்கு தாங்கென்று தாங்குகின்றனர். காரணம் அவளது இதயழுர் வமான பரிவும் பாசமுமதான்.

ஒரு சிவராத்திரித் தினத்தன்று யோகம் இரவுமுழுவதும் கண் விழித்திருந்தாள். அவளின் வேண்டுதலின்போல் மடத்தின் இரண்டு மூன்று ஊழியர்கள் தேவார திருவாசகத்தை மனமுருகிப் படித்தவண்ணமிருந்தனர்.

அடுத்த நாள் உதயத்தின்ஒளி புவியெங்கும் படர்கையில், யோகத்தின் விழிகளில் ஒளி நிலைகுத்திநின்றது.

யோகம்மாவின் மகனும் கணவரும் வாணொலிமூலம் மரணச்செய்தி கேட்டு திருக்கேதீஸ்வரத்திற்கு விரைகின்றனர். யோகம்மாவின் மகள் செல்வநிதி யோகம்மாவின் உடலுக்கு உரிமை கோருகின்றாள்.

“நீ ஆர்?”

“நான் யோகத்தின் மகள்”

“ உன்ற தாயார் யோகம்மா மூன்று வரியங்களுக்கு முன்னரே செத்துப்போனா”.

“ அப்போ இந்த உடல்?”.

“ நீ வாணொலி மரண அறிவித்தல் சரியாய்க் கேட்டியா?”.

“ ஓம் சரியாய்த்தான் கேட்டன்”.

“ வாணொலிச் செய்தியில் என்னெண்டு கூறப்பட்டிருந்தது?”.

“ சிற்றம்பலத்தாருடைய அன்பு மனைவி என்றுதான் சொல்லப்பட்டது”.

“ செல்வநிதியின் அன்புத் தாயார் என்று அறிவித்தலிலை சொல்லப் பட்டிருந்ததா?”

“ இல்லை”.

“ சிற்றம்பலத்தாரின் அன்பு மனைவி என்று மாத்திரம்தான் சொல்லப்பட்டது”.

“ ஏன் அப்பிடிச் சொல்லப்பட்டது?”

“இது நீங்கள்தான் வேணுமென்று என்றை பெயரை மரண அறிவித்தலில் சேர்க்காமல் விட்டிட்டியள்”.

“செல்வநிதி நாங்களா உன்றை பெயரை சொல்லாமல் விடேல்லை”.

“அப்போ?”

செல்வநிதி.

“மூண்டு வரியத்துக்கு முன் உன்றை அம்மா யோகத்தை இந்த மடத்தில் சேத்துப்போட்டு போன்கள்தானே?”

“ஓமோம்”.

“நீங்கள் வருவீர்கள் எண்டு உன் தாயார் ஆவலோடை எதிர் பார்த்தா. ஆனால் நீ வரவேயில்லை.”

“அதுக்காக நீங்கள் என்ற பேரைச் சேர்க்காமல் விட்டிட்டியலோ?”

“உன்ற அம்மா யோகம்மாதான் எழுதினா”.

“என்னால் இதை நம்பேலாது. இது நீங்கள் வேணுமென்டு செய்த சதி.”

“இல்லை நாங்கள் ஏன் சதி செய்யவேணும்?”.

“இப்பிடி என்றை பெயரை மரண அறிவித்தவிலை சேர்க்காமல் விட்டிட்டு இதைச் சாட்டாய் வைச்சுக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள என்றை சொத்துக்கள் எல்லாத்தையும் நீங்கள் அபகரிக்கலாம் எண்டு பாக்கிறியலா?”.

“எங்களுக்கு அந்த எண்ணம் எள்ளளவும் இல்லை. உன்றை அம்மாதான் நீ வரேல்லை எண்டதாலை, அவற்றை நீ அனாதயாய் விட்டிட்டுப் போனதாலை இந்த மரண அறிவித்தலை தன கையாலேயே எழுதினா. இதோ பார் அந்த மரண அறிவித்தல் செய்தி. இதைக்கூட யோகம் இறக்கிறதுக்கு ஒரு கிழமைக்கு முன்னர்தான் எங்களிடம் ஒப்படைத்தா”.

தனது தாயார் யோகம்மா தன் கையாலேயே எழுதிய மரண அறிவித்தல் ஆவணத்தைப் பார்த்ததும் மலைத்துப்போய் நிற்கின்றாள்.

“ செல்வநிதி அம்மா மூண்டு வரியங்களாய் உன்றை அம்மாவைப் பார்க்க வராத நீ, இப்போ ஏன் உன்ற அம்மாவின்ற உடலுக்கு உரிமை கோரி வந்திருக்கின்றாய் என்ற காரணமும் எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்”.

“என்ன காரணம்? அப்படியொன்றுமில்லை.”

“நல்லுவாரிலுள்ள உன்றை அம்மாவின்றை வீடு வளவு, காணி, பூமி எல்லாவற்றையும் எடுக்கவேணுமென்டதுதான் உன்றை நோக்கம். அதுக்காகத்தான் மூண்டு வரியமாய் அம்மாவைப் பார்க்க வராத நீ

இண்டைக்கு அம்மாவின்றை உடலுக்கு உரிமை கோரி வந்திருக்கிறாய். அப்பிடித்தானே?”

“ஓ அதிலை என்ன தப்பு?”

“நல்லுாரிலுள்ள யோகம்மாவின் சொத்துக்கள் எல்லாத்தையும், உன்றை அப்பாவின்றை தம் பியார் இரண் டு வரியங்களுக்கு முன்னரே அபகரிச்சுப்போட்டார்.

இந்த விசயம்கூட யோத்திற்கு ஒரு வரியத்திக்கு முன்னர்தான் தெரியும். இது பற்றியும் அவ ஒரு கிழமைக்கு முன்னர் எங்களுக்குச் சொன்னா. இதுபற்றி தான் என்னளவும் கவலைப்படவில்லை என்று கூறினா”

செல்வநிதி?,

சிதைவு

வேலை முடிந்தது.

தொழிலாளர்கள் வெளியே வந்து
கொண்டிருக்கின்றனர்.

சிகறட் கம்பனித் தொழிற்சாலைக்கு
சற்று தூரத்தில் பஸ் தரிப்பிடம்.

நான் பஸ்ஸிற்காகத் காத்து
நிற்கின் ரேன்.

கணப்பொழுதில் தரிப்பிடத்தில்
மக்கள் பிரவாகம்.

வந்தவர்களில் பெரும்பான்மையினர்
இளம் யுவதிகளும் வாலிபர்களும்.

வேகமாக வந்த பஸ் முச்சவிட
பஸ் தரிப்பிடத்தில் நிற்கின்றது.

சிகறட் தொழிற்சாலை ஊழியர்கள்
முன்ஷியடித்துக்கொண்டு பஸ்ஸில்
ஏறுகின்றனர்.

என்னால் பஸ்ஸில் ஏற முடியவில்லை.

‘சரி அடுத்த பஸ் வரட்டும்’

நான் நினைக்கின்றேன்.

மனதில் எரிச்சல். திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

தனியாய் ஒரு நவநாகரீக இளக். தன் உடுப்பு நலங்கிவிடுமோ என்ற நினைவில் அவள் பஸ்ஸில் ஏறவில்லைப் போலும்.

கப்பல் போன்ற ஒரு பெரிய மோட்டார் மெதுவாக வந்து தரிப்பில் நிற்கிறது. அவள் முன் ஆசனத்தில் இருக்க முயற்சிக்கின்றாள்.

‘பின் சீற்றில்’. அவன் விழிகளால் சைகை.

யந்திரமாய் அவள் மோட்டாரில் ஏறுகின்றாள்.

பகல் பதினொரு மணி.

இளவெய்யில்.

வெய்யிலின் வெதவெதப்பை அனுபவித்தவர்களாய் விடுதியின் முன்புற முள்ள புற்தரையில் நாங்கள் ஏழேட்டுப்பேர் அமர்ந்திருக் கின்றோம்.

ஒரு மோட்டார் வந்து நிற்கிறது. கோட் குட்டுடன் ஒருவர் மோட்டாரிலிருந்து இறங்குகின்றார். எடுப்பான தோற்றும்.

‘யாரோ ஒரு பெரிய அரசாங்க அதிகாரியோ அல்லது பெரும் பிரமுகராகவோ இருக்கலாம்’.

எங்களுக்கு குழப்பம்.

கல்கத்தா “ டம் டம் எயாப்போட்டிலை இருந்து இங்கை பரக்ஷூரக்கு வர எவ்வளவு காகு?”. பிரமுகர் கேட்கின்றார்.

“இருநூறு ரூபா”.

புத்தம்புதிய நூறு ரூபாத் தாள்கள் இரண்டை மோட்டார் சாரதிக்குக் கொடுக்கிறார்.

‘எங்களுக்கு இரண்டுமாத கல்லூரிக்கட்டணம், விடுதி, உணவுக் கட்டணங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் போதுமான தொகையை மோட்டார் வாகனக் கலியாகக் கொடுக்கின்ற இவர் யார்?’.

என்மனதில் கேள்வி.

“விடுதி வாடனைப் பார்க்கவேணும், எங்கை இருக்கிறார்?”

அதிகாரத்தொனியில் கேட்கிறார்.

எங்களுக்கு மனக் கடுப்பு.

விடுதி வாசலை நான் சைகையால் காட்டுகிறேன்.

உள்ளே செல்கின்றார். சிறிது நேரத்தில் விடுதி வாடனுடன் வெளியே வருகின்றார்.

“விடுதி போயைக் கூப்பிட்டு என்றை குட்கேசை எடுத்துக் கொண்டுபோய் உள்ளே வைக்கச் சொல்லுங்கோ”. வாடனுக்குக் கூறுகின்றார்.

“அப்பிடி ஒருத்தரும் இங்கேயில்லை. உமது குட்கேசை நீர்தான் எடுத்து வைக்கவேணும்”

வாடன் கூறுகின்றார் கடுப்பாய்.

“எல்லா அறைகளும் கொடுக்கப்பட்டு விட்டன.

முன்பக்கமாயுள்ள அந்த சிறிய அறைதான் இருக்கு. நீர் அங்கைதான் தங்கவேணும்.” வாடன் அவருக்குக் கூறுகின்றார்.

புதிதாக வந்தவர் வேண்டாவெறுப்புடன் தனது குட்கேசை சிறிய அறைக்குள் கொண்டுபோய் வைக்கிறார். மற்றைய அறைகள் ஒவ்வொன்றிற்குள்ளேம் நாங்கள் இருவரிருவராக இருக்கின்றோம்.

நாங்கள் இருக்கின்ற ஒவ்வொரு அறையும் விசாலமான காற்றோட்ட முள்ளவை.

புதிதாக வந்தவர் டேவிட் சகாயம் என்ற முதலாம் ஆண்டு மாணவன். வந்து இரண்டு வாரங்களுக்குள் சுரம் கண்டுவிட்டது டேவிட்டுக்கு.

டாக்டர் வந்து பரிசோதனை செய்கின்றார்.

“இவருக்கு கொப்புளிப்பான் தொற்றுநோய். இவரைத் தனிமைப்படுத்த வேண்டும். அல்லது அரசாங்க மருத்துவ மனையில் சேர்க்கவேண்டும்”. டாக்டர் கூறுகின்றார்.

“ஜியோ பாலா என்ன அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பவேண்டாம். நீதான் வாடனிட்டைச் சொல்லி நான் இங்கேயே இருக்க தயவு செய்து ஏற்பாடு செய்”.

மன்றாட்டமாய் என்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கின்றான்.

“பாலா எனக்கு வங்காள பாழையும் தெரியாது. நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனால் தனிச்சுப்போவன். செத்துப்போவன். தயவு செய்து நீ வாடனிட்டை விளக்கிச் சொல்லி நான் இங்கேயே தங்குவதற்கு ஒழுங்கு செய்”. கைகூப்பி மன்றாடுகின்றான் டேவிட்.

நோயாளிக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகள் அத்தனையையும் நான் தினசரி செய்து வந்தேன்.

டேவிட்டின் அறையைக் கூட்டி படுக்கை விரிப்பை மாற்றி, வேப்பிலைக் கொத்தால் அறைமுழுவதும் மஞ்சள் தண்ணீர் தெளித்து, சாப்பாட்டுக் கோப்பை கிளாஸ் என்பவற்றை சுடுதண்ணீரில் கழுவி டேவிட்டின் சுகல வேலைகளையும் செய்து முடித்தபின்தான் நான் என்னைச் சுத்தம் செய்துவிட்டு கல்லுாரி செல்வேன். இது காலையும், மாலையும் தொடரும் எனது தினசரிக்கடமை.

குசினிக்குள் வந்து குழப்பம் செய்கின்றார் என்று சமையல்காரர்கள் வாடனுக்கு முறைப்பாடு.

பாலா என்னை ஒருநாளும் கவனிப்பதில்லை எனக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்வதில்லை என்று வாடனுக்குக் கூறுகின்றான் டேவிட். எனக்கு எல்லாம் தெரியுமென்று ஒரு புஞ்சிரிப்புடன் வாடன் பாலாவுக்கு கூறிவிட்டுச் செல்கிறார்.

டேவிட் எமது விடுதியிலுள்ள எவருடனும் சேர்வதில்லை அவன் தனிப் போக்கு.

எங்கள் பற்பசை, பவுடர், சீனி, கோப்பித்துாள் அடிக்கடி காணாமல் போகின்றன.

வாடனிடம் நாங்கள் முறைப்பாடு. பலனில்லை.

இது டேவிட்டின் திருவிளையாடல் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும்.

இதுபற்றி நாங்கள் அவனைக் கேட்கின்றோம். அவன் கைவிரிப்பு.

மாதம் முன்னாறு எடுக்கிற நான், மாதம் எழுபத்தைத்து அல்லது நூற்று ரூபா எடுக்கிற உங்களின் பொருட்களை ஏன் திருப்போறன் என்றாலும் எங்களை மடக்கிறான்.

டேவிட் திறமையான டெண்னில் ஆட்டவீரன். கல்கத்தாவில் உள்ள ஒரு பிரபல ரெனில் கிளப்பில் டேவிட் உறுப்பினன். மாதாமாதம் கணிசமான கட்டணம் செலுத்தினால்தான் உறுப்பினராக இருக்கமுடியும். அரசாங்க உயர்திகாரிகள், வர்த்தகப் பெரும் புள்ளிகள், பிரமுகர்கள்தான் இந்த ரெனில் கிளப்பில் உறுப்பினராக முடியும்.

டேவிட்டிற்கு ஆஜானுபாகுவான உடல்கட்டு, எடுப்பான கம்பீரத்தோற்றும், பெறுமதிக்கூடிய கோட்குட் உடை. அவன் கவர்ச்சிகரமாக ஆங்கிலத்தில் சரளமாக உரையாடுவான். இப்பண்புகள் அனைத்தும் டேவிட் சமூகத்தில் உயர்ந்த மட்டத்தைச் சார்ந்தவன் எனப் பறைசாற்றுகின்றன.

சனி ஞாயிறுகளில் முழுநாளும் விடுதியிலிருக்கமாட்டான். இரவு பத்துமணிக்குத்தான் விடுதிக்கு வருவான். வந்ததும் அவன் தண்ணீர் கொதிக்க வைத்து தன் ‘அண்டவியரை’ சோப் போட்டு துவைப்பான். டேவிட் கல்கத்தாவிலுள்ள பிரபல தியேட்டர்களில் ஓடுகின்ற ஆங்கிலப்படம் ஒன்றையும் விடமாட்டான். படம் பார்க்கும்போது அவன் பக்கத்தில் ஆங்கிலோ இந்தியன் மங்கை இருக்கும்.

சிலநாட்களில் நவநாகரிக மங்கையுடன் போல்றுாம் டான்ஸ். டான்ஸ் முடிந்ததும் அந்த மங்கையுடன் டின்னர் பிரபலமான ஹோட்டலில். டேவிட்டிடம் ஒரு நல்ல அம்சம். அவன் ஒருநாளும் மதுவைத் தொட்டுக்கூடப் பார்த்ததில்லை.

பரீட்சை காலங்களில் நாம் தீவிரமாகப் படிப்போம். ஆனால் டேவிட் அக்கறையுடன் படித்ததை நாங்கள் ஒருபொழுதும் பார்த்ததில்லை.

“என்ன டேவிட் எல்லோரும் பரீட்சைக்காக தீவிரமாகப் படிக்கின்றார்கள், நீ மட்டும் எந்த நேரமும் ஹெளாடா ஸ்டேசனில் அல்லது சௌறங்கியில் நிற்கிறாய்?”.

எமது பொருளியல் பேராசிரியர் ஒருநாள் டேவிட்டைக் கேட்கின்றார்.

பதிலேதும் கூறாமல் அவன் மெதுவாக நழுவிச் சென்றுவிட்டான். பரீட்சை இறுதி விடைத்தாள் எழுதி முடிந்து மண்டப வாசலுக்கு டேவிட் வந்துகொண்டிருக்கின்றான்.

“டேவிட் எப்பிடிப் பேப்பர்? நீ நல்லாய் எழுதினியா?”.

கரிசனையுடன் நான் டேவிட்டைக் கேட்கின்றேன்.

“வாழ்க்கை ஒரு கேலிக்கூத்து “.

அவன் அநாசயமாய் கூறிவிட்டு சென்று கொண்டிருக்கிறான்.

டேவிட் பைசிக்கிள் நிக்ஷோவில் சரம்பூர் ஸ்டேசனுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கின்றான். அவன் கையில் ஒரு சிறிய ப்ரீவ்கேஸ்' மாத்திரம் தான்.

டேவிட் இலங்கைக்குப் பயணமாகின்றான் என்று அவனுடைய நண்பன் மத்தியூ கூறியதும் எமது விடுதிச் சிற்றுாழியன் சரம்பூர் ஸ்டேசனுக்கு விரைகின்றான். இதையறிந்த, எங்கள் விடுதிக்குப் பின்னாலுள்ள சாலையில் சிற்றுண்டி வைத்திருக்கின்ற கார்த்திக்கும் சரம்பூர் ஸ்டேசனுக்கு விரைகின்றான்.

நல்ல காலம் ஹொநா எக்பிரஸ் இன்று வேற்.

நாராயணன் தனக்கு சேரவேண்டிய ஒரு மாத இடியப்பம், இட்லி, தோசைக் கட்டணக் கடன் நாற்பது ரூபாக் காசை டேவிட்டிடமிருந்து வகுலிக்கிறான். டேவிட் உட்பட நாங்கள் நாட்களில் முதல்நாளே நாராயணனிடம் ஓடர் கொடுத்து சில காலைவேளைகளில் இடியப்பம் அல்லது இட்லி அல்லது தோசை வாங்கிச் சாப்பிடுவோம்.

கார்த்திக் என்ற சிற்றுண்டிச் சாலை முதலாளி, “ பாண் ரோஸ்ட், ஓம்ஸ்ட், தேனீர், சிக்ரட் கட்டண நிலுவை நாற்பத்தேமு ரூபாவை டேவிட்டிடமிருந்து மிரட்டி வாங்குகின்றான்.

பாவம் கணேஸ் இரண்டு மாதமாக டேவிட்டின் உடுப்புக்களை கழுவிய கூலிக்கட்டணம் ஜம்பது ரூபாவை பெற்றுடியாமல் போய்விட்டது. காரணம் டேவிட் இன்று பயணம் செய்கிறான் என்று கணேசிற்கு தெரியாது.

டேவிட் இன்று பயணம் செய்கின்றானா என்பதை உறுதிப்படுத்த நாங்கள் அவனுடைய அறைக்குச் செல்கின்றோம்.

டேவிட்டின் அறை பூட்டப்படாமல் திறந்து கிடக்கிறது. அவனின் பெரிய குட்கேஸ்கூட திறந்தே கிடந்தது. ஏழெட்டு விலையுயர்ந்த கால்சட்டைகள், பிளேசர் கோட்டுடன் மூன்று பெறுமதிமிக்க கோட்கள், நான்கைகந்து கழுத்துப்பட்டிகள், பத்துப்பதினெண்டு வெளிநாட்டு மான்றுட்டன் சேட்டுக்கள், மூன்று ஜோன்சன் அண்ட் ஜோன்சன் பிரிட்டிஷ் விலையுயர்ந்த சப்பாத்துக்கள் எல்லாமே அலங்கோலமாய் சிதறிக் கிடக்கின்றன.

டேவிட்டின் பழையஹாட் சுரத்தில் பொட்டுப்பொட்டாய் சிகந்த்டால் எல்லா இடங்களிலும் கடப்பட்டு பொத்தல்கள் கிடக்கின்றன.

டேவிட்டின் குஷன், மெத்தை, தலையணைகள் போட்டது போட்டபடியே கிடக்கின்றன.

மூன்று பக்கச் சுவர்களிலும் கட்டில் உயரத்திற்கு பெண்களின் ஆபாச நிர்வாணப் படங்கள் பென்சிலால் வரையப்பட்டுள்ளன.

தனது படிப்பை அரைகுறையில் விட்டு பத்து வருடங்களுக்கு முன்பே இலங்கைக்கு வந்த டேவிட், என்முன் அதே கம்பீரத்துடன் நிற்கின்றான். கோட்குட் கழுத்துப்பட்டியுடன் நிற்கின்றான். விலையுயர்ந்த பென்ஸ் மோட்டார் வாகனத்துடன். என்னால் நம்பமுடியவில்லை.

இது பிரமையா?

“பாலா நீ....?”. டேவிட்தான் என்னை அடையாளம் கண்டு பெயர் சொல்லி அழைக்கின்றான்.

இவனுக்கு இவ்வளவு ஞாபக சக்தியா? எனக்கு ஆச்சரியம்.

“என்ன பாலா என்னைத் தெரியேல்லையா? நான்தான் படிப்பை அரைகுறையில் விட்டுவிட்டு பத்துவருடங்களுக்கு முன்னர் கல்கத்தாவிலிருந்து ஓடி வந்த அதே டேவிட்”.

“எனக்கு இப்ப நல்லாய்த் தெரியுது டேவிட். நாங்கள் இப்பிடிச் சந்திப்போம் எண்டு நான் எள்ளாளவும் நினைக்கேல்லை.”

டேவிட்டுக்கும் வியப்பு. “எப்பிடி இருக்கிறாய் பாலா?”.

“நான் நல்லாய்த்தான் இருக்கிறன்றீ?”

“நானும் நல்லாய்த்தான் இருக்கிறன், இதோ பாக்கிறியே.”

“வேலை செய்யிறியே டேவிட்? என்ன வேலை?”

“நான் சிகறுட் கொம்பனியின் இரண்டு பாட்னர்களில் ஒருவன். நினைச்ச நேரம் போவன் வேலையள் எல்லாத்தையும் என்றை பாட்னர் பார்த்துக்கொள்ளுவார்.”

“அப்பிடியா?”

“அதோடை வெள்ளவத்தை பஸல்ஸ் லேனிலை எனக்கு ஜங்க வீடுகள். ஒண்டிலை நானிருக்கிறன். நாலு வீடுகளும் வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறன்.”

“பாலா நீ என்ன செய்கிறாய்?”

நான் ஆசிரியராய்க் கடமையாற்றிறன்”.

‘கல்யாணம் கட்டடியா?’

“ஓ, ஆறு வருஷத்தக்கு முந்தி கட்டிட்டன். இரண்டு பிள்ளைகள். ஆண் நாலு வயது, பெண் இரண்டு வயது. என் மனைவியும் ரீசர். டேவிட். நீ கல்யாணம் கட்டடியா? எத்தினை பிள்ளையள்?”

“ஓ, நாலு வரியத்துக்கு முந்தி அப்பா எனக்கு ஒருத்தியைக் கட்டி வைச்சார். அவள் மூண்டு மாதத்திலை என்னை விட்டிட்டு வேற ஒருத்தனோடை ஓடிட்டாள்.”

“அட பாவமே!”

நான் வேதனையுடன்.

“அதுவும் நல்லதுக்குத்தான் பாலா. இப்ப நான் இரண்டு மூன்று மாதத்துக்கொருமுறை ஒரு புதிய இளைச வைச்சிருக்கிறன். அங்கை பார் பின்னுக்கொண்டு இருக்கு. ஒரு மாதம்தான். அடத்தது இன்னும் இரண்டு மாதங்களிலை வரும்.” அநாயசமாய் கூறுகின்றான் டேவிட்.

“சரி பாலா. நீ இப்ப எங்கை போறாய்?”

“நான் தெஹிவளைக்குப் போறன் டேவிட்.”

“சரி ஏறு, நானும் அந்தப்பக்கம் தான், கதைச்சுக்கொண்டு போவம்.” நான் முன் சீற்றில்.

“டேவிட் எப்பிடி காலம் கழிக்கிறாய்?”

“நான் தனிமரம். நல்ல வருமானம். நாலு வீடுகளின்ர மாத வாடகை மொத்தமாக நாப்பதினாயிரம். சிகரட் கொம்பனி பங்கு வேறு.”

“எப்பிடி தனிய காலங்கழிக்கிறாய் டேவிட்?”

“பகலிலை சீட்டாட்டம். இரவிலை நெந்த கிளப்பிலை போல்றுாம் டான்ஸ், டின்னர்கள். இதோ பின்னுக்கிருக்கே ஒண்டு இதைப்போல இரண்டு முன்று மாதத்துக்கொண்டோடை ஊர் சுத்திறது. நுவரேலியா, கண்டி, பதுளை போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று ஆடும்பர ஹோட்டல்களில் தங்கல்.” எதுவிதமான கிலேசமுமின்றி அவன் கூறுகின்றான். பத்து வரியத்திற்கு முந்தி இருந்தானே அதே டேவிட் தான் இன்றும்.

“டேவிட் அப்பா அம்மா சுகமாக இருக்கிறார்களா?”

“ஆறு வரியத்துக்கு முந்தி அப்பா கண்மூடிட்டார். அவற்றை ஆஸ்பத்திரியும் கைமாறிட்டுது. அவற்றை பாட்ணர் அவருக்குத் தொப்பி போட்டிட்டான். அந்த ஆஸ்பத்திரிலைதான் அவர் ஹாட் அற்றாக்கிலை போய்ச் சேந்திட்டார்.”

எதுவித கவலையுமின்றி அவன் கூறுகிறான்.

“அம்மா?”

“பாவம் அம்மா அவ கிறிஸ்தவ துறவியாகிட்டா, நான் திருந்தி வாழவேண்டுமென்டு இப்பவும் யேசுவிடம் இறைஞ்சி செபம் செய்து கொண்டிருக்கிறா கிறிஸ்தவ மடத்திலை. ஆவவை நினைக்கத்தான் எனக்கு பெரிய கவலையாய்க் கிடக்கு பாலா. அப்பறை நினைக்கத்தான் எனக்கு இப்பவும் ஆத்திரமாயும் கடும் கோபமுமாய் கிடக்கு.”

“ஏன் டேவிட்?”

“அவர் ஓர் இதய நோய் நிபுணர். ஆனா அவருக்கு இதயமேயில்லை.”

“ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுறைய் டேவிட்?”

“அவர் குடிக்கிறதில்லை. நான்கூட ஒருநாளும் மதுவைத் தொட்டுப்பார்த்த தில்லை.”

“மது வெறியினால்தான் அவர் தவறுதலாய்ப் பிழைவிட்டாரென்று நினைக்கலாம். ஆனா அவர் சுயநினைவோடை அந்தக் கேடுகெட்ட செயலை தொடர்ந்து செய்தார் என்பதை நினைக்க எனக்கு இப்பவும் அவரிலை கடும் கோபமாய்க் கிடக்கு.”

“ஏன் அவரிலை கோபப்படுகிறாய் டேவிட்?”

அவர் தன்ரை ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்யிற எத்தனை இளம் தாதிப் பெட்டையளை நாசப்படுத்தினார் தெரியுமா?”

அவன் வார்த்தைகளில் கோபாசேம் தெறிக்கிறது.

“அவர் பாதையில்தான் நானும்.”

“என்ன டேவிட் சொல்லாய்?”

அதிர்ச்சியாய் நான்.

“என்னையும் அந்த இளம் தாதிப் பெட்டையளில் மூண்டு நாலு பேர்.....”

“அப்ப என்னை என்னால் கட்டப்படுத்த ஏலாமப் போச்சு. இப்பவும் நான் அதே பாதையிலதான்.”

“இது அவருக்கும் அப்பவே தெரியும். ஆனா அவராலை எப்பிடி என்னைக் கட்டுப்படுத்த ஏலும்? இந்த விசயம் அம்மாவுக்கும் தெரியும். ஆனா அவவாலை ஒன்றுமே செய்யேலாமல் போச்சு. ஏனெண்டால் அவ ஒரு வாயில்லாப் பூச்சி. அழுவதையும், நாங்கள் திருந்தி நல்ல வழியை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று இறைவனை இராப்பகலாய் இறஞ்சிக் கொண்டிருக்கின்றா.”

“டேவிட் அப்பாதான் போட்டார். ஆம்மாவுக்காக அந்தப் புனித ஆத்மாவுக் காக நீ திருந்தி ஒரு சீரிய நல்ல வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள முயற்சி செய்யவேண்டும் டேவிட்.”

நான் டேவிட்டை மன்றாட்டமாகக் கேட்கின்றேன்.

“பாலா என் அம்மாவின்றை பிரார்த்தனைக்காகவும், உன் அன்பான வேண்டுகோளுக்காகவும் இந்தக் கணத்திலிருந்தே நல்வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள முடிவெடுத்திட்டன் பாலா. இது சத்தியம்..” அடித்துக் கருகின்றான் டேவிட்.

பம்பலப்பிட்டி சந்தி கழிகின்றது

“பாலா இஞ்ச எனக்கொரு சின்ன வேலை கிடக்கு. நீ இந்த பஸ் ஹோல்ட்டிலையிருந்து பஸ் எடுத்துப் போறியே? வினயமாகக் கேட்கின்றான் டேவிட்.

“ஓ, தாரளமாய் நான் பஸ் எடுத்துப் போறன் டேவிட்.”

நான் டேவிட்டின் மோட்டார் வாகனத்திலிருந்து இறங்குகின்றேன்.

ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்து சாதனை புரிந்துவிட்டதாக எனது மனப்பூரிப்பு.

எம்.ஐ. எம் நெற்கிளப். டேவிட்டின் மோட்டார் உள்ளே செல்கிறது.

‘முட்டாள் அம்மாவிற்காக நான் திருந்த வேண்டுமாம், அம்மா இப்ப உயிருடனிருந்தாத்தானே?’

“அம்மா பதினெந்து வருடங்களுக்கு முன்பே பரலோகம் சென்றுவிட்டாவே!”,

வட்டத்திற்குள் வட்டம்

கல்கத்தா பல்கலைக்கழக

பழைய மாணவர் சந்திப்பு
முடிந்தது. பழைய மாணவர்
சங்கத்தில் எழுபது உறுப்
பினர்கள். சந்திப்பிற்கு வந்தவர்கள்
பதினேழு. மாணவர்கள் சந்தித்த
மண்டபத்திலிருந்து பஸ்நிலையம்
கூப்பிடு தூரத்தில்.

சுந்தரம் பயணிக்கவேண்டிய பஸ்
சற்றுமுன்னர்தான் புறப்பட்டது.
அடுத்த பஸ் ஒருமணி
நேரத்தின்பின் தான் புறப்படும்.
நாங்கள் ஜவர். சுந்தரத்தை
தனியே விட்டுச் செல்ல எங்களுக்கு
மனம் ஒப்பவில்லை.

ஒருமணி நேரமும் என்ன செய்வது
என்ற கேள்வி எம்முன்.

“பஸ் நிலையத்துக்கு முன்பாக
உள்ள ‘சுபாஸ் கபே’ல் ‘ஓ’
குடித்து நேரத்தைப் போக்கலாமே”.

சந்திரன் ஆலோசனை கூறுகின்றான்.

“நாங்கள் சிற்றுண்டி தேனீ குடித்து அரை மணி நேரம்கூட ஆகவில்லையே” பசுபதி கூறுகின்றான்.

“எங்கடை வீடு பக்கத்திலைதான் வாங்கோ போவம்” செல்லத்துரை எங்களை அழைக்கின்றான்.

“ஓமோம் இது நல்ல யோசனை. பக்கத்திலைதானே துரையின்ற வீடும். ஒரு மணி நேரம் அங்கை இருந்து எங்கடை கல்லுாரி நாட்களை இரைமீட்டு சந்தோசிக்கலாம்”.

செல்வராசா உற்சாகமாய் இந்த ஆலோசனையை வரவேற்கிறான்.

சுந்தரம் தயங்குகின்றான்.

“அப்ப நாங்கள் என்ன செய்யிற்று?”. வேலாயுதம் கேள்வி.

“வேணுமெண்டால் நீங்கள் அங்கை போங்கோ. நான் கடைத்தெருப்பக்கம் போட்டு வாறன்”. சுந்தரம் கூறுகின்றான்.

“நாங்கள் உனக்காகத்தானே யினக்கெடுகிறம். ஆனா நீ எங்களோடை ஒத்துப் போகாட்டி என்ன அர்த்தம்?”. வேலாயுதம் விசனத்துடன் சுந்தரத்தைக் கேட்கின்றான்.

“நான் உங்களை நிற்கச் சொன்னனானே” சினாந்து சுந்தரம் கேட்கிறான்.

“சரி சரி இந்த சின்ன விசயத்தை நாங்கள் ஏன் பெரிசு படுத்துவான்? எங்களோடைசேர்ந்து வர அவருக்கு இஷ்டமில்லையெண்டால் அவர் வராட்டிப் போகட்டும் நாங்கள் போவம்”. வேலாயுதம் கடுப்பாய்க் கூறுகின்றான்.

“சரியில்லை சுந்தரம் ஓண்டாய் வந்த நாங்கள், இப்ப ஓண்டாய் போவம்”.

“நீங்கள் வற்புறுத்திறியள். நான் வாறன் உங்களோடை”. சுந்தரம் தயங்கித் தயங்கி கூறுகின்றான்.

நாங்கள் ஜவரும் செல்லத்துரையின் வீட்டு விறாந்தையில் எங்கள் கல்லுாரி நாட்களில் நடந்த இனிமையான சம்பவங்களை இரை மீட்டு மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருக்கின்றோம்.

வீட்டை ஓட்டனாற்போல் கள்ளுக்கொட்டில். மூன்று நாலு பேர் கள்ளுக்கு டித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சிறிது நேரத்தில். செல்லத்துரையின் இளைய சகோதரி ‘பிளேன்’ கொண்டு வருகிறாள்.

நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் ‘ா’ யை எடுத்துக் குடிக்கிறோம். சுந்தரம் ‘ா’க் கோப்பையைத் தொடவில்லை.

எனக்கு மனக்கொதிப்பு ஆனால் நான் வெளிக்காட்டவில்லை. மீண்டும் பழையபடி நினைவுத்தடத்தில் பயணித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

செல்லத்துரையின் தம்பி ஓரேஞ் பார்லி போத்தல் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து வைக்கின்றான்.

“சோடாவை உடைத்து வை”

துரையர் தம்பியாருக்கு கூறுகின்றார்.

துரையரின் தம்பி சோடாப்போத்தல் மூடியைத்திறந்து கிளாசில் சோடாவை ஊற்றுவதற்கு முனைகின்றான்.

“தம்பி சோடாவைக் கிளாசில் ஊற்றாதை”. நான் தடுக்கின்றேன்.

ஏல்லோரும் என்னை வியப்புடன் பாக்கின்றனர்.

“சுந்தரமாக்களுக்கு கிளாசிலை குடிச்சுப் பழக்கமில்லை. அவை போத்தலிலைதான் குடிச்சுப் பழக்கம்”.

பக்ஞவம்

**அவள் சுப்பமார்க்கட் வாசலில்
நிற்கிறாள்.**

யாராவது சினேகிதிகள் வருகின்றார்
களா என இருபக்கங்களிலும்
நோட்டம் விடுகின்றாள்.

எவரும் தென்படவில்லை.

வலதுபறமாய் சற்றுத்தூரத்தில்
இரண்டு ஆண்கள் கதைத்துக்
கொண்டு நிற்கின்றனர்.

‘எங்கடை ஊராக்கள் போல
கிடக்கு’. உன்னிப்பாகப்
பார்க்கிறாள். இருவரில் ஒரு ஆள்
பக்கவாட்டாக நிற்கின்றான்.
‘அறிமுகமான சாயலாய்க் கிடக்கு’.
உற்று நோக்குகின்றாள்.

‘எங்கடை நடேசனப் போலகிடக்கு’.
‘அவன் ஏன் இஞ்சை
வரப்பேர்ந்தான்.’ இப்ப அவன்

ஊரிலை கலியாணம் கட்டி பெண்சாதி, பிள்ளை குட்டிய ஜோடை இருப்பான்.’

‘அவன் எப்பிடி இருப்பானோ? சந்தோசமாய் இருப்பானோ அல்லது துன்பப்படுவானோ?’

அவளது மனதில் சிறிது நெருடல். அவளது கண்கள் பனிக்கிணறன.

‘அது வேறை யாராகவோ இருக்கக்கூடும்.’

அது யாரென்று அறிய அவளுக்கு ஆவல்.

‘சரி அது ஆரென்று அறிய சற்று முயற்சித்துப் பாப்பம்.’

‘எப்பிடி?’

‘நடேசன்றை பேரேச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுப் பாப்பம். அவனென்டால் திரும்பிப் பாப்பன்தானே. இல்லாட்டிப் போகட்டும். என்ன தலையா போகப்போகுது?’

“நடேசா”.

தன்னை மறந்தவளாய் உரத்துக் கத்துகிறாள்.

உரத்துக்கத்தி கதைப்பது அன்னலட்சுமியின் சுபாவம். அவள் பாடசாலைக்குப் போய்வரும் காலத்திலும்கூட உரத்துக் கத்தித்தான் கதைப்பாள். ஏதாவது சண்டை சச்சரவு வந்தால் அவள் சண்டமாருதமாகி விடுவாள்.

எல்லோரும் அவளுக்குப் பயம். காரணம் அவள் எப்போதும் நியாயத்தின் பக்கம்தான் நிற்பாள்.

நடேசன் அவளது நெருங்கிய நண்பன். அத்துடன் அவளுடைய அயல் வீட்டுக்காரன். அவர்களது இரு குடும்பக்களுமிடையில் நெருக்கமான உறவு. பந்துபாசம். நடேசனுடன்தான் அவள் பாடசாலைக்குப் போய் வந்துகொண்டிருந்தாள். யாராவது அவளைக்கிண்டல் பண்ணினால் நடேசன் பெரும் புயலாக மாறிவிடுவான்.

சக மாணவ மாணவிகள் அவளுக்கும், நடேசனுக்கும் பயம்கலந்த மரியாதை. எவருக்காவது, ஏதாவது துன்பம் ஏற்பட்டால் அவர்களுக்கு முதலில் கைகொடுப்பது நடேசனும் அவளும்தான்.

அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் இறுக்கமான நட்பு, நேசம்.

அவளுடைய வீட்டில் ஏதாவது விசேஷமான பலகாரம் செய்தால் அவள் அவனுக்கும் கொடுத்து அதை இருவரும் பங்கிட்டு ரசித்து ருசித்து உண்பார்கள்.

அவனும் அவ்வாறேதான். அவளுக்கென்று பிரத்தியேகமாக சிற்றுண்டிகளை எடுத்துச்செல்வான்.

அவள் பருவமடைந்து ஒருமாத காலம் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை. அவளைப்பார்த்துக் கதைக்க நடேசனுக்கு எவளவோ ஆசையாக இருந்தது. பல தடைவ அவளைப்பார்த்துக் கதைக்க பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்தான். எதுவும் பலிக்கவில்லை. அவனும் அவ்வாறான ஆவலுடன் முயற்சித்தாள். எதுவுமே நிதர்சனமாகவில்லை.

இக் காலகட்டத்தில் இரண்டு உள்ளங்களும் பட்ட தவிப்பை சொல்லி மாளாது. ஒரு மாதம் கடந்தபின் அவள் புதுப்பொலிவுடன் பாடசாலைக்கு வருகின்றாள்.

முன்பு அவள் பாவாடை சட்டையுடன் சென்றாள். இப்போ பாவாடை, சட்டை, அரைத்தாவணி.

அவனுடன் கதைக்க அவளுக்கு ஆசை. ஆனால் வெட்கம். ஒருவித கூச்சம். மனதில் பதட்டம்

அவனக்கு அவளுடன் கதைக்கத் தவிப்பு. ஆனால் பயம். இரண்டு முன்று நாட்களாய் மௌனமாக பயணிப்பு.

நான்கைந்து நாட்களின் பின் அவர்களுக்கிடையிலுள்ள மௌனத்திரை அகல்கிறது. மன இறுக்கம் கரைகின்றது. இரு அன்றில்பற்றவைகளும் சீற்கடித்து மோகன வானில் பறக்கின்றன. இருவருக்குமிடையில் நிதானமான சொல்லாடல்கள்.

காலகெதியில் அவர்களுக்கிடையில் மௌனமையான பாசம் வளர்ந்து மென்காதலாக மலர்கின்றது.

அவர்கள் இருவரது உள்ளத்திலும், உடலிலும் பருவ எழுச்சி.

தங்கள் ஆத்மார்த்த காதலை எப்படி வெளிப்படுத்துவது, யார் முதலில் வெளிப்படுத்துவது? என்ற தவிப்பு, தயக்கம் இரு உள்ளங்களிலும்.

பல தடவைகள் அவர்கள் முயற்சிப்பு, இருவரும் தயக்கம் ,தோல்வி. இறுதியில் அவள்தான் முந்துகின்றாள்.

இருவரது இதயங்களிலும் ஏற்பட்ட பிரளயம் முடிவுக்கு வருகின்றது. இருவரது இதயங்களிலும் சாந்தி, ஆனந்தம் பொங்கிப் பூரிப்பு.

அவளது தந்தை செல்லையா மோட்டார் வாகன விபத்தில் இறந்துவிட்டார். அவளுக்குத் தலையில் இடிவிழுந்ததுபோன்ற பேரதிரச்சி. மூத்த பெண்பிள்ளை என்பதால் அவள்மீது அவர் அளவற்ற பாசம் கொண்டிருந்தார். அவளும் தன் தந்தைமேல் ஆழமான அன்பு கொண்டிருந்தாள்.

செல்லையருக்கு நான்கு பெண்பிள்ளைகள். கடைக்குட்டி ஆண். செல்லையின் தீஸர் மரணம் அக்குடும்பத்தை நீர்க்கத்திக்குள்ளாக்கிவிட்டது. அன்னத்தின் தாயார் நோயாளி. குடும்பப் பாரம் அன்னத்தின் தலையில். செல்லையின் மரணச்சடங்கின் போது அன்னத்தின் காதலன் பக்கபலமாக நின்று செயலாற்றினான். ஆனால். அவளது குடும்ப பாரத்தை அவனால் பொறுப்பேற்க முடியவில்லை. காரணம் அவனுக்கு மூன்று சகோதரிகள் திருமண வயதில். இரண்டு தம்பிமார் எட்டு பத்து வயதுகளில். அவனுக்கு தகப்பனுமில்லை. நோயாளி வயோதிபத் தாயார்.

அவன் பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்க மனேச்சர். சொற்ப வருமானம்தான். செல்லையின் இறுதிச் சடங்கின் போது அவனது மூன்று சகோதரிகளும் உதவி ஒத்தாசையாக இருந்தனர். ஆனால் அதற்கு அப்பால் அவர்களால் என்னதான் செய்யமுடியும்?

செல்வநாயகம் செல்லையின் நெருங்கிய குடும்ப உறவினன். செல்வநாயத் தாரின் மகன் தேவதாசன் அண்மையில்தான் ஆஸ்ரேவியாவிலிருந்து வந்திருந்தான்.

தேவதாசன் செல்லையின் மரணச்சடங்கை நடாத்துவதில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளான். அதன் பின்னரும் தேவையான உதவி ஒத்தாசைகளைச் செய்வதில் அவன் பின்னிற்கவில்லை. காரணம் அன்னத்தை அவனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. அவளை அவன் திருமணம் செய்ய முன்வந்தான்.

சீதனபாதனம் ஒன்றுமே தேவையில்லை பெண்ணை மாத்திரம் தந்தால் போதும். அத்துடன் அன்னத்தின் தம்பியின் படிப்புச் செலவை தான் பொறுப்பேற்பதாகவும், மூன்று நான்கு வருடங்களின் பின்னர் அவனை ஆஸ்ரேலியாவுக்கு எடுப்பதாகவும் உறுதியளித்தான்.

அன்னம்?

நடேசனை அன்னத்தால் எப்படிக் கைவிட முடியும்?

நடேசனை நாடுகின்றாள் அன்னம்.

கையறு நிலையில் நடேசன்.

நான்கு சகோதரிகளைக் கறைசேர்க்கும் பொறுப்பு நடேசனின் தலையில். அத்துடன் அன்னத்தின் குடும்பப் பாரத்தையும் அவனால் எப்படி பொறுப்பேற்க முடியும்?

அன்னமும் நடேசனும் இரு தலைக் கொள்ளி ஏறும்பின் நிலையில். இருவரும் தங்கள் இதயங்களைக் கல்லாக்கி பிரிவதற்கு முடிவெடுக்கின்றனர்.

தேவதாசன் - அன்னம் திருமணம் நிறைவேற்றும். ஆறு மாதங்களில் அன்னம் ஆஸ்ரேலியா பயணம்.

அன்னத்தின் சகோதரி யோகேஸ்வரிக்கும் தேவதாசன் திருமணம் செய்து வைக்கின்றான். யோகேஸ்வரியும் ஆஸ்ரேலியா செல்கின்றாள்.

தேவதாசன் பிரபலமான பால்மாக் கொம்பனியில் எட்டு வருடங்களாக வேலை செய்கின்றான். கனரக வாகனச்சாரதி வேலை. திருமணம் முடிக்குமுன்னாலே மூன்று அறைகளைக் கொண்ட வீடு வாங்கியிருந்தான். தேவதாசனுக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் ஒரு ஆண். கடைக்குட்டி. காலை ஜந்து மணிக்கு அவன் வேலைக்குச் சென்றால் இரவு எட்டு மணியளவில் வீடு திரும்புவான். சிலவேளைகளில் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் வேலைக்குச் செல்லவேண்டியிருக்கும்.

கடுமையான வேலை. கனரக வாகனம் ஓட்டுவதென்றால் லேகப்பட்ட வேலையா? வேலை கடுமையானதாக இருந்தாலும் சம்பளம் நல்ல சம்பளம்தான். அத்துடன் ‘ஒவர்ட்டைம்’, அதற்கு இரண்டுமடங்கு வேதனமும் பட்டாவும் கிடைக்கும்.

தேவதாசன் செலவாளியல்ல. கஞ்சனுமல்ல. மனைவி பிள்ளைகளின் தேவைகளுக்கு அவன் போதியளவு செலவு செய்வான். பிள்ளைகளை பாடசாலைக்கு கொண்டுசென்றுவர ஒரு நல்ல சொகுசான மோட்டார் வாகனத்தையும் மூன்று வருடங்களிற்கு முன்பே கைக்காக கொடுத்து கொள்வனவு செய்து கொடுத்துள்ளான். வீட்டுக்கடனையும் சென்ற வருடம் தீர்த்துவிட்டான். மனைவியின் கைச் செலவிற்கு போதியளவு பணம் கொடுக்கின்றான். ஆனால் அவன் ஒருநாளும் கொடுத்த காசுக்கணக்கை கேட்பதில்லை.

அன்னம் ஆடம்பரப்பிரியை. தனது உடைகளுக்கும் அழகுசாதனப் பொருட்களுக்கும் தாராளமாகச் செலவு செய்வாள். உணவைப் பொறுத்தளவில் வாரத்தில் இருந்தவைகள்தான் சமையல். சமைத்த சோறுகறி வகைகளை குளிர்சாதனப் பெட்டியில் வைத்துவிட்டு தேவையான நேரம் அவற்றைச் சூடாக்கிக் கொடுப்பாள்.

அவளுக்கு சமைப்பதற்குப் போதிய நேரமில்லை. நண்பிகளுடன் சேர்ந்து அரட்டை அடிப்பதற்கும் சுப்பமாகக்கட்டுக்குச் சென்று ஆடம்பரப் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கும் பெருமளவு நேரத்தைச் செலவு செய்வாள்.

பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்குக் கொண்டுசென்று வரும்பொழுது அயலவர்களின் மூன்று, நான்கு பிள்ளைகளையும் கொண்டு சென்று வருவாள். இதன்மூலமும் அவளுக்கு மேலதிக வருவாய் கிடைக்கின்றது.

“சாப்பாடு சரியில்லை. ஓரே சாப்பாட்டையே திரும்பத்திரும்ப சாப்பிட்டு என்ற நாக்கே செத்துவிட்டது” என்று அவன் அடிக்கடி புலம்புவான். ஆனால் இதற்காக அவன்தன் மனைவியுடன் ஒருநாளேனும் சண்டை போட்டதில்லை. அவனுடைய சகிப்புத்தன்மையை அவன் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றாள்.

அன்னம் தன் சிநேகிதிகளுடன் அப்பிரதேசத்திலுள்ள சொப்பிங் சென்றேர்ஸ், பூட்சிற்றில், சுப்பர்மார்கட் போன்ற இடங்களில் பொழுது போக்குவாள். சிட்னியிலுள்ள திரையரங்குகளில் ஒடுகின்ற தமிழ் இந்திப் படங்களின் மெட்னிக் காட்சிகளை நண்பிகளுடன் சேர்ந்து பார்க்காமல் விடமாட்டாள். இன்று தனது நண்பி சசியைச் சந்திப்பதற்காக காலை நேரகாலத்துடன் ‘பெண்டில்லவில்’ சுப்பர்மாக்கட் வாசலில் காத்துக்கிடக்கிறாள். தெரிந்தவர்கள் யாராவது வருகின்றார்களா என்று இருபக்கமும் நோட்டம் விடுகின்றாள்.

வலதுபுறமாய் சுற்றுக் தூரத்தில் இரண்டுபேர் கதைத்துக்கொண்டு நிற்பதை அவள் அவதானிக்கின்றாள்.

‘எங்கடை நாட்டாக்கள் போலை கிடக்கு’ . ஆர் அவர்கள் என்று அறிய ஆவல்.

‘எங்கடை நடேசன் போலைகிடக்கு? சே அவன் இஞ்சை ஏன் வரப்போனான். அவன் ஊரிலை கலியாணம் கட்டி இப்ப பெண்சாதி, இரண்டு மூன்று பிள்ளைகளுடன் இருப்பான்’

அவர்கள் யார் என்று அறிய வேண்டும்போலிருக்கு. ‘சரி ஒருக்கா முயற்சித்துப் பாப்பம்’

“கிட்டப் போவது சரியில்லை அவையள் ஏதாவது வித்தியாசமாய் என்னைப்பற்றி நினைச்சால்.....? ”

“தெரிஞ்ச நடேசன் எண்ட பேரரச்சொல்லிக் கூப்பிட்டுப்பாப்பம். அது நடேசனில்லாட்டி அவர்கள் எதையும் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள் சரி ‘நடேசா’ என்று கூப்பிட்டுப் பாப்பம்.”

“எடே நடேசா”

தன்னை மறந்து உரத்தக் கத்துகின்றாள்.

உரத்துக்கத்தி கதைப்பது அன்னலட்சுமியின் சுபாவம். அவள் பாடசாலைக்குப் போய்வரும் காலத்திலும்கூட உரத்துக் கத்தித்தான் கதைப்பாள். அதுவும் நடேசன் என்றால் கேட்கவா வேண்டும்.

தன்னுடைய பெயரைச்சொல்லி யார் கத்துகின்றது என்பதை அறிய ஆவலுடன் கதைத்துக்கொண்டு நிற்பவர்களில் ஒருவன் திரும்பிப் பாக்கின்றான். ஒரு பெண் அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கின்றாள். இறுக்கமான ஜீன்கும், ரீ சேட்டும் போட்டுக்கொண்டு கறுப்புக் கண்ணாடியுடன் அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கின்றாள். கிட்ட வருகின்றாள். தன்னெதிரே நிற்கின்றவனை உற்றுப்பார்க்கிறாள்.

நடேசன்! அவளுக்குத் திகைப்பு.

“எங்கடை நடேசா?”

தன்னை மறந்தவளாய் உரத்தக் கத்துகின்றாள்.

நடேசன் ஆச்சரியத்துடன் வைத்தகண் வாங்காமல் அவளது முகத்தைப் பார்க்கின்றான்.

“அன்னம் நீயா?” அதிசயித்தவனாய் நடேசன்.

“சரி நாங்கள் பிறகு சந்திப்பம்.” நடேசனுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தவர் நாகரிகமாய் அவர்களிருவரையும் விட்டகலுகின்றார்.

“நடேசா நீ எப்பிடி இஞ்சை வந்தனி? எப்படா வந்தனி?”

ஆச்சரியத்துடன் ஆவலாய் அவனைக் கேட்கின்றாள்.

“நாங்கள் மூண்டு வரியத்துக்கு முன்னம் இஞ்சை வந்தனாங்கள்”.

“என்ன மூண்டு வரியங்களுக்கு முந்தியா?” நாங்கள் எண்டால் ஆரடா? எப்பிடியா?”

கேள்விமேல் கேள்வி கேட்கின்றாள்.

“நான், என்றை மனைவி புஸ்பமலர், மூண்டுவெயது மகன் அதிசயன்” அன்னத்திற்கு ஆச்சரியம்.

“இப்பவே எனக்கு அவையளைப் பாக்கவேணும் போல கிடக்கடா”

“எப்பவும் நீ எங்கடை வீட்டுக்கு வரலாம்”

நடேசன்.

“நீங்கள் எங்கை இருக்கிறியள்?”

“ஹேம்புஷ்சிலை. அன்னம் நீங்கள் எங்கை இருக்கிறியள்? “

“செவண்ஹிலஸினல. இதிலை ஏன் நின்டு கதைப்பான்? எங்கையாவது ஒரு இடத்திலை.....

“சென்னை ரெஸ்டோரன்டுக்குப் போவமா? “

“சீ அங்கை மனுசன் போவனே? வாடா அந்த சைஸீஸ் ரெஸ்டோரன்டுக்குப் போவம்”.

“சரி உன்ற ஆசையை ஏன் கெடுப்பான் வா அதுக்குப் போவம்”.

இருவரும் சமீபத்திலுள்ள சைஸீஸ் ரெஸ்டோரன்டுக்குப் செல்கின்றனர். ஒதுக்குப்பழுமாடுள்ள ஒரு இடத்தில் அமர்கின்றனர்.

“ என்ன சாப்பிடுவம் “ அன்னம்.

“வேறேன்ன சோறுதான்”

“நீ இஞ்சை வந்து இன்னம் திருந்தேல்லையே? உந்தச் சோத்திலை என்னடா கிடக்கு? வேறை ஏதாவது ஒடர் பண்ணுவம்”.

“உனக்கென்ன வேணும் அன்னம்?”

“நாடில்ஸ். உனக்கு?”

“பிறைட் றைஸ்”

“ஓரு நிமிஷம். என்றை புஸ்பம் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு எனக்காகக் காத்திருப்பாள். நான் இன்டைக்கு மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்கு வர முடியேல்லை என்டு அவனுக்கு ஒருக்கால் சொல்லுவம்”.

“என்ன நீ அவனுக்கு அவளவு பயமோ?

“இல்லையில்லை அவள் சாப்பிடாமல் எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பாள். எப்பும் என்ற புஸ்பம், எங்கடை மகன், நாங்கள் மூண்டுபேரும் ஒண்டாய்த் தான் சாப்பிடுவது வழக்கம்”.

“சரியா நீ உன்றை ஆடைப் புஸ்பத்துக்கு குழந்தை காரணமாய் மத்தியான சாப்பாட்டிற்கு வரேல்லை என்டு சொல்லு”.

“புஸ்பமலர்?” கைபேசியில் மனைவியை அழைக்கிறான்.

“நீங்களா, என்ன சொல்லுங்கோ”

“நான் அடிக்கடி சொல்லுவனே என்ற அயல்வீட்டுக்கார அன்னலட்சுமி என்டு அவவை தற்செயலாய் ‘வூல்ஸ்வோத்’ சுப்பமார்க்கட்டிலை சந்திச்சன். நானும் அவனும் இங்கை ஒண்டாய் மத்தியானம் சாப்பிடப்போறும். நீயும் அதிசயனும் சாப்பிடுங்கோ”.

“ஏன், அவவை எங்கட வீட்டுக்கு சாப்பாட்டுக்கு கூட்டி வந்திருக்கலாமே?”

“இல்லை இல்லை புஸ்பம். அவனும், புருஷனும் கூடிய கெதியிலை எங்கட வீட்டை வருவினை. சரி புஸ்பம் உனக்கும் அதிசயனுக்கும் இங்கையிருந்து என்ன வாங்கி வாறது?”

“நீங்கள் எங்களுக்கு இண்டைக்கு ஒண்டுமே வாங்கிவரவேண்டாம். அரைகுறையாய் சாப்பிடாமல் நன்றாகச் சாப்பிட்டு வந்தால் அதுவே போதும்”.

“நடேசா நான்தான் உன்னை சாப்பட்டுக்குக் கூப்பிட்டனான். இண்டைக்கு நீ என்றை விருந்தாளி. நான் ஓடர் பண்ணப்போறுன்”. பிடிவாதமாய் அவள்.

“சரி சரி, அன்னம் சாப்பாடு வரும்வரை ஏதாவது குடிப்பம்”

“என்ன குடிப்பம்?” நடேசன்.

“உனக்கு பியர்? “

“ஜயோ அன்னம் நான் அது ஒன்றும் பாவிக்கிறேல்லை”.

“இஞ்சை வந்தபிறகும் நீ அது ஒன்றும் பாவிக்கிறேல்லையே?”

“இன்னுமில்லை இனிமேலுமில்லை”. அவன் உறுதியாய் கூறுகிறான்

“எனக்கு கூல் கொக்காகோலா உனக்கு?” அன்னம்.

“எனக்கு ‘லைம்யூஸ்’.

“ஒரு போழன் நூடில்ஸ், ஒரு போழன் பிரிறைட் றைஸ், இரண்டு போழன் சிக்கன், இரண்டு போழன் பொட்டாட்டோ சிப்ஸ்”. அன்னம் ஓடர் பண்ணுகின்றாள்.

இருவரும் குளிர்பானத்தைக் குடிக்கின்றனர்.

“நீ கலியாணம் கட்டி எத்தினை வரியம்? எத்தினை பிள்ளையள் உங்களுக்கு?”

‘ஜஞ்சு வரியத்துக்கு முந்தித்தான் புஸ்பத்தைக் கட்டினான். எங்களுக்கு அதிசயன் என்றோரு மகன். மூண்டு வயது. அன்னம் உங்களுக்கு?’

“எங்களுக்கு மூண்டு பெண்கள், ஒரு ஆண் கடைக்குட்டி அப்பப்பா போதும்”. சிரித்துக்கொண்டே கூறுகின்றாள் அன்னம்.

“அவ்வளவுதானா? “கிண்டல் பண்ணுகின்றான் நடேசன். “கன பிள்ளையள் எண்டால் ‘லைபை என்ஜோய்’ பண்ணேலாது’.

புருஷன் என்ன செய்யிறார்?

“யோகன் ட்ரைக் வண்டி ஓட்டுகின்றார். கடும் உழைப்பாளி. மூண்டு வரியத்துக்கு முன்னம்தான் நாலு அறைகளைக் கொண்ட ‘வில்லா வீடு’ கைக்காசுக்கு வாங்கினாம். ஒரு மில்லியன் டொலர்”.

“சொந்த வீடு நான்கு, பிள்ளையள், இரண்டு வாகனங்கள் சாதனைதான்” . சிரித்துக்கொண்டே கூறுகின்றான்.

“யோகன் வேலைக்குப்போக ஒரு சின்ன மோட்டார், பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்குடம் கொண்டுபோய்வர எனக்கு ஒரு சொகுசு வான். நடேசா நீ என்ன செய்யிறாய்? “

“நான் ஹேம்புஷ்சிலை ‘சொப்பிங் சென்றிலை ஒரு ‘ஸ்ரோல்’ எடுத்து நடத்திறன். அதிலை காய்கறிகள் அரிசி பலசரக்கு சில்லறை வியாபாரம். அதோடை ‘கூரியர் சேவில்’ செய்யிறன்”.

“எப்பிடி நீ இந்தத் தொழிலிலை இறங்கினாய்?“.

“என்ற புஸ்பமலின்ற அண்ணன் தான் ஏழெட்டு வரியங்களாய் இந்த தொழிலை நடத்தி வந்தார். ஒரு வரியமாய் நான் இதிலை வேலை செய்தன். அவர் ‘செவின்வரில்லஸ்’லை ஒரு பெரிய ‘ஸ்ரோல்’ எடுத்து நடத்திறார். இதிலை மூண்டுபேர் வேலை செய்யினை, நல்ல வருமானம் இலாபம்”.

“நடேசா என்னடா உன்றை சாப்பாடு அப்பிடியே கிடக்கடா. காப்பிட்டுக் கொண்டே கதைப்பமடா”. கரிசனையுடன் கூறுகின்றாள் அன்னாம்.

“ஓ கதையிலை நான் சாப்பிட மறந்திட்டன்”.

இருவரும் ஒருவர்மீது ஒருவர் கரிசனை காட்டியபடியே சாப்பிட்டு முடிக்கின்றனர். ஐஸ்கிரீமுக்கு ஓடர் பண்ணுகின்றாள். தனக்கு சொக்லட் ஐஸ்கிரீம்.

“உனக்கு என்ன?”

“புருட் சலட் என்கின்றான் நடேசன்.”

மாம்பழும் எண்டால் என்ற புஸ்பத்துக்கும் மகனுக்கும் கொள்ளள ஆசை. இன்டைக்கு நான் அவைக்கு ஒரு டசின் திறமான மாம்பழங்கள் வாங்கிக் கொண்டுபோகப்போறன்”.

“நடேசா இப்ப ஒரு படத்துக்குப் போவமே?”

“இன்டைக்கு எனக்கு நேரமில்லை அன்னம். மூண்டுமணிக்கு நான் பிஸ்னஸ் சம்பந்தமாய் ஒரு முக்கியல்தரைச் சந்திக்க வேணும்”.

“நடேசா உன்னோடைஒரு படம் பாக்க ஆசையாய் கிடக்கடா”.

“இன்டைக்கு ஏலாது, நாளைக்கு?”

“நாளைக்கு நீ கட்டாயம் வருவியா?”

“நான் நிச்சயமாய் வருவன் ஆனால்.....”

“என்னடா ஆனால்?..”

அன்னம் கேள்விக்குறியுடன் அவனைப் பார்க்கின்றாள்

“நான் உன்னோடை படத்துக்குப் போறன் எண்டு என்றை மனிசி புஸ்பத்துக்குச் சொல்லிப்போட்டு வருவன்”.

“சரி நீ அவளுக்குச் சொல்லிப்போட்டு வா. அதுக்கு நான் ஆட்சேபனை இல்லை’. அன்னம் அவன் முகத்தை ஏக்கத்துடன் பார்க்கின்றாள்.

“இரண்டு கொண்டிவழன்கள்”

“என்னென்ன கொண்டிவழன்கள்?”

ஆவலுடன் அவனைப் பார்க்கின்றாள்.

“முதலாவது இந்த சாப்பாட்டு பில்லை நான் செற்றில் பண்ண விடவேணும்” எப்பிடி நான் விடேலும்? இன்டைய பில்லை நான்தான் செற்றில் பண்ணுவனெண்டு முதலிலே நான் சொன்னனான்தானே அதுக்கு நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டனீங்கள்தானே?“.

“நான் ஒப்புக்கொண்டனான்தான். ஆனால் படம் பாக்கிறதுபற்றி நீ ஒண்டும் சொல்லேல்லையே”.

72 சிறுகதைகள் _____ நீர்வை பொன்னையன்

‘சரி அரைவாசியை நீங்க குடுங்கோ’

அரை மனக்டன் அவனுடைய நிபந்தனைக்கு உடன்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவருக்கு.

“அடுத்த கொண்டிழன் என்ன?”

“அடுத்த கொண்டிழன் நான் என்றை மனிசி புனிதத்தோட படம் பார்க்க வாறன்”

அன்னம் அவனை வியப்புடன் பார்க்கின்றாள்.

“நீ உன்றை மனிசன் யோகனோடை வரவேணும். நாங்கள் எல்லாரும் ஒண்டாய் சந்தோஷமாய்ப் படம் பாப்பம்”.

பச்சோந்தி

“நீ வேலைக்குப் போகக்கூடாது”.

அதடிக் கூறுகின்றார்
தொழிற்சங்கத் தலைவர்
சோமபால்.

“ஏன்?”.

நிதானமாகக் கேட்கின்றேன்
தலைவர் வரை.

“நாங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்
யிற்ம். ஒருத்தரும் வேலைக்குப்
போகக் கூடாது”.

கண்டிப்புடன் கூறுகின்றார்
தலைவர்.

“போனால் என்ன செய்வாய்?”.

“என்ன நடக்குமென்று இருந்து
பார்”. தலைவர் மிரட்டுகின்றார்.

“எதுக்காக வேலைநிறுத்தம் செய்யிறி யள்? உங்கடை கோரிக்கைகள் என்ன? அந்தக் கோரிக்கைகளை நிர்வாகத்திடம் சமர்ப்பித்தீர்களா? நிர்வாகம் உங்களுக்கு என்ன பதில் கூறியது? பதில் கிடைக்காவிட்டால் நாங்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்யப்போகின்றோம் என்று நீங்கள் நிர்வாகத்திற்கு அறிவித்தல் கொடுத்தீர்களா?”

“எங்கட தொழிற்சங்கம் அப்பிடி ஒண்டும் செய்யேல்லை. அது தேவையு மில்லை”

“அப்போ நீங்கள் எதற்காக இந்த வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்தை நடத்திற்கியள்?

“எங்கடை தாய்ச் சங்கம் எங்களை வேலைநிறுத்தம் செய்யச் சொல்லியிருக்கு. அதுதான் நாங்கள் இந்த போராட்டத்தை நடத்திறும்”.

“தாய்ச் சங்கம் வேலை நிறுத்தம் செய்யும்படி உங்களுக்கு ஏன் சொன்னானு? ஊங்கடை தாய்ச் சங்கம் ஆரூடைய கட்டுப்பாட்டிலை இருக்கு? “அரசாங்கத்தின்றை கட்டுப்பாட்டிலை இருக்கு”.

“அரசாங்கம் ஏன் இந்தப் போராட்டத்தை நடத்துது?”.

“தனக்கு பக்கபலமாய்த் தொழிலாளர் இருக்கிறார்கள் எண்டதை இந்த நாட்டிலையுள்ள பிற்போக்கு முதலாளித்துவத்திற்கு காட்டிறதுக்குத்தான் இந்தப் போராட்டத்தை எங்கடை அரசாங்கம் நடத்துது”.

“அப்போ தொழிலாளி வர்க்கத்தினர் நலனுக்காக இந்தப் போராட்டம் நடக்கேல்ல. அரசாங்கத்தைப் பாதுகாக்கத்தான் நீங்கள் இந்தப் போராட்டத்தை நடத்திற்கியள்?” தொழிற்சங்கத் தலைவரை நான் கேட்கின்றேன்.

“ஆமா, அரசாங்கத்தைப் பாதுகாக்கத்தான் நாங்கள் இந்தப் போராட்டத்தை நடத்திறும்”.

அடித்துக் கூறுகின்றார் தலைவர்.

“தொழிலாளர்களின் நலனுக்காக நீங்கள் இந்தப் போராட்டத்தை நடத்தேல்லை. அரசாங்கத்துக்கு முன்னுகொடுக்கத்தான் இந்தப் போராட்டத்தை நீங்கள் நடத்திற்காலை, நாங்கள் இதிலை நிச்சயமாய்ப் பங்குபற்றுமாட்டம்.”

நான் உறுதியாய்க் கூறிவிட்டு அலுவலகத்திற்குள் செல்கின்றேன்.

“கருங்காலிகள் ஒழிக”

“காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் ஒழிக”

“தொழிலாளர்களின் எதிரிகள் ஒழிக”

தலைவர்களும், சில தொழிலாளர்களும் கோவை போடுகின்றனர். அலுவலக வளவிற்குள் தங்கள் ஆர்ப்பாட்டப் போராட்டத்தை நடாத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அரைவாசிக்கும் மேலான ஊழியர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

மதிய போசன வேளை. போராட்டம் தொடர்கிறது. தலைவரும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களும் அலுவலக வளவிற்கு வெளியே வீதிக்கு வருகின்றனர்.

தலைவரின் தலைமையில் கூட்டம் ஆரம்பிக்கின்றது. தலைவரின் பக்கத்தில் தொழிற்சங்க செயலாளரும் நிற்கின்றார்.

ஒரு ஊழியர் ஆவேசமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றார்.

என்ன நடக்கின்றது என்று அறிய நாங்கள் சிலர் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற இடத்திற்கு செல்கின்றோம்.

எங்களைக் கண்டதும் கருங்காலிகள் ஒழிக என்று தலைவர் கோவைகின்றார். செயலாளரும் கூட்டத்திலே பங்குபற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற சிலரும் கோவை போட்டுக்கொண்டு நிற்கின்றனர். பேச்சாளர் ஆவேசமாகத் தனது உரையைத் தொடர்கின்றார்.

வீதியிலே கூட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தமையால் வாகனப் போக்கு வரத்து நெரிசல் ஏற்படுகின்றது.

கூட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த இடத்திற்கு விரைந்து வருகின்றனர் பொலிஸார்.

76 சிறுகதைகள் _____நீர்வை பொன்னையன்

கூட்டத்தினர் மத்தியில் பத்தம். ஆவேசமாய்ப் பேசிக்கொண்டு நிற்கின்ற ஊழியர் திகைக்கின்றார்.

பொலிஸார் அவரைக் கைது செய்ய முனைகின்றனர்.

நான் தலையிடுகின்றேன்.

“எதற்காக இவரை நீங்கள் கைது செய்கிறீர்கள்?” பொலிஸாரை நான் கேட்கின்றேன்.

“சாலையில் கூட்டம் நடத்தி போக்குவரத்து நெரிசலை ஏற்படுத்துகின்றனர்”. பொலிஸார் கூறுகின்றார்கள்.

“இங்கு கூட்டம் நடைபெறவில்லை. மதிய போசன இடைவேளை. அதுதான் நாங்கள் கூடி நிற்கின்றோம்”

“இவர் பேசிக்கொண்டிருந்தாரே?”.

“இந்த ஊழியர் பேசிக்கொண்டிருக்கவில்லை. எங்கள் வேலையிலுள்ள பிரச்சனைகள் பற்றி தனது நண்பர்களுக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். “இல்லை இவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்”.

“இங்கு கூட்டம் நடக்கவில்லை. கூட்டம் நடந்தால் யாராவது ஒருவர் தலைமை தாங்க வேண்டுமே?”.

பொலிஸாருக்கு யார் தலைவரென்று அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லை.

“இவரை நாங்கள் விசாரிக்க வேண்டும்”

“நீங்கள் தாராளமாக விசாரிக்கலாம். இங்கு போக்குவரத்து நெருசலாக கிடக்கு. அலுவலகத்திற்குள்ளே போய் விசாரிக்கலாமே?”

எல்லோரும் உள்ளே செல்கின்றோம். பொலிஸாரும் எம்முடன் வருகின்றனர். “இப்போ நீங்கள் தாராளமாக விசாரிக்கலாம்”.

நான் கூறுகின்றேன்.

“இங்கு வைத்து விசாரிக்கமுடியாது. போலிஸ் நிலையத்துக்கு கொண்டு போய்த்தான் விசாரணை நடத்தவேண்டும்”.

பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல முனைகின்றனர் பொலிஸார். “இந்த நிறுவனத் தலைவருடைய அனுமதியின்றி ஒரு ஊழியரையும் நீங்கள் இந்த அலுவலக வளவிற்குள் இருந்து கைதுசெய்யமுடியாது”. நான் பொலிசாருக்கு எடுத்துக்கூறுகின்றேன்.

பொலிஸாருக்கு இக்கட்டானாரிலை.

“வாருங்கள் பொதுமுகாமையாளரைச் சந்திப்போம்”.

பொலிஸார் பொதுமுகாமையாளரைப் பார்ப்பதற்கு வருகின்றனர்.

“இங்கு வேலைநிறுத்தம் செய்து குழப்பம் விழைவிக்கின்றனர் என்று எங்களுக்கு முறைப்பாடு வந்திருக்கு”. பொலிஸ் அதிகாரி.

“ஆர் உங்களுக்கு முறைப்பாடு செய்தது?

நான் அப்படி ஒரு முறைப்பாடும் செய்யேல்லையே?”.

பொது முகாமையாளர் கூறுகின்றார்.

பொலிஸார் விழிக்கின்றனர்.

“நான்தான் இந்த நிறுவனப் பொதுமுகாமையாளர். வேலைநிறுத்தம் செய்து குழப்பம் ஏற்படுத்துகின்றனர் என்று நான் எதுவித முறைப்பாடும் உங்களுக்குச் செய்யவில்லை”. திட்டவட்டமாகக் கூறுகின்றார் பொதுமுகாமையாளர்.

“உங்கள் நிர்வாக முகாமையாளர்தான் எங்களுக்கு தொலைபேசிமூலம் அறிவித்தார்”

“நீங்கள் போய் அவரிடம் கேளுங்கோ”.

வெட்டிக் கூறுகின்றார் பொது முகாமையாளர்.

பொலிஸார் வேறுவழியின்றி வெளியேறுகின்றனர்.

இத்தனை நடந்தும் தொழிற்சங்கத் தலைவரக் காணவில்லை.

வாரிசு

“கொள்ளி வைக்கிற ஆள்
இங்சை வா”.

சைவக் குருக்கள்.

மூவர் தலைதோய்ந்து, கோடி
வேட்டி சால்வை கட்டி வந்து
நிற்கின்றனர். நெற்றி மார்பு,
புயங்கள் எல்லா இடங்களிலும்
திருநீற்றுப் பட்டைக் குறிகள்
பளிச்சிடுகின்றன. அக்குறிகள்
மூவரும் அசல் வெள்ளாளச்
சைவக் குடும்பத்தைச்
சேர்ந்தவர்கள் என் பதைப்
பறைசாற்றுகின்றன.

மூவரினதும் தலைமயிர்களிலிருந்து
நீர்த்துளிகள் சொட்டுகின்றன.

“நேரம் போட்டுது கொள்ளி
வைக்கிற ஆள் கெதியாய் வந்து
எனக்குப் பக்கத்திலை இரு.

சைவக் குருக்கள் அவசரப்படுத்துகின்றார்.

தலைமயிர் மொட்டையாய் சிரைக்கப்பட்டு நாலுமழக் கோடிவேட்டி இரண்டு மழச் சால்வைத்துண்டுடன் கனகு நிதானமாக சைவக்குருக்களின் பக்கத்தில் அமருகின்றான்.

கூடியிருந்த மக்கள் மத்தியில் சலசலப்பு.

“உடன் பிறந்த உரிமைக்காறு சகோதரங்கள் மூண்டுபேர் மலைபோல நாங்களிருக்கிறம்”.

கடைசிச் சகோதரன் செல்லையா.

“எவனுக்கோபிறந்த நளப்பயல் நீ எங்கடை அண்ணனுக்கு கொள்ளிவைக்க உனக்கென்னடா உரிமை? .

இரண்டாவது தம்பி சின்னையா.

“அங்காலை தள்ளிப்போடா நளப்பயலே”.

மூன்று தம்பிமாரும் அட்டகாசமாய்க் கத்திக்கொண்டே முன்னுக்கு வருகின்றனர்.

கனகு?

ஆறுமுகத்தாருக்கு நான்கு ஆண்பிள்ளைகள், மூன்று பெண்பிள்ளைகள். எல்லாருக்கும் தெரிந்த விசயம்.

ஆறுமுகத்தார் தன்னுடைய சொத்தில் ஒரு பகுதியையும், தனது தமையனுடைய மலட்டுச் சொத்தையும் சேர்த்து மூண்டு பெண்பிள்ளை களுக்கும் பங்காய்ப் பிரித்து நல்ல இடங்களில் கல்யாணம் கட்டி வைத்தார்.

மூன்று பெண்களும் இட்டலிடஞ்சல் இல்லாமல் பின்குட்டியளோடை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆறுமுகத்தார் தன்னுடைய மிகுதிச் சொத்துக்களை ஜந்து பாகங்களாய் பிரித்து, நான்கு பங்குகளையும் நான்கு மகனமார் களுக்கும் கொடுத்து செல்வாக்கான குடும்பங்களில் கல்யாணம் கட்டிவைத்தார்.

ஜந்தாவது பங்கு சொத்து?

முத்த மகன் செல்லத்துரை பொறுப்புள்ள குடும்பக்காரனாய், தகப்பனாரைப், போல சிரத்தையுடன் கமம் செய்து வந்தார். கனகு பக்கபலம்.

இரண்டாவது தம்பியின் தொழில் தரகு, எந்த நேரமும் குடி, தன் குடும்பத்தைக் கவனிப்பதேயில்லை. அவனுடைய மனைவி தன் சொந்நச் சகோதரங்களின் உதவியுடன் தோட்டச் செய்கையில் கிடைக்கின்ற வருவாயைக் கொண்டு வாழ்கின்றாள்.

மூன்றாவது மகன் கோட்டுப்புலி. எந்த நேரமும் யாழ்ப்பாணக் கோட்டடியில் வழக்காளிகளுக்கு புரக்காசி, அப்புக்காத்துமாரை ஏற்பாடு செய்து கொடுப்பார். அவர்கள் தரகு கொமிசன் கொடுப்பாகள். இதில் கிடைக்கும் வருமானத்துடன் குடும்பத்தைக் கொண்டிழுக்கின்றார்.

முகத்தாருடைய பூர்வீக வீடுவளவு, கோயில் கிணத்தடித் தோட்டத்தில் பதினாறு பரப்பு செல்லத்துரையருக்கு. மிகுதிப் பதினாறு பரப்புத் தோட்ட வருமானம் பிள்ளையார் கோயில் எட்டாம் திருவிழா, வேட்டைத்திருவிழா செலவும், கந்தகவாழி கோயில் சூரன் போர் இரவு திருவிழாச் செலவும்.

கோயில் கிணத்தடி பதினாறு பரப்பு தோட்ட வருமானத்தைக்கொண்டு இரண்டு கோயில் திருவிழாக்களையும் செல்லத்துரையர் சிறப்பாக நடத்தி வருகின்றார்.

ஆறுமுகத்தாற்றை முத்த மகன் தகப்பனாரைப் போல தேவார திருவாசகம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம் போன்றவற்றிற்கு முறையாக உரை சொல்லிவருகின்றார். தகப்பன் ஆறுமுகத்தார்தான் செல்லத்துரையருக்கு புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

செல்லத்துரையரின் குடும்பம் செழிப்பாக வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. கனகுவும் செல்லத்துரையருக்குப் பக்கபலமாய் சேர்ந்து உழைத்து வந்தான். செல்லத்துரையரின் ஏனைய மூன்று சகோதரங்களுக்கும் இது பிடிக்க வில்லை. அவர்களுக்கு எரிச்சல் பொறாமை.

செல்லத்துரையருக்கு ஒரு ஆண், இரண்டு பெண்பிள்ளைகள். செல்லத்துரையரின் மகன் கந்தசாமி தகப்பனாரைப்போல கடும் உழைப்பாளி. தொழிலில் மனப்பூர்வமாய் பாடுபட்டு உழைத்தான். நல்ல வருமானம். தோட்டச் செய்கையுடன் பரீசார்த்தமாக ஒரு இனிப்புத் தொழிற்சாலையையும் ஆரம்பித்தான்.

இனிப்புத் தொழிற்சாலை வளர்ச்சி கண்டது. முப்பது இலம் பெண்களும் ஏழு இளைஞர்களும் வேலை செய்கின்றனர். யாழ்குடா நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் இனிப்புப் பண்டங்களை வினியோகிப்பதற்கு ஒரு ஹயஸ் வானையும் வாங்கினான். கந்தசாமியின் ‘வேல்முருகன் இனிப்பு’ பண்டங்களுக்கு குடாநாட்டில் நல்ல கிராக்கி.

கந்தசாமியின் இனிப்புத் தொழிற்சாலையை இயக்கம் கையகப்படுத் தியது. விரக்தியடைந்த கந்தசாமி வெளிநாடு செல்லமுயன்றான். கந்தசாமியின் பாடசாலை நண்பன், கல்வியங்காடு உண்டியல் மணியன் அவனுக்கு உதவி செய்கின்றான்.

தந்தை செல்லத்துரையரும் கனகுவும் தோட்டச் செய்கையை பொறுப்பேற்று.

கந்தசாமி கண்டா சென்று ஆழுமாதங்களில் தகப்பன் செல்லத் துரையருக்கு திடீரென இரத்த அழுத்த நோய் கண்டது. செல்லத்துரையரின் இடது கையும் காலும் செயலிழப்பு.

கனகுதான் நோயாளி செல்லத்துரையரை நாலு வருடங்களாய்ப் பராமரிப்பு.

நாலு வருடங்களாய் செல்லத்துரையர் படுத்த படுக்கை. அவரின் வலசலமெடுப்பு, குளிப்பு முழுக்கு உணவு தீத்துவது மருந்து கொடுப்பது எல்லாமே கனகுதான்.

செல்லத்துரையரின் சகோதர சகோதரிகள், உறவினர்கள் நான்கு வருடங்களாய் ஒருவர்தானும் ஒருநாளாவது அவரை எட்டிக்கூடப் பாக்கவில்லை.

“கனகு”.

கிணற்றிலிருந்துவரும் மெல்லிய குரலோசை கனகுவின் செவியில் ஒலிக்கின்றது.

அதிகாலை. நேரம் சரியாகத் தெரியவில்லை. கனகுவுக்கு சரியான உடல் அலுப்பு.

இரவிரவாய்க் கண் விழித்து சற்றுமுன்னர்தான் கனகுவின் விழிகள் மூடின.

இரவு முழுவதம் துரையரின் உடலுழட்டல், வாய் புலம்பல். கனகுவிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

‘எண்ணெடக்குமில்லாதபடி இவர் உடம்பை உழுட்டிறாரே. வாய்புசத்துறாரே’ நான் என்ன செய்ய?

கனகு தவிப்பு.

நேரம் ஆறு மணியாகப் போகிறது சுவரில் உள்ள மணிக்கூட்டில்.

“கனகு. அந்த திருநீற்றை எடுத்து என்ற நெத்தியில பூசு”.

திருநீற்றை சாந்தி பூசகிறான்.

“கனகு ‘அம்மையே அப்பா’ எண்ட தேவாரத்தைப்படி”. கனகு படிக்கின்றான் கணிவான குரலில்.

“பாரோடு விண்ணாய்..” பாடுகின்றான் கனகு

“பால்நினைந்தூட்டும், பாலுக்குப் பாலகன்...”

“ஏறுமயில் - திருப்புகழையும் படி”

“இறவாமல் பிறவாமல்..... பெருவாழ்வு தருவாயே..”

துரையாரின் விழிகளில் திடீரென ஜீவஞ்சி பொங்கிப் பிரவாகிக்கிறது. குரலில் ஒரு எள்ளல்.

விழிகள் நிலைகுத்தி நிற்கின்றன.

கனகு நிதானமாகத் துரையாரின் கண் இமைகளை மூடுகின்றான். அடுத்தவீட்டு செல்லம்மா அக்காவைக் கூப்பிடுகின்றான் கனகு. இருவரும். சேர்ந்து துரையாரின் கை கால்களை நேராக நிமிர்த்துகின்றனர். கால் பெருவிரல்களிரண்டையும் வெள்ளைத்துணியால் பிணைத்துக்கட்டுகின்றாள் செல்லம்மா.

“ஜீயோ எண்டு உரத்துக் கத்து முண்டுதரம்”.

செல்லம்மா கூறுகின்றாள்.

“ஜீயோ ! என்றை ஜீயோ!”

“ஜீயோ எங்கடை ராசாவே எங்களை விட்டிட்டுப் போட்டியே !”

கனகுவின் அவலக்குரல் காலைவேளையில் அப்பிரதேசத்தில் ஓங்கி ஓலித்து வியாபிக்கின்றது.

துரையரின் வீட்டைச்சுற்றி அனைத்துத் தம்பிமாரினதும் நெருங்கிய உறவுகளினதும் வீடுகள். ஒருவர்தானும் அவலக்குரல் வந்த துரையரின் வீட்டை எட்டிக் கூடப்பாக்கவில்லை.

செல்லம்மா ஆச்சி துரையரின் வீடுவளவைக் கூட்டி சுத்தம் பண்ணுகின்றா.

ஒன்பது மணியளவில் துரையரின் தம்பிமார் மூவரும் ஒவ்வொருவராக வருகின்றனர்.

“செத்தவீட்டுச் செலவுக்குப் பணம்?”

தமக்குள் கதைக்கின்றனர்.

சிறிது நேரத்தில் ஒவ்வொருவராக அவ்விடத்தைவிட்டு நழுவிச் செல்கின்றனர்.

ஏற்கனவே கனகு ஒரு இளைஞனை கல்வியங்காட்டு மணியனிடம் அனுப்பிவிட்டான்.

பகல் பதினொரு மணியளவில் கல்வியங்காட்டு உண்டியல் மணியனின் மோட்டார் சைக்கிள் துரையரின் வீட்டிற்கு வருகிறது.

மணியன் வந்ததை அறிந்த துரையரின் சகோதரங்கள் வந்து கூடுகின்றனர்.

கனகுவின் கைகளில் மணியன் இருபதினாயிரம் ரூபாயை செத்தவீட்டுச் செலவுக்கென்று கொடுக்கின்றான்

“விசாப்பிரச்சனையாலை தான் செத்தவீட்டுக்கு வரேலாதாம். காசைப் பாக்காமல் செத்தவீட்டை நல்லாய்ச் செய்யட்டாம். அந்தியேட்டி, வீட்டுச் சவண்டி செலவுக்கு பிறகு தான் பணம் அனுப்பிற்ன எண்டு துரையரின் மகன் சொன்னதாய்.” மணியம். சொன்னான்.

“எங்கட அண்ணன்றை செத்தவீட்டை டங்காய்ச் செய்யவேணும். எங்கடை ஊரிலை இதுக்கு முந்தியோ அல்லது இனிமேலோ எவனும் செய்யாத அளவுக்குப் பெரிசாய் அண்ணற்றை செத்தவீட்டை நடத்திக்காட்டிறும்.

துரையரின் தம்பிமார் மூவரும் மார்த்திக் கூறுகின்றனர்.

“எங்கட ஊரிலியுள்ள ஆறு சோடி பறைமேளம், அதோட அச்செழு நாலு, புத்துார் ஆறுசோடி, கரையூரில் இருந்து ஆறுசோடி மேளங்கள் கொண்டுவரவேணும்.”

தின்னவேலி , கல்வியங்காடு இடங்களிலிருந்து இரண்டு சோடி பாட்டுக்காரர் சவக்கிரியை நேரத்தில் தேவாரம் பாடுறதுக்கு.

வீட்டு வாசலிலை இருந்து சுடலைவரை கட்டாடி அப்பாத்துரையினர் நிலபாவாடை. வண்ணார சீனியன்றை தண்டிகைப்பாடை, இருபாலை சைவக்குருக்கள் செத்தவீட்டு பிரேதக் கிரியை செய்ய. சீனித்தமிக் கட்டாடியின்றை தண்டிகைப்பாடை, எல்லாம் ஏற்பாடு செய்யவேணும்.”

நாளைக்குப் பகல் ஒரு மணிக்குப் பிரேதம் எடுத்து, பின்னேரம் ஜெந்து மணிக்குத்தான் சுடலைக்குப் போய்ச்சேரவேணும் “ மூன்று சகோதரங்களும் கூறுகின்றனர்.

எல்லா ஏற்பாடுகளையும் துரையரின் தம்பிமார் கனகச்சிதமாய் செய்து முடிக்கின்றனர்.

பதினெஞ்சு இருபது போத்தல் தென்னங்கள்ளு நாவலடிச் சம்பரியிட்டை ஓடார். தேத்தண்ணிக்கலை பூத்தமிபிட்டை ஆறு போத்தல் தென்னஞ்சாராயத்துக்கும் சொல்லிவைச்சிருக்கு.

மூண்டு சகோதரங்களும் தலை தோய்ந்து கோடி வேட்டி சால்வைகள் கட்டி முனைப்பாய் நிற்கின்றனர்.

இரண்டு தம்பிமார் கள்ளுவெறியில் தள்ளாடுகின்றனர். ‘

“கொள்ளி வைக்கிற ஆள்வந்து எனக்குப் பக்கத்திலை இரு.” சைவக்குருக்கள் மீண்டும் கூப்பிடுகின்றார்

அவருக்கு முன்னால் கும்பங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. மூண்டு சகோதரங்களும் முன்வருகின்றனர்.

மூவரையும் விலக்கிக்கொண்டு, முன்வந்து கனகு சைவக் குருக்களுக்குப் பக்கத்தில் அமர்கின்றான்.

“நளப்பயலே எழும்படா”. எங்கட அண்ணாருக்குக் கொள்ளி வைக்க நீ ஆரடா? உனக்கென்ன உரிமை இருக்கடா?“.

மூவரும் உரத்துக் கத்துகின்றனர்.

அவர்களது கொக்கரிப்பைப் பொருட்படுத்தாது கனகு அமைதியாய் இருக்கின்றான்.

“உங்கட அண்ணன் நாலு வரியங்களாய் கைகால் வழங்காமல் படுத்தபடுக்கையாய் கிடந்தானே? உங்களிலை ஆராவது ஒருத்தனாவது ஒருநாளாவது எட்டிக்கூடப் பாத்தியளா?”.

சுந்தரம் வாத்தியார் அவர்களைக் கேட்கின்றார்.

“இப்ப எங்கட அண்ணன் எண்டு உரிமை கொண்டாடுறியள். உங்களிலை ஒருத்தராவது ஒருநாள் ஒரு சொட்டுத் தண்ணியாவது உங்கட அண்ணனினர் வாயிலை விட்டிருக்கிறியளா?”.

மூவரும் வாயடைத்து மௌனமாய் நிற்கின்றனர்.

“நாலு வரியங்களாய் இந்தச் கனகுதான் உங்கடை அண்ணரைப் பராமரிச்சவன். அவற்றை மலசலமெடுத்தாலென்ன, குளிக்க முழுக வாத்தாலென்ன எல்லாம் அவன்தானே செய்தவன். ஆனா இப்ப நீங்கள் எங்கடை அண்ணனெண்டு உரிமை கொண்டாட வந்திட்டியள். இதுக்கு நாங்கள் இடம்தரமாட்டம்.”.

சுந்தரம் வாத்தியார் உறுதியாய்க் கூறுகின்றார்.

“ஓய் சுந்தரம் வாத்தி! இதிலை தலையிட நீ ஆர்? அங்காலை போடா.” வெறியில் தள்ளாடிய கடைசித்தம்பி கூறிக் கொண்டு சுந்தரம் வாத்தியாரை நோக்கி வருகின்றான்.

மார்க்கண்டு எண்ட இளைஞர் வெறிக்குடியின் கையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்துச்செல்கின்றான். மற்றைய இரு சகோதரங்களும் தலையிட முன் வருகின்றனர். இரண்டு வாலிபர் அவர்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடு கின்றனர்.

“வாய் பொத்திக் கொண்டு நீங்கள் நில்லுங்கோ. இல்லாட்டி நடக்கிறது வேறை.”

வாலிபர்கள் அவர்களை ஏச்சரிக்கின்றனர்.

“குருக்கள் கிரியையை துவங்குங்கோ”.

சுந்தரம் வாத்தியார் நிதானமாய்க் கூறுகின்றார்.

குருக்கள் சாந்தியின் கழுத்தில் பூநாலைப் போடுகின்றார்.

கிரியை தொடங்குகிறது.

கான்சர்

‘சந்திரசேனா!’

இவன் எப்பிடி இஞ்சை வந்தான்?

இவனை ஒன்பது மாதங்களாக பொலிஸ் தேடித்திரியுதே. அப்படி யிருந்தும் இவனால் எப்பிடி இஞ்சை வரமுடிஞ்சது? எவ்வளவு துணிச்சல் வேணும்.

பொலிஸ் நிலையத்துக்குப் பக்கத் திலைதான் மக்கள் வங்கித் தலைமை யகம். பட்டப்பகலில் பொலிஸ் நிலை யத்துக்கு அருகிலுள்ள இடத்தில் இவன் நிற்கிறானே!. இவனுக்கு இங்கு என்ன வேலை?

வங்கி பாதுகாப்பு உத்தியோகத்த் ரோடை சிரித்துக் கைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். சந்திரசேனா. இவர்கள் இருவருக்கும்டையில் அப்படி என்ன தொடர்பு?

ஒருவேளை இந்தப் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் இவனுடைய உறவினராக இருக்கலாம் அல்லது இவனது நண்பனாக இருக்கலாம். அதைப்பற்றி நமக்கென்ன கவலை?

சுந்திரசேனா என்னைக் கண்டுவிட்டான். உடனே சிரித்தபடியே அவன் என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறான்.

சுந்திரசேனா தன்னைப்பற்றி எங்கள் அலுவலகத்தில் என்ன கதைக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ள என்னிடம் வருகின்றானோ? அல்லது பண உதவி ஏதாவது கேட்க வருகின்றானோ?

சுரி, எதுவாக இருந்தாலும் அவன் வந்தபிறகு தெரிந்து கொள்ளலாம்தானே.

சுந்திரசேனா எங்களது நிறுவனத்தில் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தராக கடைமையாற்றினான். இவன் துடிப்புள்ள, கடமையுணர்ச்சியுள்ள, எல்லோருடனும் இனிமையாகப்பழகும் சபாவழுள்ளவனாகச் செயல்பட்டான். எல்லோரும் இவனைப் பாராட்டினார்கள்.

எங்கள் நிறுவனத்தின் தலைமை அலுவலகம், சாலையின் கீழ்க்குப்பக்கமாக அமைந்துள்ளது. நிறுவனத் தலைவரின் அலுவலகத்தின் அருகாமையில் பொதுமுகாமையாளரின் பணியகம், அதற்குப் பக்கத்தில் ஆய்வு, வினியோகப் பிரிவுகள். இவற்றை அண்டி களஞ்சியப்பிரிவு.

சாலைக்கு மேற்கேயுள்ள கட்டடத்தொகுதியில் நிதிப்பிரிவு, வினியோகப் பிரிவு, இயக்கப்பிரிவு பொறுப்பியல் பிரிவு, விளம்பரப்பிரிவு.

எமது நிறுவனத்தில் இருநாற்றியெழுபது ஊழியர்கள் வேலைபார்கின்றனர். இவ்வளவு பாரிய நிறுவனத்திற்கு இரண்டேயிரண்டு பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்கள் மாத்திரம்தான் சேவையாற்றுகின்றார்கள்.

தினசரி நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வாடிக்கையாளர்கள் வந்து போகின்றார்கள். தினசரி பல்லாயிரம் ரூபா புரஞ்சின்றது. பல லட்சம் ரூபா பெறுமதியான கச்சாப் படச்சுருள்களும், பல லட்சம் ரூபா பெறுமதியான தீரைப்படச்சுருள் களும் இங்கு களஞ்சியப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பணியகத்தின் பாதுகாப்பு முக்கியம் வாய்ந்தது. பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்த மேலும் இரண்டு பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்களை உள்வாங்குவதற்காக செய்திப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது.

இருநாறுக்கு மேற்பட்ட விண்ணப்பங்கள் வந்தன. பாதுகாப்பு உத்தியோகத் தர்களாய் இருவர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இந்த இருவரில் சந்திரசேனா ஒருவர்.

இப்போ நான்கு பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்கள். நால்வரில் சந்திரசேனாவும் மற்றொருவரும் தலைமை அலுவலகத்தில் கடமையாற்றுகின்றனர். மற்றைய இருவரும் சாலையின் மேற்குப்புறத்தில் கடைமையாற்றுகின்றனர்.

சந்திரசேனாவுக்கு இரவு வேலை , அடுத்தவாரம் பகல்.

குறுகிய காலத்தில் மூன்று பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்களும் சந்திரசேனாவுக்கு மடக்கம். அதுமாத்திரமல்ல சில உத்தியோகத்தர்களும் அவனுக்கு கடும் மரியாதை. இதற்கு காரணம் அவனுக்கு மேலிடத்திலுள்ள செல்வாக்கு மாத்திரமல்ல அவனுக்கிருந்த பண்பஸமும்தான்.

ஏந்த நேரமும் அவன் கையில் ‘கோல்ட் லீவ் சிகரட் பைக்கற்’. சில நிர்வாக உத்தியோகத்தர்களும் அடிக்கடி அவனிடம் சிகரட் வாங்கிப் புகைப்பார்கள்.

கடமை முடிந்து மாலையானதும் அப்பிரதேசத்திலுள்ள பிரபலமான மதுச் சாலையில் அவனைக் காணலாம். அவனுடன் ஒருசில சக உத்தியோகத்தர்களையும் காணலாம்.

குறுகிய காலத்தில் எமது நிறுவனத்தில் அவனுக்குப் பெரும் செல்வாக்கு.

“காலை ஒன்பது மணிக்கு மினிஸ்ரரை சந்தித்தேன். அவரது சிபார்சுக் கடிதம் என்கையில். பத்து மணிக்கு நேரமுகப்பரீட்சை. பதினொரு மணிக்கு என்கையில் நியமனக் கடிதம்”.

போதை தலைக்கேறும்போது அவன் தனது சகாக்களுக்கு பெருமையுடன் கூறுவான்.

காலப்போக்கில் சந்திரசேனாவின் நடவடிக்கைகளில் பெரும் மாற்றும் ஏற்படுகிறது. அவனது நடை உடை பாவனையில் பாரிய மாற்றும். கடைமையில் இல்லாத வேளைகளில் காலையில் ஒரு உடை மாலையில் வேறு உடை. இரவு வேளைகளில் இன்னொரு உடை. எல்லாம் விலையுயர்ந்த உடைகள்.

வேலையில்லாத வேளைகளில் அவனைக் களஞ்சியப்பிரிவில் காணலாம். இப்பிரிவில் மூவர் கடைமையாற்றுகின்றனர். களஞ்சிய முகாமையாளரும் இரு சிற்றுாழியர்களும் பணியாற்றுகின்றனர்.

களஞ்சியத்தில் நான்கு பிரிவுகள். ஒரு பிரிவில் திரைப்படம் காட்டும் “புறஜெக்ரர்”, சுருளின் உதிரிப்பாகங்கள், அதற்குப் பாவிக்கப்படும் கார்பன் சுச்சிகள் போன்றவை விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. இவற்றை வெளிச் சந்தையில் கொளவனவு செய்யமுடியாது. அடுத்த பகுதியில் திரைப்படம் தயாரிப்பதற்கான கச்சாப் படச்சுருள்கள் விற்கப்படுகின்றன. மற்றொரு பகுதியில் தயாரிக்கப்பட்ட புதிய படப்பெட்டிகள். அடுத்து படமாளிகைகளில் திரையிடப்பட்ட பின்னர் திருப்பிப் பெறப்பட்ட படச் சுருள்கள்.

களஞ்சியம்தான் இந்த நிறுவனத்தின் இதயம். இங்குதான் திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்களும், திரைப்படம் திரையிடும் படமாளிகைகளின் உரிமையாளர்களும் தினசரி வந்து போவார்கள். இங்குதான் படமாளிகைகளின் உரிமையாளர்களுடன் சந்திரசேனாவுக்கு நெருக்கமான உறவு ஏற்படுகிறது

எந்தெந்தப் படமாளிகைகளுக்கு எந்தெந்தப் படங்கள் வழங்குவதென்று மூவர் கொண்ட குழு வைத்து ஏ, பி, சீ என்ற அடிப்படையில் படங்களை ஒதுக்கீடு செய்து ஒரு பட்டியலைத்தயாரித்து திரைப்பட வினியோகஸ்தருக்கு வழங்கும். இந்தப் பட்டியலின் அடிப்படையில் வினியோக உத்தியோகத்தர் படங்களை படமாளிகை உரிமையாளர்களுக்கு விநியோகிப்பார்.

சந்திரசேனா விநியோக உத்தியோகத்தருடன் நல்ல ஒட்டு. திரைப்பட ஒதுக்கீட்டுப் பட்டியலை சந்திரசேனா தந்திரமாகப் பார்த்துவிடுவான். எந்தெந்தப் படமாளிகைக்கு முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் தர படங்கள் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதைத் தெரிந்து கொள்வான்.

திரைப்படப் பெட்டிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக படமாளிகை உரிமையாளர்கள் திரைப்பட நிறுவனத்திற்கு வருவார்கள். அவர்களை ஓவ்வொரு வராக பக்கத்திலுள்ள அரச தினைக்கள் சிற்றுண்டிச் சாலைக்கு அழைத்துச் சென்று பேச்க நடத்துவான்.

உன்று படமாளிகைக்கு கூடிய வகுல் கிடைக்கக்கூடிய படம் தேவையென்றால், நான் படவிநியோகத்திரிடம் கூறி படத்தைப் பெற்றுத்தருவேன். அதற்கு வினியோகத்தருக்கு எவ்வளவு தொகைப் பணம் கொடுக்க வேண்டும் எனப் போம் பேசி ஆயிரக்கணக்கில் பணத்தைப் பெற்றுவிடுவான். இப்பேரம்பேச்சில் பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை சந்திரசேனா சுருட்டிக்கொள்வான்.

ஊரில் சந்திரசேனா ஏழு வருடங்களாக ஒரு பெண்ணைக் காதலித்து வந்தான். இப்போ அப்பெண் ஆசிரியை. அவனுக்கு இப்போ வேறோரு பெண்ணுடன் பதிவுத்திருமணம் நடந்துவிட்டது. திரைப்பட நிறுவனத்தில் அவன் உயர் பதவியிலுள்ளான் என்று கூறி பெருமளவு சீதனத்துடன் பதிவுத்திருமணம் செய்து கொண்டான்.

சந்திரசேனா வேறோரு பெண்ணைப் பதிவுத்திருமணம் செய்து கொண்டான் என்பதை அறிந்துகொண்ட அவனுடைய முன்னாள் காதலி நிறுவனத்திற்கு வந்து அழுது புலம்பி அட்டகாசம் செய்கின்றாள்.

“ மடைச்சி! இவ்வளவு காலமும் உன்னை உயிருக்கு உயிராய் காதலிச்ச நான் உன்னைக் கைவிடுவனென்டு நினைக்கிறியா?”

“நீ வேறோரு பெண்ணைக் கலியானம் கட்டிட்டியே?”

“நான் அவனை விரும்பியா கட்டினன்?”

“அப்போ?” வியப்புடன் அவனைக் கேட்கின்றாள்.

“என்றை அப்பாதான் நான் ஒரு பெரிய அதிகாரியென்டு பெண்ணையும் அவனுடைய வீட்டாரையும் ஏமாத்தி கொழுத்த சீதனத்துக்காக கட்டி வைத்தவை”.

“அப்போ நீ இந்த சிக்கலிலை இருந்து எப்படி விடுபடப் போகிறாய்?”

“ நீ இருந்து பார் அவையாய் ‘டைவேஸ்’ கேப்பினம்”.

“ எப்பிடி? ”.

“நான் இந்த நிறுவனத்தில் ஒரு பெரிய அதிகாரி எண்டுதான் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கின. நான் ஒரு சிற்றுாழியன் எண்டு தெரிய வந்ததும் அவையாய் ‘டைவேஸ்’ எடுப்பினை. நீயும் நானும் கெதியிலை கல்யாணம் கட்டி சந்தோசமாய் குடும்பம் நடத்தத்தான் போறம்”.

தனது காதலியை தேற்றி சிறிது பணமும் கொடுத்து அவனை அனுப்பி வைக்கிறான்.

தென்னிலங்கையின் கிராமங்களிலுள்ள சில உள்ளூர் படமாளிகைகளில் இரண்டு மூன்று மாதங்களில் பூர்த்தி செய்யப்பட்ட புதிய படங்கள்

திரையிடப்படுகின்றன என்பது சில திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்களுக்கு தெரியவருகிறது.

இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னரே தயாரிக்கப்பட்ட, தமது படங்களைத் திரையிடுவதற்காக ‘கியூ’ வரிசையில் காத்திருக்கும்பொழுது இரண்டு மூன்று மாதங்களில் பூர்த்தி செய்யப்பட்ட படங்களைத் திரையிடுவதற்கு திரைப்பட நிறுவனம் எவ்வாறு அனுமதி கொடுக்கமுடியுமென்று தயாரிப்பாளர்கள் போர்க்கொடி தூக்கினர்.

திகைப்படைந்த நிறுவனத்தலைமை உடனடியாக விசாரணையைத் தொடங்கியதுடன், பொலிஸிலும் முறைப்பாடு செய்தது.

நிறுவனத்தின் உள்ளக விசாரணையும், பொலிஸ் விசாரணையும் ஆரம்பித்ததும் சந்திரசேனா தலைமறைவாகிவிட்டான்.

பொலிஸ் விசாரணை தீவிரமடைகின்றது. விசாரணையை தீவிரமாக நடாத்திக் கொண்டிருக்கும் உயர் பொலிஸ் அதிகாரி திட்டான் இடமாற்றும் செய்யப்படுகின்றார். உயர் மட்டத்திலிருந்து வந்த கடுமையான அழுத்தம் காரணமாகத்தான் இந்த இடமாற்றும் செய்யப்பட்டது.

திருட்டு, மோசடி சம்பந்தமான விசாரணை கிடப்பில் போடப்பட்டுவிட்டது.

ஒன்பது மாதங்களாக தென்னிலங்கை காடுகளில் தலைமறைவாக இருந்த சந்திரசேனா, மக்கள் வங்கியின் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தராகக் கடைமையாற்றுகின்றான்.

சந்திரசேனாவின் நெருங்கிய உறவினர் பெரும் செல்வாக்குடைய அமைச்சர், தர்மிஷ்ட அரசாங்கத்தில்.

பூமறாங்

“**ஐய்யயோ இண்டைக்கு நல்லாய்
நேரம்போட்டுது”**

“அந்த அறுவான் மனேச்சர் திட்டித்
துலைக்கப்பேர்றானே நான் என்ன
செய்ய”.

குட்டான் சண்முகத்துக்கு ஒரே
பதகளிப்பு.

விழிவெள்ளி முளைக்க
தோட்டத்துக்கு வருகின்றான்
குட்டான். பின்னில் வாதலால் ஆயிரம்
கண்டு வாழைக்கு அவனால்
தண்ணீர் பாச்ச முடிந்தது.
ஒடிக்கொண்டிருக்கும் மின்சார மோட்
டரை அவன் நிற்பாட்டுகின்றான்.

‘என்ற உடுப்பையும் சாப்பாட்டையும்
கொண்டுவாறு அந்தத் தறுதலை
சோமனை இன்னும் காணலையே?’
பதைத்து அங்கலாய்கின்றார்
குட்டான்.

‘அந்த சனியன் பிடிச்சவன் போற வாற ஆக்களோடை சேட்டை விட்டு வீண் வம்புதும்பு பண்ணுந்திலை நேரம் போக்கிக் கொண்டிருப்பான். இப்ப நான் என்ன செய்ய?’.

“எங்கடை வீட்டுக்குப் போறது ஒரு பாதையானால் நான் போக அந்த மூதேசி பிடிப்பான் மற்றுப் பாதையாலை வந்தா இன்னும் நேரம் போயிடுமே நான் என்ன செய்ய?”

நெருப்பில் மிதித்தவராய் அவஸ்த்தைப்படுகின்றார் குட்டான்.

குட்டான் மேற்குத் திசையை ஆவலுடன் பார்க்கின்றார். கண்ணுக்கெட்டிய தூர்த்தில் சோமன் ஆடி அசைந்து அன்னநடை போட்டு வந்துகொண்டிருக்கின்றான்.

ஓடிப்போய் அவனைப்பிடிச்ச நல்லாய் உதைக்கவேணும் போலயிருக்கு குட்டானுக்கு. கெதியாய் வரும்படி தன் இரண்டு கைகளையும் தலைக்குமேல் உயர்த்தி கத்திக் கூப்பிடுகின்றார்.

சோமன் கிட்ட வந்து உடுப்பும், சாப்பாடும் வைத்திருக்கின்ற கடகத்தை இறக்கி நிலத்தில் வைக்கின்றான்.

சோமன்ரை தலையில் ஓங்கிக் குட்டிவிட்டு சாப்பாட்டைத் திண்டதும் தின்னாததுமாய் அரைகுறையில் விட்டுவிட்டு கையையும் வாயையும் அலம்புகின்றார் குட்டான் சண்முகம்.

தன் இடுப்பிலுள்ள சாரத்தை அவிழ்த்துவிட்டு வெள்ளை வேட்டியை கட்டுகின்றார். வெள்ளை அரைக்கை நஷ்டனல் சட்டையை தோளில் போட்டுக்கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாய் பள்ளிக்குடத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கின்றார் சண்முகம் வாத்தியார்.

பள்ளிக்குடத்துக்கு கிட்ட வந்ததும் மேல் சட்டையைப் போடுகின்றார். என்னையில் பிசுபிசுத்த வியர்வை அவரது முகத்தில் வடிகிறது.

“அதிபற்றை ஓப்பீசிலை மனேச்சர் நிற்கிறாரே தம்பி?”. என்று என்னை பதற்றத்துடன் கேட்கிறார் சண்முகம் வாத்தியார்.

“ இல்லை” என்கின்றேன்.

“அப்பாடா தப்பிப்பிழைச்சன்” என்று கூறிவிட்டு அதிபரின் காரியாலயத் திற்குள் செல்கின்றார்.

கவரில் மாட்டியிருந்த மணிக்கூட்டடைப் பாரக்கின்றார்.

ஒன்பது ஐம்பது மணி.

தினவரவுப் பதிவுப்புத்தகத்தில் ஒன்பது ஐந்து என்று கடைசியாய் பதியப்பட்டு கையொப்பமிடப்பட்டிருக்கிறது.

‘நல்லகாலம் சிவப்புக்கோடு இன்னமும் கீறப்படவில்லை’. ஒன்பது பத்து எனப் பதிந்து கையொப்பமிட்டுவிட்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சடன் அதிபரின் அலுவலக்கதைவிட்டு வெளியே வருகின்றார்.

“எடே குட்டான் இப்ப என்னடா நேரம்?”.

இடிமுழுக்கமாய் மனேச்சரின் குரல்.

சண்முகம் வாத்தியார் திகைத்துப் போய் நிற்கின்றார்.

“ நீ நினைச்சனேரம் வந்து போறதுக்கு இதென்ன உன்றை அப்பன்வீட்டு அம்பலமோடா? இது என்றை பள்ளிக்குடமடா”.

உரத்துக்கத்துகின்றார் மனேச்சர்.

“ வகுப்பாலை இப்பவே வெளிக்கிடா. இனி நீ என்றை பள்ளிக்கடத்துக்கை கால் வைக்கப்படத்தா”

உச்சஸ்தாயியில் கத்துகின்றார் மனேச்சர்.

‘இவர் இப்பிடித்தான் கொக்கரிச்சுப்போட்டு. கொஞ்ச நேரத்திலை அடங்கிடுவார். இது வழமையாய் நடக்கிறதுதானே.’

“ ஜியா நான் சொல்லுறதைக் கொஞ்சம் கேளுங்கோ. பிறகு நான் என்ன செய்யவேணுமென்டு நீங்களே சொல்லுங்கோ. நான் அதன்படி செய்யிறன்”.

மன்றாட்டமாய்க் கூறுகின்றார் குட்டான் சண்முகம் வாத்தியார்.

“சரி சொல்லடா”

‘ஏன்றை மனிசி செல்லம்மா நித்திரையால் எழும்ப நேரம் செண்டு போச்சாம். அதோடை அவ பால் புட்டு அவிச்சவவாம் உங்களுக்கும் சேர்த்துத்தான்’. மனேச்சரின் கோபம் தணிகின்றது.

“பால்புட்ட எனக்கும் கொண்டந்தனியே? எடு அதை எடு”

ஆவலாய் மனேச்சர்.

“உங்கட புட்டை அது வீட்ட வைச்சிருக்காம். உங்களை வரட்டாம்”. சன்முகம் வாத்தியார் பூடகமாய்க் கூறுகின்றார்.

“சுரி நீ உன்றை வகுப்புக்கு போய் படிப்பி”.

மனேச்சர் அடுத்த வகுப்பிற்குச் செல்கின்றார்.

சங்கரன்.

சக்கரை.

கரும்பலகையில் எழுதுகின்றார் குட்டான் வாத்தியார்.

சிறிய பனங்கட்டிக் குட்டான் மாதிரி இருப்பதால் அவரை குட்டான் வாத்தியார் என்று கூறுவார்கள்.

பின்னால் நின்று குட்டான் என்று அவரது வகுப்புப் பிள்ளைகளும் கூப்பிடுவாகள்.

“எல்லாரும் எழும்புங்கோ”

“இருங்கோ”

“எழும்பு”

“இரு”

நான்கைந்து தட்டைவைகள் மாணவர்களை அவர் எழுப்பி இருத்துகின்றார்.

“முத்துவேலு எழும்படா”.

முத்துவேலுவின் கையில் பிரம்பைக் கொடுக்கின்றார்.

சங்கரன், சக்கரை என்று பிரம்பால் கரும்பலகையிலுள்ள சொற்களை கட்டிக்காட்டியவாறு சொல்கின்றான்.

மாணவர்கள் சங்கரன் சக்கரை என்று கூறுகின்றனர்.

“சங்கரன் சக்கரை” முத்துவேலு திரும்பத்திரும்ப சொல்கின்றான்.

“சங்கரன் சக்கரை” என்று மாணவர்களும் திரும்பத்திரும்ப கூறிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

குட்டான் வாத்தியார் நித்திரை.

நான் எங்கள் வகுப்பிலிருந்து வெளியே வருகின்றேன்.

எங்கள் வகுப்பு குட்டான் வாத்தியாரின் வகுப்புக்கு அடுத்து இருக்கின்றது.

“வாத்தியார் வாத்தியார்”

நான் அவரைத் தட்டி எழுப்புகின்றேன்.

ஆழந்த நித்திரையிலிருந்த அவர் திடுக்கிட்டு எழுகின்றார்.

“என்ன, என்ன?”

பதைபதைத்து என்னைப்பார்த்துக் கேட்கின்றார்.

“வாத்தியார் சங்கரன் ஆறு மாதங்களாய் சக்கரை தின்னுறான் இன்னும் அவன் சக்கரையை தின்னுழடிக்கேல்லையே?”

நான் குட்டானைக் கிண்டலாய்க் கேட்கின்றேன்.

அவரை நான் கேலி செய்கின்றேன் என்பது புரிந்து விட்டது. அவருக்கு கோபம் வருகின்றது. அவர் தனது சினத்தை வெளிக்காட்டவில்லை.

“தம்பி சுந்தரம்”

“என்ன வாத்தியார்?” நான்.

“மண்கிண்டியளின்ற பிள்ளையளுக்கு படிப்பெறுக்கு? அதுதான் படிச்சகக் கிழிச்சுப் போடுதுகளே?”

எனக்கு கோபம் வருகின்றது. நான் அவரை முறைத்துப் பாக்கின்றேன். அவர் என்னைப் பார்த்தும் பாராமலும் அலட்சிய பாவத்துடன் கூறினார் “இஞ்சை படிப்பும் சரியில்லை பழக்கவழக்கங்களும் சரியில்லை. அதுதான் நாங்கள் எங்கட பிள்ளையளை யாழ்ப்பாணைப் பட்டினத்திலயுள்ள பெரிய

பிரபலமான பள்ளிக்குடங்களுக்கு காரிலை அனுப்பியிருக்கிறம்". பெருமையுடன் கூறுகின்றார் சண்முகம் வாத்தியார்.

"எடே குட்டான்!"

சண்முகம் வாத்தி திகைக்கின்றான்.

"உன்றை அப்பன் மண்கிண்டி. நீயும் மண்கிண்டிதானேடா?"

பந்தபாசம்

**“செல்லம் திறப்பைத்
தாமோனன்.”**

தன்னுடைய உடன் பிறந்த
சகோதரி யிடம் கேட்கின்றான்
முத்தையன்.

“என்ன திறப்பு?” அலட்சிய பாவ
மாய்த்தன் தழையனைக் கேட்கின்
றாள் செல்லம்மா.

“எங்கடை வீட்டுத் திறப்புத்தான்.”
முத்தையன்.

“ஆற்றரை வீட்டுத்திறப்பு?”

வெட்டிக் கேட்கின்றாள்
முத்தையனின் உடன் பிறப்பு.

“ஏன் எங்கடை வீடுதானே?”
உரிமை பாவமாய் அண்ணன்
முத்தையா.

“என்ன உங்கடை வீடோ?”
வியப்பாய் செல்லம்மா.

“மோனை ஆற்றரை வீடு? எங்கடை வீடு தானே?”.

அண்ணன் முத்தை யன்.

“என்ன உங்கடை வீடா? இந்த வீட்டிலை எப்பிடி உரிமை வந்தது? ஆர் உனக்கு அந்த உரிமையைத் தந்தது?”.

“ஜேயோ தங்கச்சி நீ என்றை உடன் பிறப்புத்தானே. நான் வேறை நீ வேறையா? நாங்கள் ஒருதாய் பிள்ளையள்தானே?” முத்தையனுக்கு தன் தங்கைமேல் அளவு கடந்த பாசம். அவனும் அப்படித்தான்.

ஆடு தன் குட்டிக்குப் பால் கொடுத்து வளர்க்கிறது. அவனும் தன் உடன்பிறந்த சுகோதரிக்கு உணவு கொடுத்து நேச பாசத்துடன் வளர்க்கின்றான். அவள் தாய்தந்தையை இழந்த பாலகி. அவளை தாலாட்டி சீராட்டி வளர்த்தவன். அவள் பிறந்த ஒருசில நாட்களில் தாய் இறந்துவிட்டாள். தந்தையும் ஆறுமாதங்களிற்குள் பரலோகம் சென்றுவிட்டார். அவனுடைய மூன்று அண்ணன்மார் உழைப்பு உழைப்பு என்று ஆலாய்ப்ப பறக்கின்றனர். அவனுடைய அக்காவும் ஏற்கனவே கல்யாணம் செய்து அயலுர் சென்றுவிட்டாள். அவனுடைய பொறுப்பில்தான் குழந்தை செல்லம்மா. ஆயலவாகளின் உதவியுடன் அவன் அவளை வளர்க்கின்றான். அயல்வீட்டு பொன்னம்மாப் பாட்டி அவர்களுக்கு ஆதரவும் பாதுகாப்பும். இன்று செல்லம்மா பெரிய மனுவீ.

“அது சரி இந்த வீடு ஆற்றரை பேரிலை கிடக்கு?”.

“நீ தான் கடைக்குட்டி. அதுதான் அப்பார் இந்த வீட்டை உன்றை பேரிலை எழுதி வைச்சவர்”

“அப்போ எப்பிடி நீ இந்த வீட்டிலை உரிமை கொண்டாட ஏலும்?” செல்லம்மா அதட்டிக் கேட்கின்றாள்.

“நான் உரிமை கோரேல்லை. நீ என்ற சுகோதரி எண்டதாலை சும்மா பேசுக்குச் சொன்னனான். நான் சொல்லுற்றதைக் கொஞ்சம் பொறுமையாய்க் கேள்”.

“என்ன சொல்லப் போறாய்?”.

“எங்கடை அப்பர் சாகேக்கை உனக்கு ஏழுமாதங்கள். முத்தண்ணர் அளவெட்டியிலை கலியாணம் கட்டிப் போயிட்டார். போனவர் போனவர்தான். ஒரேயடியாய்ப் போயிட்டார். ஒருநாளாவது அவர் எங்களை எட்டிக் கூடப் பாக்கேல்லை”.

“அதுக்கென்ன இப்பு?”

செல்லம்மா.

“பொறுமோனே நான் சொல்லியதைக் கேள்”.

“சரி, சொல்லித்துலை”.

எரிச்சலுடன் கூறுகின்றாள் அவள்.

“அக்கா பக்கத்து ஊரிலைதான் கலியாணம்கட்டிப் போனா. அவ போன நாளையிலயிருந்து ஒரு நாளாவது எங்களை எட்டிக்கூடப் பார்க்கேல்லை. இரண்டாவது அண்ணன் அயல்வீட்டுப் பெட்டையைக் கூட்டிக்கொண்டு வன்னிக்கு ஓட்டான். இண்டைவரைக்கும் அவன் இந்தப் பக்கம் தலை காட்டேல்லை. சின்னன்னை கொழும்பிலை கடை வைச்சிருந்தான். என்பத்திழுன்று கலவரத்திலை அவனுடைய கடையை ஏரிச்சுப் போட்டாங்கள். அவன் உயிர் பிழைச்சதே பெரிய காரியம்”.

“இதையெல்லாத்தையும் இப்ப ஏன் சொல்லித்துலையிறாய்?” மன எரிச்சலுடன் அவள் பொறுமை இழந்தவளாய் பொரிந்து தள்ளுகிறாள்.

“அப்ப நீ சின்னவள். இதெல்லாம் தெரிந்திருக்க முடியாது. இப்ப சொல்லியன் கேள். நீ எப்பிடி கண்டா போனனி? இந்த வீட்டையும் தோட்டத்தையும் ஈடு வைச்சு அந்தக் காசிலைதான் உன்னைக் கண்டாவுக்கு அனுப்பினான். சின்னன்னை உழைச்சுக் காசு அனுப்பித்தான் இந்த வீட்டையும் தோட்டத்தையும் மீட்டனாங்கள். அவன் இராப்பகலாய் உழைச்ச நோயாளியாகி கடைசியிலை செத்துப்போனான். கடைசியில என்றை தலையிலைதான் உன்றை பொறுப்பு.

என்னைப்போலத்தான் எங்கட அப்பரும். நீ பிறந்த வீட்டுக்கை எங்கட அம்மா செத்ததாலை உன்னை வளர்க்க அவர் எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டார். உன்னைப் ப்ராமரிக்கிறதோடை சமையல் வேலை, தோட்ட வேலை எல்லாம் அவர் தலை மேலைதான். கெட்டித்தனமாய் அவர் எல்லாவற்றையும் சமாளிச்சார்”.

“உதெல்லாம் பழைய கதை. உதைச் சொல்லிற்திலை எதுவித பிரயோசனமுமில்லை”

“செல்லம் அவசரப் படாதை. நான் சொல்லிற்தைப் பொறுமையாய்க் கேள். உன்றை அக்காஞம் அண்ணன்மாரும் எங்கட பொருளிலை கண்ணாயிருந்தினை. அது தெரிஞ்சுதான் அப்பா இந்த வீட்டை உன்ற பேரிலை எழுதி வைச்சார்.

“செல்லம் நீ அஞ்சாம் வகுப்பு படிக்க உன்னை தெருப் பள்ளிக்கூடத்திலை சேத்தன். பள்ளிக்குடம் எங்கட வீட்டிலையிருந்து மூண்டு கட்டை. நான் காலையும் பின்னேரமும் உன்னை என்ற சயிக்கிளிலைதான் கொண்டுபோய் கொண்டந்தனான். உன்றை அக்காவின்ற மனிசன் ஒருநாள் வந்தார்.”

“உவள் என்ன படிச்சக் கிழிக்கப்போறானே. நீயும் அவனும் ஆன சாப்பாடில்லாமல் கிடந்து காயிறியள். உவளை எங்களோடைவிடு பிள்ளை பிராக்காட்ட, நாங்கள் உவனுக்கு நல்ல சாப்பாடு துணிமணி எல்லாம் குடுக்கிறும்” எண்டு சொன்னார்.

“எங்கட பிள்ளையை எனக்கு வளர்க்கத்தெரியும். நீ எங்கடை விசயத்தில தலையிடாதை. மரியாதையாய் போயிடு” நான் அவரை ஏசித்துரத்திப் போட்டன்.

“நீ ஏ.ஏ.ல் பாஸ் பண்ணி வீட்டோட இருக்கேக்க எங்கடை பகுதியிலுள்ள சின்னப்பிள்ளையஞக்கு பாடம் சொல்லிக் குடுத்தாய். இதாலை எங்களுக்கு கொஞ்சம் வருமானமும் வந்தது. இதை அறிஞ்ச அக்காவின்றை புருஷன் எங்கடை வளவுக்கை கள்ஞாச் சீவிற் பொடியனோடை உனக்கு தொடுப்பு எண்டு அவர் கதை வைச்சக் கட்டினார். அது எடுப்பேல்லை.”

எங்கடை தோட்டப்பகுதியிலுள்ள வீடுகளொல்லாம் தூரம்தூரமாய் எட்டத்திலை கிடந்துதுகள். இரவிலை இந்தியன் ஆழிக்காரங்களாலை பெரிய ஆபத்து இருந்தது. சில பொம்பிளையளை மானபங்கப் படுத்திப் போட்டாங்கள். உன்றை. அக்காவின்றை வீடு சனநெருக்கமாய் உள்ள வீடுகள் கிட்டக்கிட்ட இருந்ததுகள். உன்னை இரவிலை தங்கவிடும்படி உன்றை அத்தானைக் கேட்டன். அவர் மறுத்துப்போட்டார்.

உன்னைப் படிப்பிச்ச பொன்னம்மா ரீச்சரின்றை வீடு எங்கடை ஊரிலை நடுப்பகுதியில் நெருக்கமாயுள்ள வீடுகளிலை பாதுகாப்பாயிருந்தது.

ரீச்சருக்கு மூண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையானும் இரண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளையானும். அவவின்றை புருஷன் ஒரு வருஷத்துக்கு முந்தி வெஷல் விழுந்து செத்துப்போனார். இரவிலை அவவின்ர வீட்டிலை தங்குவதற்கு இடம் குடுக்கேலுமா எண்டு நான் அவவைக் கேட்டன். தூராளாமாய்த் தங்கலாமெண்டு மனப்பூர்வமாய் சொன்னா.

சண்டையாலை இஞ்சை நிலமை மோசமடைந்தது. உன்னைக் கணாவுக்கு எடுக்கும்படி மூண்டாவது அண்ணனுக்கு நான் நெருக்குதல் குடுத்தன். அவன் சரியாய் கஷ்டப்பட்டு உன்னை எடுத்தான். எனக்கு மனாமிமதி. எனக்கு கந்தரோடையில் ஒரு நெருங்கிய சினேகிதன் இருக்கிறான். அவனுடைய மகன் கணாவிலை இருக்கிறான். ஏன்றை சினேகிதனேடை கதைத்து உன்னை அவன்ர மகனுக்கு கட்டி வைக்க ஏற்பாடு செய்தன். உனக்கு இப்ப மூண்டு பிள்ளையன். எட்டு வரியங்களுக்குப் பிறகு நீ இங்கை வந்தாய். இரண்டு கிழமைக்கு முந்தி வந்து என்றை வீட்டுக்கு வராமல் உன்ற அக்காவின்றை வீட்டிலை தங்கியிருக்கின்றாய். ஒரு நாளாவது நீ எங்கட வீட்டை எட்டிக் கூடப் பாக்கேல்லை.

நீ இங்கை வந்து அடுத்த நாளே வீட்டுக்கு வெள்ளையடிக்க வேணுமெண்டு எங்களை வீட்டிலையிருந்து உன்றை அக்காவின்றை புரிசன் மூலம் வெளியேத்திப்போட்டாய்.

என்றை வீட்டுச் சாமாங்களின்றை அரைவாசி என்றை மூத்த மகளின்றை வீட்டிலை கிடக்கு. என்ற மனுசியும் நாலு பிள்ளையானும் மூத்த மகளோடை இருக்கின்ன. அங்கை சரியான இடநெருக்கடி. மிச்ச வீட்டுச் சாமான்கள் இஞ்சை தலைவாசலுக்கை போட்டிருக்கிறன். நானும் இந்தக் கொட்டிலுக்கை ஒரு பக்கத்திலை கிடக்கிறன். இஞ்சை சரியான காத்தும் குளிரும். ஏத்தனை நாளைக்கெண்டு நாங்கள் அவலப்படுகிறது?

“இப்ப வீட்டுக்கு வெள்ளை அடிச்ச முடிஞ்சது. வீட்டுத்திறப்பைத் தாவன்”.

“நான் வீட்டுத் திறப்பைத் தரமாட்டன்”.

“ஏன்?”.

திடுக்கிட்டு அவன் தங்கையைக் கேட்கின்றான்.

“நான் என்றை வீட்டை விக்கப்போறன்.”

செல்லம்மா கூறுகின்றாள்.

“அப்ப நானும் என்ற பெண்சாதி பிள்ளையஞும் நடுத்தருவிலை நிற்கிறதா? ”.

அதிர்ச்சியற்றவனாய் சகோதரியைக் கேட்கின்றான்.

“அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படப்போற்றில்லை என்ற வீட்டை நான் விற்கிறது விற்கிறதுதான்”.

எதுவித சலனுமுமின்றி அவள் உறுதியாகக் கூறுகின்றாள்.

இவ்வளவு நேரமும் எல்லாவற்றையும் பொறுமையாய்க் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற கள்ளுச் சீவிற தில்லை குறுக்கிடுகின்றான்.

“தம்பி முத்தையா. நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதை. நான் இருக்கிறன்”. தில்லையை வியப்புடன் பாக்கின்றான் முத்தையன்.

“என்னாலும் சகோதர பாசமே இல்லாத இந்த நன்றிகெட்ட சென்மத் திட்டை நீ யாசகம் செய்யாதை. உனக்கு நான் வீடு தாறன்.” ஆவேசமாய்க் கூறுகின்றான் தில்லை.

நீங்கள் என்ன நினைச்சாலும் நினையுங்கோ. உங்கடை அப்பர் எனக்கு எவ்வளவேவா உதவி செய்திருக்கிறார். ஏழேழு சென்மங்கள் எடுத்தாலும் அதை என்னால் மறக்கேலாது.”

முத்தையன் தில்லையை திகைத்துப் போய்ப் பாக்கின்றான்.

“ தம்பி எங்களினர் குடியிருப்புக்குப் பக்கத்திலை தம்பிமுத்தற்றை வீடு கிடக்குது அது உனக்குத் தெரியும்தானே?”

“ ஓமோம் தெரியும். அதுக்கிப்பென்ன?”

“செல்லடியிலை அவற்றை மனுசி செத்துப்போச்சுது. விரக்தியிலை அவர் தன்னுடையை இரண்டு பிள்ளையேயாடை கண்டாவுக்கப் போட்டார். அவற்றை அந்த வீடு இப்ப என்ற பொறுப்பிலை கிடக்கு.

இப்பவே நீ என்னோடை வா.

அந்த வீட்டுத் திறப்பை நான் உனக்குத் தாறன்”.

அஸ்தமனத்தில் ஜனனம்

இரு தொடர்மாடி வீடுகள் எதிரே
திராய்.

நடுவில் மலைப்பாம்பாய் ஒரு
சாலை.

இரு மாடி வீடுகளில் ஒன்று
பழையது.

பழைய மாடிவீட்டின் ஒரு அறையில்
அவள் படுத்திருக்கின்றாள் படுத்த
படுக்கையாய்.

புதிய மாடிவீட்டிற்கு ஒரு குடும்பம்
குடியேறுகின்றது. அது வசதியான
குடும்பம் அதில் ஜந்து
உறுப்பினர்கள். தகப்பன், தாய்,
இரண்டு பெண்களும் ஒரு
ஆணுமாய் பிள்ளைகள்.

ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில்
பொறியிய ஸாளராய் பணியாற்று
கின்றாள் மகன்.

அவனது அறைக்கு எதிராய் அவனது அறை.

தன் அறை யன்னல் பக்கமாய் அவன் நிற்கின்றான். தனது அறை யன்னல் பக்கமாய் அவன் நிற்கின்றான்.

அவர்கள் இருவரது விழிகளும் அகஸ்மத்தாகச் சந்திக்கின்றன. இருவரது விழிகளும் முட்டி மோதுகின்றன.

இச்சந்திப்பு தொடர்கிறது. அவனுடைய விழிகளில் சோகம் தாபம். அவனுடைய விழிகளில் வேட்கை.

அவனுடைய வீட்டில் மூன்று அறைகள். ஒரு அறையில் அவனும் தாயாரும். மற்றைய இரு அறைகளும் வாடகைக்கு விடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வாடகைப் பணத்தில் தான் அவர்களது குடும்பம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

அவனது தந்தை சித்த வைத்தியர். சுமாரான வருமானம். அவருக்கு பத்துப் பரப்பு தோட்டநிலம். பயிர்ச் செய்கையில் கணிசமான வருவாய் கிடைக்கின்றது. தளப்பமில்லாமல் அவர்களது குடும்பம் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இராணுவம் அவரது தோட்டநிலத்தை பாதுகாப்புக் காரணம் காட்டி அபகரிக்கின்றது.

அவன் பல்கலைக் கழகத்தில் இறுதி ஆண்டில் விஞ்ஞான பட்டதாரிப் படிப்பு. தந்தை விடுதலைப் போராட்ட ஆதரவாளன். அவர்களது வீடு செல்வீச்சில் தகர்க்கப்படுகிறது. இராணுவம் அப்பிரதேசத்திலுள்ள மக்களை பலாத்காரமாக வெளியேற்றுகிறது.

சித்தவைத்தியரின் குடும்பம் இடம்பெயருகின்றது. நல்லுாரிலுள்ள தூரத்து உறவினர் வீட்டில் தஞ்சமடைகின்றது.

தொண்ணுாற்று நாலாம் ஆண்டில் குடாநாட்டு மக்கள் பலாத்காரமாக வெளியேற்றப்படுகின்றனர்.

கொழும்பில், வெள்ளவத்தையில் ஒரு பழைய தொடர்மாடியில் மூன்று அறைகளைக் கொண்ட ஒரு வீட்டை குறைந்த வாடகைக்கு எடுத்து

வாழ்கின்றனர். சேமிப்புப் பணத்தில் குடும்ப வாழ்கை நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அவளது பட்டதாரிப் படிப்பு நிறுத்தப்படுகிறது. அவள் சிறுவர்களுக்கு பாடம் சொல்லிக்கொடுத்து சிறிது வருவாய் கிடைக்கின்றது. அவளது தந்தை திடீரெனக் காணாமல் போகின்றார். அவனும் தாயாரும் அவரைத்தேடி அலைகின்றனர். பலன் கிடைக்கவில்லை.காணாமல் போனவர் போனவர்தான்.

அவனுக்கு சோர்வு, களைப்பு இயங்கமுடியாத நிலை. அரசாங்க வைத்தியசாலைக்கு செல்கின்றாள். வாட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சை பெறுகின்றாள். இதயத்தில் துவாரமிருப்பதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்டு சிகிச்சை நடைபெறுகின்றது. சிகிச்சை அளிக்கும் டாக்டர் ஒரு தமிழ் இளைஞர். ஒரு தனியார் வைத்தியசாலையில் ஒரு நவீன வைத்தியக் கருவி வைத்திருக்கிறார்கள். அதனமூலம் இதய அறுவைச் சிகிச்சை செய்து நோயைக் குணப்படுத்தமுடியும் என டாக்டர் சொல்லுகின்றார். போதிய பணவசதி இன்மையால் அவளால் தனியார் மருத்துவமனைக்குச் செல்ல முடியவில்லை.

அவள் அரச வைத்தியசாலை வாட்டிலிருந்து வெளியேறி, வீட்டிலிருந்து இடைக்கிடை சிகிச்சைக்காக அரச வைத்தியசாலைக்கே செல்கிறாள். அவளால் முன்னரைப்போல செயற்பட முடியவில்லை. இக்காலகட்டத்தில் தான் அவனுடைய குடும்பம், அவனுடைய மாடி வீட்டிற்கு எதிரேயுள்ள புதிய மாடி வீட்டில் குடியேறுகிறது.

அவனுடைய அறை அவனது அறைக்கு எதிரும் புதிருமாய் அமைந்துள்ளது. அவன் அங்கு குடியேறி அடுத்தநாள் மாலை தனது அறையின் யண்ணலோரம் நிற்கின்றான்.

சாலைக்கு எதிரேயுள்ள அறையில் அவள் நிற்கின்றாள். அவர்கள் இருவரது விழிகளும் எதிர்பாராமலே சந்திக்கின்றன. அவர்களது விழிகளில் வியப்பு புத்தொளி.

காலையும் மாலையும் அவர்கள் இருவரது விழிகளும் சந்திப்பு. நாட்கணக்காய் மாதக்கணக்காய் அவர்களது விழிகளின் சங்கமிப்பு. எதிரும்புதிருமாய் அவர்கள் இருவரும் யண்ணலண்டை தொடர்ந்து நின்று ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதை அவனுடைய தாய் அவதானித்து வருகின்றாள்.

“நே அந்தப் பிள்ளையை விரும்புகின்றாயா?”

எதிர்பாராத விதமாய் அவனுடைய தாய் அவனைக் கேட்கின்றாள்.

திகைப்புற்ற அவன் இல்லை என்று சமாளிக்கின்றான். அவனுடைய கண்களைப் பாத்ததும் தாயார் அவனது மனதிலுள்ளதைப் புரிந்து கொண்டுவிட்டாள்.

“மகனே சொல்லு நான் உன்னை வற்புறுத்தவில்லை. நே விரும்பினால் சொல்லு.”

வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை ஆம் என்ற தலையசைக்கின்றான்.

இரு யன்னல்கள் ஊடாக விழிகளின் சந்திப்பு தொடர்கிறது. மகனுடைய மனதிலுள்ள விருப்பை அறிந்த தாய் தன் கணவரினதும், இரு பெண்பிள்ளைகளினதும் சம்மதத்தை கடும் பிரயத்தனத்தின்மூலம் பெற்றுக்கொள்கின்றாள்.

பெண்ணுடைய விருப்பத்தையும், தாயினுடைய விருப்பத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளும் முயற்சியில் இறங்குகின்றாள். முதலில் தாயைச் சந்திக்கின்றாள். சீதனபாதனத்திற்கு எங்களுக்கு வசதியில்லை என்று இந்த முயற்சியை தட்டிக்கழிக்க முயல்கின்றாள் பேண்ணின் தாயார்.

“நாங்கள் சீதனபாதனத்தை எள்ளளவும் எதிர்பாக்கவில்லை உங்கள் மகனைத் தந்தால் போதும்”. ஏன்று அடித்துக் கூறுகின்றார் அவனுடைய தாயார்.

பெண்ணுடைய தாயார் தயக்கத்துடன் தனது இணக்கத்தை தெரிவிக்கின்றார். பெண்ணைச் சந்திக்கின்றார் பையனுடைய தாயார்.

அவருடைய வாழ்க்கையை நான் பாழாக்கக்கூடாது. நெடுங்காலம் நான் வாழப்போவதில்லை. அவர் நல்லவர் என்று அவரது விழிகளே சொல்லுகின்றன. அவர் திருமணம் செய்து பிள்ளைகுட்டிகளுடன் நன்றாக வாழவேண்டும். நான் நோயாளி நிரந்தர நோயாளி. அவருக்கப் பொருத்தமற்றவன்?

“சொல்லுங்கள் அம்மா எதற்காக வந்தீர்கள்?” அவனுடைய தாயாரைக் கணிவாய்க் கேட்கின்றாள்.

“திருமணம் சம்பந்தமாகப் பேச வந்திருக்கிறேன்”.

“யாருடைய திருமணம்?”. ஒன்றும் தெரியாதவள் போல அவள் கேட்கின்றாள்.

“என் மகன் உன்னை விரும்புகின்றான்”.

“அதற்கு நான் என்ன செய்யவேணும்?”

“நீ அவனைக் கலியானம் செய்வாயா?”.

தயங்கித் தயங்கி அவனது தாயார் கேட்கின்றார்.

“அதெப்படி அம்மா முடியும்? நான் அவரை விரும்பவில்லையே?”.

மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு கூறுகின்றாள்.

“அவன் உன்னை மனமார விரும்புகிறான்”

“அதற்கு நான் என்ன செய்ய?”

“அவன் உன்னை மனப்பூர்வமாக நேசிக்கிறான். உன்னைத்தான் கல்யாணம் கட்டுவேன் என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுறான். நீ கொஞ்சம் யோசிச்சு பதில் சொல்லு பின்னளோ”.

“அம்மா நான் கல்யாணமே செய்யிறேல்லை என்டு எப்பவோ முடிவெடுத்திட்டன். தயவு செய்து என்னைக் கட்டாயப்படுத்தாதையுங்கோ”. திட்டவட்டமாகக் கூறுகின்றாள்.

வேறுவழியின்றி அவனுடைய அம்மா விரக்தியுடன் அவ்விடத்தைவிட்டு அகல்கின்றாள்.

திரும்பிவந்த அவனது தாயாரின் முகத்தைப் பார்த்ததும் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை அவனால் ஊகிக்கமுடிந்தது. இவ்விடயத்தைப்பற்றிப் பேசி மேலும் தனது தயாரை துங்பப்படுத்த அவன் விரும்பவில்லை. அவனால் ஆறாத்துயாலில் வேதனைப்படத்தான் முடிந்தது.

‘அவள் ஏன் என்னைக் கல்யாணம் கட்ட மறுக்கின்றாள்? ஒருவேளை அவள் என்னைக் காதலிக் கலையோ? அப்படியானால் அவள் ஏன் தினமும் தாபத்துடன் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறாள்?’. எதுவுமே புரியாதவனாய் அவன் தவித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

எது எப்படி இருப்பினும் அவர்களது விழிகள் தொடர்ந்தும் துயர் கலந்த மோகிப்புடன் சங்கமித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன. அவர்களின் விழிகளின் சங்கமம் நித்தியமாகிவிட்டது.

மூன்று ஆண்டுகளின் பின் அவனது பெற்றோரின் நிரப்பந்தத்தினால் அவன் வேறொரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள சம்மதிக்கின்றான். அவன் கல்யாணம் நிச்சயமாகிவிட்டதென்று அவனது இதயம் சாந்திகொள்கிறது. ஆனால் அவர்களின் விழிகளின் சந்திப்பு தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது.

அவனது உடல்நிலை மோசமடைந்துகொண்டேயிருக்கிறது.

அவனது திருமணம் முடிந்து கல்யாண ஊர்வலம் அவனுடைய வீட்டைநோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது. கலியாண ஊர்வலத்திலிருந்து எழுந்து வந்த நாதஸ்வர கானம் அவனது செவிகளில் பாய்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது.

ஹர்வலம் அவனது வீட்டை நெருங்குகிறது. கல்யாண ஊர்வலத்தைப் பார்க்க அவனது விழிகள் தூடிக்கின்றன. படுக்கையிலிருந்து எழும்ப அவள் முயற்சிக்கிறாள். ஆனால் அவனது உடலில் தெழுப்பில்லை.

ஹர்வலத்தில் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் வந்துகொண்டிருக்கின்ற அவனது தலை அவனையறியாமலே நிமிர்கின்றது அவனது விழிகளைத் தரிசிக்க. அவள் எழுந்து நிற்க முயல்கின்றாள். இயலவில்லை . கட்டிலில் சாய்கின்றாள்.

கல்யாண ஊர்வல நாதஸ்வர இசை அவனது செவிகளை நிறைக்கின்றது. அவனது விழிகளைச் சந்திக்க அவனது விழிகள் அங்கலாய்க்கின்றன. அவ்விழிகள் நிரந்தரமாகவே நிலைகுத்தி நிற்கின்றன.

நாய் வால்

சந்தை கூடிவிட்டது.

வியாபாரம் விறுவிறுப்பாய் நடந்து
கொண்டிருக்கிறது.

நான் சந்தைக்கு வர நேரம் போச்க.
அவசர அவசரமாய் தலையிலிருந்த
சமையை இரக்குகின்றேன்.

தாய் தன்குழந்தையை
தடுக்குப்பாயில் பக்குவுமாய்
வளர்த்துவது போல் விரித்திருந்த
சாக்கில் பயற்றங்காய்ப் பிடிகளை
சீராக அடுக்கி வைக்கின்றேன்.

ஒன்றரை முழுத்துக்குமேல் நீளமாய்
பயற்றங்காய்கள்.

செயற்கை உரம் பாவிக்காமல்
இயற்கைப்பசளையில் விளைந்த
பயற்றங் காய்கள். குரங்குவால்
இனம்.

தலையில் கட்டியிருந்த துவாய்த்
துண் டைக் கழற்றி முகத்து
வியர்வையைத் துடைக்கின்றேன்.

ஆனால் என்றை மனம்தான் ஆறுதல் அடையவில்லை.

முதல்நாள் இரவு அப்புவுக்கும் எனக்கும் இடையில் கடுமையான வாக்குவாதம். என்றை வேலை சம்பந்தமாகத்தான் சர்ச்சை.

நான் சரியான முறையில் வேலை தேடாமல் பொறுப்பில்லாமல் திரியிறநெண்டு அவர் என்னை படு மோசமாய் திட்டினார்.

நானும் எனது நிலைப்பாட்டைத் தெளிவாய் சொன்னன். அவர் அதைச் சரியாய் புரிந்துகொள்ளேல்லை. பொறுக்கமுடியாத கட்டத்திலை வாய்தவறி கடுமையான வார்த்தைகளை விடவேண்டி வந்திட்டுது. நிலைமை கட்டுமீறிச்செல்வதை அவதானிச்ச ஆச்சி தலையிட்டு என்னைக் கண்டிச்சு எங்களை சமாதானப் படுத்தினா.

அப்புவை நான் கடுமையான வார்த்தைகளால் எதிர்த்துப்பேசினதை நினைச்சுப்பார்க்க என்றை மனசு சரியாய் வருத்தப்படுகிறது. இரவு முழுவதும் பெரும் மனவேதனையோடு புரண்டு, புரண்டு படுத்தன். நித்திரை வந்தால்தானே?.

விடியப்புறமாய் என்னையறியாமல் கண்ணயர்ந்தன். கொஞ்ச நேரத்திலை திடுக்கிட்டு விடிஞ்சதும் விடியாததுமாய் நான் நாயோட்டத்திலை தோட்டத்துக்குப் போறன்.

நல்லா விடிஞ்சு போச்சு. அவசர அவசரமாய் பயற்றுங்காய்களை ஆஞ்சு புடியளாய்க் கட்டிறன்.

நல்லாய் நேரம் போட்டுது. ஒட்டமும் நடையுமாய் தலையில் சுமையுடன். கந்தையை வந்தடைஞ்சன்.

சந்தையில் வியாபாரம் விறுவிறுப்பாய் நடக்குது. எனக்கு முன்னால் விரித்திருந்த சாக்கில் பயிற்றங்காய்ப் பிடிகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சப்பாத்துக்காலோன்று பயிற்றங்காய்ப் பிடியை ஒரு பக்கமாய்த் தள்ளுகிறது.

“இது என்ன விலை?”. அதிகாரத்தொனியில் ஒரு குரல்.

அவன் கண்ணத்தில் ஒரு அடி. அவனுடைய கழுத்துப்பட்டியைப் பிடித்து அவன் முஞ்சியில் குத்த, அவனை வெறித்துப்பார்த்தபடியே கைங்கு கின்றேன்.

இவன்?

நான்கு வருடங்களாய் என்னுடன் படித்த, எங்களுடன் ஓன்றாயிருந்த முப்பத்தைந்து இலங்கை மாணவர்களில் இவனும் ஒருவன்.

எங்கள் கல்லூரி விடுதியில் எண்பத்தைந்து மாணவர்கள். வங்காளி, பிகாரி, ஓடசா, மலையாளி மற்றும் இலங்கை மாணவர்கள். இலங்கை மாணவர்களில் மூவர் மச்சம் மாமிசம் சாப்பிடுவதில்லை. மரக்கறி மட்டும்தான் சாப்பிடுவோம். விடுதி வாடன் அதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

நாங்கள் மூவரும் ஓன்றாய் ஒருபுறமாய்ப் பிருந்து சாப்பிடுவோம். எங்களுக்கு புறம்பான பீங்கான் கோப்பை கிளாஸ்.

செல்வா அல்லது ராசன் என்று கூப்பிட்டால் அவனுக்குப் பிடிக்காது.

“என்றை பெற்றார் செல்வராசா என்றுதான் பெயர் வச்சவை. அரைகுறையாய் என்ற பெயர் சொல்லிக்கூப்பிடுவது எனக்குப்பிடிக்காது”. என்று அவன் சொல்லுவான்

ஆனந்தபாபு புவனேகபாபு செல்வராசா முதலியார் என்று நாங்கள் அவனைக்காறி கேலி பண்ணுவோம். இதில் எமக்கிடையில் பெரும் பிரச்சனையுள்ளது. இப்பிரச்சனையைத் தீர்க்கும் வகையில் அவன் எங்களுக்கு இளையவனாக இருந்தாலும் “பெரியன்னர்” என்று அழைப்பதற்காக ஒரு ஆலோசனையை நாங்கள் முன்வைத்தோம். மகிழ்ச்சியுடன் அவன் ஒப்புக்கொண்டான்.

பெரியன்னர் எங்களுடன் சேர்வதில்லை. காரணம் நாங்கள் சாதாரண கீழ் மத்தியதர குடும்பங்களை சார்ந்தவர்கள். உயர் சாதிகளைச் சேர்ந்த மேட்டுக்குடி குடும்பங்களைச் சோர்ந்த பணக்கார மாணவர்களுடன்தான் அவன் நெருங்கிய நட்பு ‘பேத்தே’ பாட்டிகள், பிக்னிக்குகள் ஆங்கிலப்பாங்களுக்கு அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து செல்வார்கள். எப்பொழுதும் நாங்கள்

இடம் என்றால் அவர்கள் வலம்தான். இருதரப்பினருக்குமிடையில் அடிக்கடி மோதல்கள்.

விடுதி வாடனுக்கு இலங்கையிலிருந்து சென்ற வசதி படைத்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்த சில மாணவர்களால் எப்பொழுதும் தலையிடி. அவர்களில் அநேகர் முதலாம் தவணை விடுமுறைக்குச் சென்று திரும்பி வருகின்றனர். செல்வராசாவும் ஊர்சென்று திரும்பி வருகின்றார்.

ஊருக்குச் செல்வதற்குமுன் செல்வராசா சண்முகத்துடன் நெருங்கிய உறவு வைத்திருந்தார். திரும்பி வந்த அவர் சண்முகத்தை ஒதுக்கி வைக்கின்றார். காரணம் சண்முகம் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று யாரோ செல்வராசனுக்கு கூறிவிட்டனர்.

விடுதிக்குத் திரும்பிவந்த மறுநாள் செல்வசராசா சிற்றம்பலத்துடன் பறக்குப் பசாருக்குச் சென்று புதிய சாப்பாட்டுத் தட்டுக்கள் இரண்டு, தண்ணீர் குடிக்கும் கிளாஸ்கள் இரண்டு வாங்கி வருகின்றார். தங்கள் இருவருக்கும் வேறாக சாப்பாட்டுத் தட்டுக்களையும் தண்ணீர்க் கிளாஸ்களையும் வைக்கும்படி சாப்பாடு பரிமாறும் சமையல்காரர் ஒருவரிடம் கூறிவைத்தனர். எல்லா சாப்பாட்டுத் தட்டுக்களிலும் உணவு பரிமாறிய பின்னர்தான் சாப்பாட்டு மண்டபக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டு மணி அடிப்பார்கள். அதன் பின்னர்தான் நாம் உள்ளே சென்று உணவு வருந்துவோம்.

அன்று மணி அடித்தும் நானும் நண்பன் ராசதுரையும் சென்று புதிய சாப்பாட்டுத் தட்டுக்களிலுள்ள சோற்றை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறும். உள்ளே செல்வராசாவும் நண்பனும் வந்தபொழுது மண்டபத்திலிருந்த அனைவரும் ‘கூ’ வைக்கின்றனர். அவமானத்துடன் திரும்பிச்சென்ற செல்வராசாவும் நண்பனும் விடுதி வாடனிடம் முறையிடுகின்றனர்.

இந்தியாவின் சாதிப் பாகுபாட்டிற்கு எதிரான சட்டம் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் நடைமுறையில் உள்ளதால் தான் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று விடுதி வாடன் கைவிரித்துவிட்டார்.

பல வருடங்களிற்கு முன்னர் பெரியண்ணரின் தகப்பன் பதுளையில் ஒரு சுருட்டுக்கடையைத் தொடங்கினார். இப்பொழுது அக்கடை லலிதா புடைவை மாளிகையாகவும், செல்வா பலசரக்குக் களஞ்சியமாகவும் மாறிவிட்டது. இப்பொழுது செல்வாவின் தந்தை பதுளையிலுள்ள பெரும் பிரபலமான

நான்கு வர்த்தகர்களில் ஒருவர். எப்பிடி பெரும் செல்வாக்குடையவராகினார் என நாங்கள் செல்வராசாவைக் கேட்டோம்.

தோட்டக்காட்டாங்களின்ற தலையில் மிளகாய் அரைத்துத்தான் தன் தகப்பனார் பெரும் புள்ளியாக மாறினார் என்று பெரியண்ணர் பெருமையாகக் கூறினார்.

உதாரணத்திற்கு ஒரு தொழிலாளி ஒரு துவாய்த்துண்டை வாங்கினால் மாதமுடிவில் கணக்குப் பார்க்கும் பொழுது இரண்டு துண்டுகள் என்று கொப்பியில் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

“நான் ஒரு துவாய்த்துண்டுதானே வாங்கினானான் இப்ப இரண்டெண்டு எழுதிக்கிடக்கு” என்று அந்த தோட்டத்தொழிலாளி கேட்டால் “ எட மடையா துவாயொண்டு ரவல் ஒண்டா” என்று அவர் அவனை மடக்கிவிடுவார்.

சம்பள நாளன்று அந்த தொழிலாளி வீட்டிற்குச் சென்றால் அவன் வீட்டிலில்லை காரணம் அவன் சம்பளத்தை எடுத்துக்கொண்டு தேயிலைக் காட்டினார் மறைந்துவிடுவான்.

“பணத்தை வையாட அல்லது பாயை விரியடி” என்று கூறி தங்கள் உடற்பசியைத் தீர்ப்பார்கள் சில வியாபாரிகள் என்று பெருமையுடன் கூறுவான் செல்வராசா.

பரீட்சை நெருங்கியதும் நாங்கள் இரவிரவாகப் படிப்போம். அண்ணர் சாப்பாட்டிற்குப் பின்னர் பாலைக் காய்ச்சிக் குடித்துவிட்டு ‘லைற்றையும் ‘அணைக்காமல் நுளம்பு வலையைப் போட்டுவிட்டு நன்றாகத் தூங்குவார். ஒருநாள் அவர் நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு பட்டாசு வெடியைக் கொழுத்தி அவரின் அறைக்குள் போட்டோம். அது பயங்கரமாக வெடித்ததும் திடுக்குற்று எழுந்த அவர் அலறியபடியே வெளியே ஓடி வந்தார். அன்றிலிருந்து அவரும் எழுந்தன் சேர்ந்து கூட்டுப்படிப்பிலீடுபட்டோம்.

“பெரியண்ணை உனக்கு என்ன நல்லாய்ப் பிடிக்கும்” என்று நாங்கள் அவரைக் கேட்டோம்.

“நல்லாய் சாப்பிடவேணும், நல்லாய் தூங்க வேணும், நல்லாய் கக்கூசக்குப் போகவேணும். இதுதான் எனக்குப் பிடிக்கும்”. என்று கூறினார்.

“உனக்குப்பிடிக்காதது எது” என்று கேட்டோம்.

“எனக்கு எள்ளளவும் பிடிக்காதவை காதல், குழந்தைப்பிள்ளை, சங்கீதம்” என்று கூறினார்.

நாங்கள் அதிர்ந்து போனோம்.

நாடுதிரும்பி சிறிது காலத்தின் பின்னர் அவருக்கு கல்யாணம் நடந்தது. எங்களை திருமணத்திற்கு அழைத்திருந்தார். திருமணத்திற்கு அடுத்தநாள் நாங்கள் மூன்று நான்குபேர் சென்றிருந்தோம். கணவனும் மனைவியும் கல்யாண மணவறைக்கு முன் உட்கார்ந்து இருந்தனர்.

“அண்ணை உங்களுடைய கல்யாணம் எப்பிடி ஏற்பாடாச்சு?” என்று நான் அவரைக்கேட்டேன்.

“நாங்கள் இரண்டுபேரும் ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறம். அவ என்னை விரும்பினா, நானும் அவவை விரும்பினேன். கல்யாணம் முடிஞ்சுது”. ஏன்று கூறினார்.

“பெரியன்னை உனக்கு காதலும் குழந்தைப்பிள்ளையும் பிடிக்காதே. அப்பெண் செய்யப்போறியள்?” நான் கிண்டலாய்க் கேட்டேன்.

“உனக்கெப்பொழுதும் கேலியும் கிண்டலும்தான்” என்று சிறு வெட்கத்துடன் கூறி மழுப்பினார்.

லட்சாதிபதி அண்ணன் ஜூந்து லட்ச ரூபாவை சீதண்மாகக் கொடுத்து ஒரு சங்கக்கடை மனைச்சருக்கு தன் ஒரேஒரு சகோதரியை கட்டி வைத்தார். அவருக்கு ஒரே தம்பி.

தம்பி ஒரு தமிழ் ஆசிரியர்.

தனது சகோதரியையும், தம்பியையும் ஏமாற்றி பதுளையிலுள்ள இரண்டு கடைகளையும் ஊரிலுள்ள வீடுவளவையும் தோட்ட நிலங்களையும் தன் சொந்தப்பெயருக்கு எழுதி வைத்தார்.

பரீட்சை முடிந்து நாங்கள் எல்லோரும் நாடுதிரும்பி ஒருமாதத்தின் பின்னர். பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகின. சில நண்பர்கள் உடனடியாக பரீட்சைப் பெறுபேறுகளை தந்திகள் மூலம் எங்களுக்கு அனுப்பிவைத்தனர்.

எங்கள் தோழர் அனிச்சி நாய் சௌத்திரியும், இராமகிருஷ்ணனும் அவசரத் தந்தி மூலம் எனது பரீட்சைப் பெறுபேற்றை அனுப்பி வைத்தனர். தோழிகள் ரேணுகா மற்றும் இந்திரா ஆகியோரும் எனக்கு வாழ்த்துக்களை அனுப்பிவைத்தனர்.

மதிப்பிழ்குரிய மெய்யியல் பேராசிரியர் நிமால் கோவூம், பொருளியல் பேராசிரியர் நாய் சௌத்திரியும் எனக்கு வாழ்த்துக்கடிதங்கள் அனுப்பி வைத்தனர்.

பரீட்சைப் பெறுபேறு வெளியாகி ஒருமாதமாகியும் பெரியண்ணருக்குப் பரீட்சைப் பெறுபேறு பற்றி ஒருவித தகவலும் கிடைக்கவில்லை.

தான் பரீட்சையில் தேறவில்லை என்ற முடிவிழ்கு வந்துவிட்டார். இறுதியில் அநேக நாட்களின் பின்னர் மெய்யியல் பேராசிரியர் அனுப்பியிருந்த தபாலட்டை மூலம் பெரியண்ணர் பரீட்சையில் தேறியுள்ளார் என்ற தகவல் அவருக்கத் தெரிய வந்தது.

பரீட்சைப் பெறுபேறு வெளியாகி பெரியண்ணர் ‘ஜந்து சிறீ’ ஆசிரியரானார். ஜயாயிரம் ரூபா லஞ்சம் இந்த ஆசிரியர் பதவியைப் பெற்றுத் தந்துள்ளது. மூன்று வருடங்களாகியும் எமக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. பெரியண்ணர் ஆசிரியர் தொழிலை மூன்று மாதங்களில் பெற்றுள்ளதுடன், அவருடைய பிரதேசத்திலுள்ள பிரபலமான சண்டியெடுத்த வெள்ளாளர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த புறக்கராசியார் குமாரவேலுவின் ஏகபுத்திரி செல்வராணியையும் கைப்பிடித்தார். அத்துடன் அவருக்கு புதிய மோட்டார் வாகனத்தையும் பெண்ணின் தந்தை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார்.

செல்வராசா ஆசிரியர் பாடசாலை நேரத்தில் தனது மனைவி சகிதம் காய்கறி வாங்குவதற்கு சந்தைக்கு வந்துள்ளார்.

“பயிற்றங்காய் என்ன விலை” என்று சப்பாத்துக்காலால் ஒருபிடியைத் தள்ளியபடியே ஒருவன் கேட்கின்றான்.

என்முன்னால் கோட்குட்டுடன் நிற்கின்றவனுடைய கழுத்துப்பட்டியை - ரை - இறுகப்பிடித்து செல்வராசனுடைய முஞ்சியில் குத்துவதற்கு கையை ஓங்குகின்றேன்.

இந்திரா

சத்தியாக்கிரகம் தொடங்கி
பதினெட்டு நாட்கள்.

சத்தியாக்கிரகிகள் கலக்டர்
அலுவல கத்தின் முன் இரா
பகலாய் தொடர்ந்து போராட்டம்
நடத்திக் கொண்டிருக் கின்றனர்.

கலக்டர் எதுவித நடவடிக்கையும்
எடுத்தாகத் தெரியவில்லை.

உற்றார் உறவுகள் உடைமைகள்,
தொழில்கள் சகலத்தையும் இழந்து
உயிர் தப்பினால் போதுமென்று
பல்லாயிரக்கணக்கான
வங்காளிகள் கிழக்குப்
பாகிஸ்தானிலிருந்து அகதி களாக
மேற்கு வங்காளத் திற்குள்
தஞ்சமடைந்துள்ளனர்.

தஞ்சமடைந்துள்ள மக்களை ஆத
ரித்து, அனுசரணை வழங்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு, கடமை. ஆனால் மேற்கு வங்க அரசு

பார்த்தும் பாராமல் இருக்கிறது. வெகுஜன அமைப்புக்கள் தஞ்சமடைந்த தங்கள் உறவுகளை அணைத்து உதவ முன்வந்துள்ளன. மேற்குவாங்க ஹூகிளி மாவட்டத்தில் சரம்பூர் என்ற இடத்திலுள்ள ஒரு பாடசாலையில் அகதிகளுக்கான ஒரு முகாம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சரம்பூர் அகதிமுகாமில் ஆயிரத்து முன்னாறு மக்கள் தற்காலிகமாகத் தங்க வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இந்திய மாணவர் சங்க சம்மேளனம் இந்த முகாமை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளது.

கல்கத்தாவில் பல்வேறு இடங்களில் பல அகதி முகாம்கள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

தொழிற் சங்கங்கள், மாதர் அமைப்புகள், வாலிப் மாணவ அமைப்புகள் அகதி முகாம்களை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளன.

சரம்பூர் அகதிமுகாமை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு இந்திராவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திரா சரம்பூர் மாணவ சங்க சம்மேளனத்தின் செயலாளர்.

சரம்பூர் அகதிமுகாமிலுள்ள மக்களுக்கு தேவையான உணவு, உடை, மருந்துவகை போன்றவற்றை இந்திராவின் தலைமையிலுள்ள குழு பொதுமக்களிடமிருந்து சேகரித்து, விநியோகித்து வருகின்றது.

இந்திரா சரம்பூர் கல்லூரிக் கலைப்பட்டதாரிப் படிப்பின் முன்னாம் ஆண்டு மாணவி. போர்க்குணம்பிக்க இந்திரா பல போராட்டங்களை நடத்தி கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பல உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்துள்ளாள்.

இந்திரா இந்திய மக்கள் கலாச்சார மன்றத்தின் ஹூகிளி மாவட்ட கிளைத்தலைவி. புரட்சிப் பாடல்களை உணர்ச்சி வேகத்துடன் பாடு மக்கள் அபிமானத்தைப் பெற்றுள்ளவர் இந்திரா.

ஹூகிளி மாவட்ட கலக்டர் ராஸ்பிஹூரி போசின் தங்கை இந்திரா. அவளது குடும்பத்தில் அண்ணன் போஸ், அவளது தாயார் சுமித்திரா மூவர் மட்டும்தான். ஹூகிளி நதியின் சரம்பூர் இறங்குதுறையின் அருகில்தான் இந்திராவின் வீடு.

தினசரி காலை தனது வீட்டு மேல்மாடிச் சாளரத்தில் நின்று கிழக்கிலிருந்து மேற்குப்பக்கமாய் வருகின்ற எமது படகை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நிற்பாள் இந்திரா. ஒன்பது மணியளவில் எமது படகு கரை தட்டியதும் இந்திரா ஓடோடி வருவாள். எம்முடன் அவள் இணைந்து நாம் எல்லோரும் கல்லுரிக்குச் செல்வோம். மாலையில் படகு இறங்குதுறைக்கு வந்து எம்மை வழியனுப்பிவிட்டுத்தான் அவள் தன் வீட்டிற்குச் செல்வாள்.

ஆகத்திகள் தாங்கள் தங்குவதற்கு ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் சிறுதுண்டு நிலம் கேட்டு கலக்ட்ரிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தனார். கலக்டர் அகதிகளுக்கு நிலம் வழங்க எதுவித நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் காலம் கடத்தி வருகின்றார்.

ஹூகிளி மாவட்ட செயலாளர் இந்திராவும் அகதிகள் முகாமின் நிர்வாகிகள் இருவரும் கலக்டரை சந்திக்கின்றனர். மூவரும் நிலம் கேட்டு பேச்சுவார்த்தை நடத்துகின்றனர். ஹூகிளி நதிக்கரையில் சரம்பூர் பிரதேசத்தில் போதிய நிலமுள்ளது. அதில் அகதிகள் தங்களுக்கு வீடுகள் கடடிக்கொள்ள ஒரு பகுதி நிலத்தைக் கேட்கின்றனர். இந்த நிலப்பறப்பு மாடுகளுக்கு மேச்சல்நிலம். ஒரு சிறுதுண்டு கொடுப்பதற்குகூட மாகாண அரசாங்கத்தின் அனுமதி வேண்டும். இதுசம்பந்தமாக உடனடியாக எதுவும் செய்யமுடியாது என்று தட்டிக் கழிக்கின்றாரா கலக்டர்.

அகதிகள் வேறுவழியின்றி சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் குதிக்கின்றனர். இச்சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்திற்கு இந்திரா தலைமையிலான மாணவர் குழு அனுசரணை. பதினைந்து நாட்களாகப் போராட்டம் நீடிக்கிறது. எதுவித பலனுமில்லை.

சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் உண்ணாவிரதப் போராட்டமாகப் பரினமிக் கிறது. உண்ணாவிரதப் போராட்டம் ஜந்தாவது நாளை எட்டிவிட்டது. மூன்று போராளிகள் மயக்கமடைகின்றனர். இந்திரா போராட்டத்தை மாற்றுவழியில் முன்னெடுக்க முடிவெடுக்கின்றாள்.

சரம்பூர் பிரதேசத்திலுள்ள மாணவர்கள், வாலிபர்கள், தொழிலாளர், பொதுமக்கள் அனைவரையும் ஒன்று திரட்டி தீவிர வெகுஜனப் போராட்டமாக மாற்றுவதற்கு போராட்டக்குழு முடிவெடுக்கின்றது.

வெகுஜனப் போராட்டம் தொடங்குவதற்கு முதல் நாளிரவு கலக்டருக்கும், தாயாருக்கும், சகோதரி இந்திராவுக்குமிடையில் முழுமனைப் போராட்டம் நீண்ட நேரம் நடக்கின்றது. காலையில் கலெக்டர் தாயாரிடமோ, சகோதரியிடமோ எதுவுமே பேசாமல் கொள்ளாமல் அலுவலகத்திற்கு செல்கின்றார். அவரது மனதில் கொந்தளிப்பு.

முன்று நாட்களுக்கு முன்பே சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம், உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை வெகுஜனப் போராட்டமாக மாற்றுவதற்குஇந்திரா தலைமையிலான போராட்டக்குழு முடிவெடுத்து செயற்படத் தொடங்கி விட்டது.

ஹாகிஸி பிரதேசத்திலுள்ள பொது அமைப்புக்கள் அனைத்தையும், பொதுமக்களையும் தீவிர போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்துவதற்கு முழுமுச்சுடன் இராப்பகலாய் தீவிரமாக ஈடுபடுகின்றனர். மாவட்டச் செயலாளர் வளாகத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்தைஞ்ஞாறு அகதிகள் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

காலை பத்துமணி.

போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும் மக்களுடன் இணைவதற்கு புதிய வெகுஜனப் பிரவாகம் அலையலையாய் கலெக்டரின் அலுவலக வளாகத்திற்குள் வந்துருவிகின்றது. போராட்ட மக்கள் பிரவாகம் காட்டாற்று வெள்ளமாய் கலெக்டரின் அலுவலகத்தை சுற்றிவளைத்து முற்றுகையிடு கிறது.

கலெக்டர் அலுவலகத்திற்குள் வெளியார் எவரும் செல்லவோ, உள்ளிருந்து எவருமே வெளியே வரவோ முடியாத முற்றுகை ‘கெய்ரோ’ சுற்றிவளைப்பு போராட்டமாக பரிணமிக்கிறது.

கலெக்டர் அலுவலகத்தில் வேலை செய்கின்ற ஊழியர்களில் இரண்டு மூன்று பேரைத்தவிர ஏனையோர் அனைவரும் ‘கெய்ரோ’ சுற்றிவளைப்புப் போராட்டத்தில் இணைகின்றனர்.

கலெக்டருக்குத் திகைப்பு.

எதுவுமே செய்யமுடியாத நிலை அவருக்கு.

கலெக்டர் அலுவலகத்திற் குள்ளிருந்து வெளியே வருகின்றார்.

ஆயுதமளைத்தயும் இழந்து நிற்கதிக்குள்ளான இராவணனாய் நிற்கின்றார்.

போர்க்களத்தின் முன்னணியில் இந்திரா விஸ்வரூபமாய் நிற்கின்றாள்.

தங்கை இந்திராவின் பக்கத்தில் தாயார்!.

கலெக்டருக்கு மலைப்பு.

இந்திராவின் புரட்சிப்பாடல் வெடித்துக்கிளம்பி பிரவாகமாய்ப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

கலெக்டர் சரணாகதி !

அம்பியூலன்ஸ்

சுனியப் பிரதேசம்.

ஆள் நடமாட்டமில்லை.

குனியப் பிரதேசத்தின்
எல்லையில் அம்பியூலன்ஸ்.

அந்த அம்பியூலன்ஸில் உணர்வற்று
நிலையில் என் மனைவியின்
அம்மா.

ஒருமாதகாலமாய் படுத்தபடுக்கை
யாய் பேச்சுழச்சில்லை.

நிலத்தில் விழுந்து மண்ணைடு
அடிப்பட்டு உள் காயம்.

குடும்ப வைத்தியர் கைவிரிப்பு.

யுத்த அனர்த்த தாண்டவம்.

யாழ்ப்பாண போதனா வைத்திய
சாலை இயங்கவில்லை.

கொழும்பு அரச வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்வதைவிட வேறுவழி யில்லை.

கொழும்பில் மைத்துணர் வீட்டில் சகல வசதிகளும் உண்டு. தாயாரை கொழும்புக்குக் கொண்டுவரும்படி மைத்துணர் வலியுறுத்து.

கொழும்பிற்குச் செல்வதற்கு இயக்கத்திடமிருந்து பாஸ் எடுக்க வேணும்.

இயக்கத்திற்கு யுத்தநிதியாக ஒரு தங்கப்பவுண் அல்லது பத்தாயிரம் ஒரு குடும்பம் கட்டியிருந்தால்தான் பாஸ் எடுக்கமுடியும்.

ஏங்கனவே கடும் நிர்ப்பந்தத்தினால் எமது குடும்பம் இயக்கத்திற்கு பணம் கட்டிவிட்டது.

அம்பிழுலன்ஸ் கட்டணமாக தலைக்கு இரண்டாயிரம் ரூபா வீதம் எண்ணாயிரம் ரூபா கட்டியாகிவிட்டது. அம்புலன்ஸ் கட்டணம் வேறு.

கொழும்பிலிருந்து நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் திரும்பி வருவோம் என்பதை உத்தரவாதப் படுத்துவதற்கு எங்கள் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளில் ஒன்றை விட்டுச் செல்ல நாங்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம்.

எங்கள் மூத்தமகளை எனது சகோதரியின் வீட்டில் விட்டுச் செல்ல நிர்ப்பந்திப்பு.

இயக்கத்தின் அம்பிழுலன்ஸ் மூலம் எங்கள் நால்வரையும் வவுனியா அரச வைத்தியசாலை வரையில் கொண்டுசென்று விடுவதாய் இயக்க அம்புலன்ஸ் பொறுப்பாளர்கள் கூறினர்.

சாவகச்சேரி அரச வைத்தியசாலைக்கு அருகாமையில் இயக்கத்தின் அம்பிழுலன்ஸ் எடுக்க நாங்கள் மாலை நாலு மணிக்கே செல்கின்றோம்.

செஞ்சிலுவைச் சங்க கொடியுடன் ஒரு வாகனம் நிற்பாட்டப்பட்டிருக் கிறது. யாழ்ப்பாணத்திற்கும் அச்சுவேலிக்குமிடையில் பயணிகளை ஏற்றிச் செல்லும் ‘தட்டி வான்களில்’ ஒன்றுதான் இயக்கத்தின் அம்புலன்ஸ். இதில்தான் நாங்கள் பயணிக்கவேண்டும்.

தட்டி வானுக்குள்ளே பயணிகள் உட்காருவதற்கு, இரண்டு ஒற்றைப் பல்லை வாங்குகள், இரண்டு பக்கங்களிலும் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. இரண்டு

வாங்குகளிலும் பதினாறு பயணிகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். எனது மனைவியின் தாயாரை எங்களிருவரதும் மடிகளில் சாய்த்துப் படுக்கவைத் துள்ளோம்.

எதிர்ப்புறமுள்ள வாங்கு ஆசனத்தில் ஆஸ்தமா நோயினால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்ட நோயாளி ஓருவர் மரண அவஸ்ததைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

செல்லடியில் படுகாயமடைந்து பாதிக்கப்பட்ட மூவர் எதிர்ப்புறமாயுள்ள ஆசனத்தில் வலி தாங்கழியாமல் அவஸ்ததைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இரண்டு வாங்கு ஆசனங்களுக்குமிடையிலுள்ள வெற்றிடத்தில், ஜந்தாறுபேர் கீழே உட்கார்ந்து இருக்கின்றனர். நான்கு மணிக்கு கிளாலி கடற்கரைக்குப் புறப்படவேண்டிய அம்பிழூலன்ஸ் தட்டிவான் ஜந்து மணியாகியும் புறப்பட வில்லை. வேறு யாராவது நோயாளியின் வருகைக்காக அம்புலன்ஸ்வான் காத்திருக்கிறதா?

ஜந்தரை மணிக்கு அம்பிழூலன்ஸ் வானுக்கு அருகாமையில், ஒரு பெரிய மோட்டார் சைக்கிள் வந்து நிற்கிறது. மோட்டார் சைக்கிளில் ஒரு வாட்சாட்டமான தடியன் கம்பீரமாய் இருக்கின்றான். அவன் பார்வையில் திமிர்த்தனம். தடியனின் கையில் நான்கு பெரிய பவுண் மோதிரங்கள், கழுத்தில் துலாக்கொடி போன்ற தங்கச் சங்கிலி.

தட்டிவானின் நடுப்பகுதியில் இரண்டு அரிசி மூடைகள், ஒரு சீனி மூடை, உரல் உலக்கை, இரண்டு பெரிய அண்டாக்கள் எல்லாம் ஏற்றப்படுகின்றன. நோயாளிகள் இருக்க இடமின்றி அவஸ்தைப்படுகின்றனர்.

பனை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியிலுள்ள நோயாளிகளுக்கு உணவு வழங்கும் கொந்தராத்தை அந்தத் தடியன் எடுத்துள்ளான். அவன் இயக்க ஏரியாப் பொறுப்பாளனின் அண்ணன்.

தடியனுடைய மேற்பார்வையில் வானிலுள்ள பொருட்கள் பனை ஆஸ்பத்திரியின் விறாந்தையில் இறக்கப்படுகின்றன. பொருட்கள் இறக்கப்பட்டபின் ஆறு மணியளவில் அம்பிழூலன்ஸ்வான் கிளாலிக் கடற்கரையை நோக்கிப் புறப்படுகிறது.

இரவு ஏழு மணிக்கு கிளாலிக்கடலில் படகுகள் தொடர், பயணிக்கத் தொடங்குகின்றன. ஒரு யந்திரப் படகுடன் ஜந்து சாதாரண படகுகள்

ஒன்றுடனொன்று பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஓவ்வொரு படகிலும் முப்பது பிரயாணிகளுக்குமேல் ஏற்றப்பட்டுள்ளனர். ஓவ்வொரு பிரயாணியிட மிருந்தும் நூற்றுக்கணக்கான ரூபாய்கள் கட்டணமாக வசூலிக்கப் பட்டுள்ளது. அவர்களுடைய பொருட்களுக்கு கட்டணங்கள் வேறாக வசூலிக்கப் பட்டுள்ளன.

பிரயாணிகள் படகுகள் மைஇருளில் நடுக்கடலில். ஆனையிறுவு முகாமிலிருந்து இராணுவம் அகோரச் செல்லடி.

பயணிகள் பயதீ. திசை மாற்றப்பட்ட பயணிகள் படகுகள் அதிகாலை நாலு மணியளவில் கிளாலிக் கடவின் அக்கரையை அடைகின்றன.

மறுகரையிலுள்ள தட்டிவாணொன்றில் பிரயாணிகள் ஏற்றப்படுகின்றனர். நாங்கள் பயணித்த அம்பியூலன்ஸ் படகிலிருந்து அக்கரையிலுள்ள வானின் மேல் பகுதிக்கு ஜந்து ‘உரபாக்’ பொதிகள் ஏற்றப்படுகின்றன. அந்த பொதிகளுக்குமேல் பச்சை வாழைக்குலைகள் ஏற்றப்படுகின்றன. வாழைக்குலைகளுக்கு நீண்டு வளைந்த வாழைத்தார்கள்.

அக்கரையிலிருந்த அம்பியூலன்ஸ்வான் கிளிநோச்சி ஆஸ்பத்திரியை அடைகிறது. கிளிநோச்சி அரச ஆஸ்பத்திரியில் ஆஸ்தமா நோயாளி ஒருவர் மாத்திரம்தான் வார்ட்டில் அனுமதிக்கப்படுகிறார். அந்த நோயாளி மாத்திரம்தான் சாவகச்சேரி அரச வைத்தியசாலையிலிருந்து கிளிநோச்சி அரச வைத்தியசாலைக்கு மாற்றப்பட்டவர்.

ஏனைய ஜந்து நோயாளிகள், எங்கள் நோயாளி உட்பட அனைவரும் நட்டாற்றில்.

கிளிநோச்சி ஆஸ்பத்திரி வெளிநோயாளர் பிரிவில் சுயநினைவுற்ற நிலையில் ‘எல்ரெச்சரில்’ என் மாமியார் படுத்திருக்கின்றா.

மருந்தெடுக்க வந்தவர்கள் வேடிக்கை பார்ப்பு.

‘ஜேயோ பாவம்’. சில நோயாளிகள் அனுதாபம்.

‘எனை அம்மா இஞ்சேரைண செல்லையா அண்ணராக்களை’. மருந்தெடுக்க வந்த எங்கள் அயல்வீட்டு அன்னம்மா அக்காவின் மகள் கூறுகின்றாள்.

இரண்டு வருடங்களுக்குமுன் கிளிநோச்சியில் வந்து குடியேறியது அயல்வீட்டு அன்னம்மா அக்காவின் குடும்பம்.

எங்கள் இக்கட்டான் நிலையை அறிந்த செல்லம்மா அக்கா, எங்களைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்கின்றா.

அன்றீரவு நாங்கள் அங்கு தங்கல்.

அடுத்தநாள் அதிகாலை புதுக்குடியிருப்பிலுள்ள செஞ்சிலுவைச் சங்க அலுவலகத்திற்கு செல்கின்றார் எனது மைத்துனர். அங்குள்ள அதிகாரி களுக்கு எங்கள் இக்கட்டான் நிலையைக் கூறி, எமது நோயாளி மாமியாரை கொழும்பிற்கு கொண்டுசெல்வதற்கு ஒரு அம்பிழூலன்ஸ் வண்டியை ஏற்பாடு செய்கின்றார் மைத்துனர்.

கிளிநோச்சியிலிருந்து கொழும்புக்கு எங்கள் நாலுபேருக்கும் அம்பிழூலன்ஸ் வாகனக் கட்டணம் ஆற்றாயிரம் ரூபா மாத்திரம் செலுத்தினோம். ஒரு வழிக்கட்டணம், கொழும்பிலிருந்து திரும்பி வரும் பொழுது செ.ச. தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து மருந்து வகைகளை அம்பிழூலன்ஸ் எடுத்துவர ஏற்பாடு.

நாங்கள் பகல் பன்னிரண்டு மணியளவில் கிளிநோச்சியிலிருந்து கொழும்பு நோக்கிப் புறப்படுகின்றோம். நாங்கள் பயணித்த அம்பிழூலன்ஸ் வாகனம் வவுனியா செல்கிறது.

வவுனியா தெற்கெல்லையில் குனியப் பிரதேசம்.

இராணுவமோ இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவாகனோ இல்லாத இடம்தான் குனியப் பிரதேசம். வவுனியாவிற்கும் குனியப்பிரதேசத்திற்குமிடையில், இயக்கத்தின் நான்கு சோதனைச் சாவடிகள்.

ஓவ்வொரு சோதனைச் சாவடிக்கு இடையிலும் பிரயாணிகள் தங்கள் பொதிகளுடன் நூறு மீற்றர்கள் தூரம் நடந்து செல்லவேண்டும். சாவடிகளில் கடுமையான சோதனை. பிரயாணிகளையும், ஆவணங்களையும், பொதி களையும் சோதனை செய்யும் இயக்க உறுப்பினர்கள்.

பிரயாணிகளை அவமதிக்கும் வகையில் ஏச்சம் பேச்சம், கிண்டலும் கேலியுமாக அவமரியாதையுடன் நடந்து கொள்கின்றனர்.

எங்கள் வாகனம் இயக்கத்தின் இறுதிச் சோதனைச் சாவடிக்குள் பிரவேசிக்கிறது.

‘கொழும்புக்கா போறியளே? போங்கோ, போங்கோ. இன்டைக்கு சிங்கள வங்கள் உங்களக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிப்பாங்கள்’.இயக்க பெண் போராளிகள்.

எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

‘இன்டைக்குப் பகல் கொழும்பிலை மத்தியவங்கி குண்டுவெடிப்பு. வங்கி தரைமட்டம். நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் குளோஸ்.’

ஒரு இயக்க உறுப்பினன் அட்டகாசமாய் சிரித்தபடியே கூறுகின்றான்.

எங்களுக்கப் பெரும் அதிர்ச்சி.

நாங்கள் திகைப்படுன் அம்பியூலன்ஸ் வாகனச் சாரதியைப் பாக்கின்றோம்.

‘நீங்கள் ஒண்டுக்குமே பயப்படவேண்டாம்.’

சாரதி எங்களைத் தேற்றுகிறார்.

‘இப்பிடி எத்தனையோ பயங்கரமான சந்தர்ப்பங்களில் எங்கடை செஞ்சிலுவைச் சங்க அம்பியூலன்ஸ் வாகனங்கள் எதுவித நெருக்கடிகளோ, பயபீதியோ இல்லாமல் போய் வந்துகொண்டிருக்கு. நீங்கள் ஒண்டுக்கும் பயப்பிட வேண்டாம்.’

எங்களைத் தேற்றியபடி அம்புலன்ஸ் வண்டிச்சாரதி பயணத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

எங்கள் அம்புலன்ஸ் வாகனம் முதலாவது இராணுவ சோதனைச் சாவடியை நெருங்குகிறது.

படையினர் எங்களை என்ன செய்வார்களோ? என்ற பதட்டம் எங்கள் எல்லோருக்கும்.

சாரதி சோதனைச் சாவடிக்கு முன் வாகனத்தை நிறுத்தி, வைத்தியப் பரிசோதனை ஆவணத்தை இராணுவ அதிகாரியிடம் கொடுக்கின்றார்.

ஆவணத்தைப் பார்த்த அதிகாரி எதுவித சோதனையுமின்றி எங்கள் அம்புலன்ஸ் வண்டிப் பயணத்தை மேற்கொள்ள அனுமதிக்கின்றார்.

வவுனியாவிலுள்ள முதலாவது சோதனைச் சாவடியிலிருந்து கொழும்பு வரை இடையிலுள்ள சோதனைச் சாவடிகள் எதிலும் எதுவித கெடுபிடிகளுமின்றி நாங்கள் பயணித்த செஞ்சிலுவைவச்சங்க வாகனம் மாலை ஆறுமணியளவில் எங்களை எமது வீட்டில் கொண்டுசென்று சேர்க்கிறது.

மைத்துணராக்களிற்கு எங்கள் பிரயாணச்சிரமங்கள் பற்றி எடுத்துக் கூறிக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

‘அப்பா, கிளாலிக் கடலின் இக்கரையில் நின்ற ஒரு வானில் நாங்கள் கிளிநோச்சி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தோமல்லவா?’.

‘ஓமோம், சாவகச்சேரி ஆஸ்பத்திரிக்கு அருகிலிருந்து கிளாலிக் கடற்கரைக்கு நாங்கள் பிரயாணம் செய்த தட்டி வான் போல, இக்கரையிலிருந்தும் ஒரு தட்டி வானில் கிளிநோச்சி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தோம்’

‘அந்த வானில் செஞ்சிலுவைச் சங்கக் கொடி கட்டி இருந்ததல்லவா? அப்போ அது செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் வானோ?’

‘இல்லை, அது இயக்கத்திரை வான்.’

அந்த வானின் மேலே இயக்கப் பெடியள் ஜந்து ‘உரபாக்’ பொதிகள் ஏத்தினார்கள். அந்தப் பொதிகளில் என்ன இருந்திருக்கும்?

‘AK 47 துப்பாக்கிகள்’.

ஆசிரியரின் ஆக்கங்கள் சிறுகதைகள்

1. மேடும் பள்ளமும்	1961
2. உதயம்	1978
3. பாதை	1997
4. வேட்கை	2000
5. ஜெண்மம்	2005
6. நீர்வை பொன்னையன் சிறுகதைகள்	2007
7. திமிர்வு	2009
8. காலவெள்ளம்	2010
9. நினைவுகள் அழவதில்லை 2013	
10. உறவு	2013
11. பாஞ்சான்	2016
12. பெங்கத்துகம சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு (பாசம்)	1914
13. Devils & Demons (பேய்களும் பிசாககளும்)	1914

ஏனைய நால்கள்

1. உலகத்து நாட்டார் கதைகள்	2001
2. முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடிகள்	2002
3. நாம் ஏன் எழுதுகின்றோம்	2004
4. நினைவலைகள்	2012

தொகுக்கப்பட்ட நால்கள்

1. ஈழத்துச் சமகால இலக்கியம் (தொகுதி 1)	1998
2. ஈழத்துச் சமகால இலக்கியம் (தொகுதி 2)	1999
3. முற்போக்கு இலக்கியத்தில் புணைகதைச் சுவடுகள்	2006
4. முற்போக்கு இலக்கியத்தில் கிவதைச் சுவடுகள்	2006
5. ஈழத்து முற்போக்குச் சிறுகதைகள்	2007

கிராமத்தின் இயல்பும், பிறழ்வும், முரண்பாடுகளும், மோதல்களும், அவற்றிலிருந்து எழுகோலம் பெற்று நிமிரும் பாத்திரக்குறி யீடுகளும் நீர்வைக்குரிய தனித்துவமான புலக்காட்சியின் வழியாகச் சிறுக்கை என்ற ஆக்கவெளிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன.

சமூகம், கருத்தியல், ஆக்கத்திறன் உளவியல், குறியீடுகளின் தியக்கம், முரண்பாடுகளை அழகியல் வெளிக்குக் கொண்டுவருதல் முதலாம் உற்பொருட்களின் சமநிலையில் மிதக்கும் சிறுக்கை வடிவம் பற்றிய பிரக்கான கொண்டவர் நீர்வை போன்னையன். வீறிம்பு நிலையினாறு போராட்டங்களுடன் கலந்த பட்டுவும், ஆங்கிலமொழிவழியான வாசிப்பின் வழியாகக் கிடைக்கப்பெற்ற அறிகைத் திரட்டல்களும் அவருக்குரிய ஆக்கப் பலமாகின்றன.

நீர்வை போன்னையைது கல்கத்தா உயர்கல்வி வாழ்க்கையும், மார்க்கிசியர்களுடன் அவர் கொண்டிருந்த தொடர்புகளும், பட்டப்படிப் பின் கவாசித்த அனுபவ மேற்கிளம்பல்களும் பல்வேறு சிறுக்கைகளில் ஹாபிரினுப்பதைக் காணமுடிகிறது.

நடப்பு நிலைவராங்களிலிருந்து அனுபவங்களைத் திரட்டுதல், அந்றுக்கு கலைச் செழுமையுட்ட கதை வடிவாக்கல் என்ற நீர்வையின் செயற்பாடுகள் புதைவுக்கும் நடப்பியலுக்குமுள்ள இணைப்பை மீளவலியுறுத்துகின்றன. அந்த வகையில் சமூக இருப்பை நிராகரித்து, சிறுக்கைப் பரிசோதனைகளில் மட்டும் ஈடுபடுவோரிலிருந்து அவர் வேறுபடுகின்றார்.

அவரது எழுத்துக்கள் பாடநால் பதிவுகளாக வருதல், அவற்றின் முக்கியத்துவத்தைப்பற்றி பிறிதொரு வகையில் வெளிப்படுத்தி யுள்ளது.

அவரது எழுத்தும் வாழ்க்கையும் ஒன்றையொன்று தழுவியவை. எழுத்தில் ஒன்று வாழ்க்கையில் வேறுரான்றாக அவர் இருந்த தில்லை. அதுவே அவரது எழுத்துக்களுக்குரிய அறவழிப்பலம். நீர்வை மேலும் எழுத இனிய நல்வாழ்த்துக்கள்.

போசிரியர் சபா ஜெயராசா